

ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา

จังหวัดพะเยา

จิราพร คำสมุทร

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

กันยายน 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา

จังหวัดพะเยา

จิราพร คำสมุทร

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

กันยายน 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

อาจารย์ที่ปรึกษา และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ได้พิจารณา
การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยพะเยา

.....
(ดร.วรวรรณ ศรียามัย)

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์พูนพงษ์ งามเกษม)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

กันยายน 2556

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ ก็ด้วยได้รับความช่วยเหลือ แนะนำอย่างดีจาก ดร.วรวรรณ ศรีวิทย อาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้ให้ความรู้ คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งให้กำลังใจติดตามความก้าวหน้า ในการจัดทำรายงานการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นประจำ ทำให้รายงานการศึกษาค้นคว้านี้ มีความถูกต้องสมบูรณ์ ผู้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะอาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยที่กรุณาประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้อันเป็นประโยชน์ในการทำรายงานการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ตลอดจนเพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาภาษาไทยทุกคน และเพื่อนร่วมงานที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอมา พร้อมทั้งนักเรียนโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงมีจากรายงานการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่บุญคุณของบิดา มารดา ตลอดจนบรรพคณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้ให้แก่ผู้ศึกษาทุกท่าน

จิราพร คำสมุทร

ชื่อเรื่อง	ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
ผู้ศึกษาค้นคว้า	จิราพร คำสมุทร
ที่ปรึกษา	ดร. วรวรรธน์ ศรียาภัย
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยพะเยา, 2556
คำสำคัญ	ภาษาเขียน โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะคำ ลักษณะประโยค และลักษณะการเชื่อมโยงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือชิ้นงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา จำนวน 35 เรื่องจากภาพที่กำหนดให้ 5 ภาพ ได้แก่ ภาพครอบครัว การทำงาน วันแม่ วันลอยกระทง และวันเด็ก เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคือ แบบบันทึกลักษณะคำ แบบบันทึกลักษณะการผิด แบบบันทึกลักษณะประโยค และแบบบันทึกลักษณะการเชื่อมโยงความ โดยบันทึกข้อมูลในโปรแกรมคอมพิวเตอร์แล้ววิเคราะห์ 4 ประเด็น คือ ลักษณะคำ ลักษณะการผิด ลักษณะประโยค และลักษณะการเชื่อมโยงความ

ผลการศึกษารูปได้ว่า

1. ลักษณะคำที่ปรากฏมี 6 แบบ ได้แก่ คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน และคำเชื่อม
2. ลักษณะการผิด ปรากฏทั้ง 2 ประเด็น ได้แก่ การเขียนคำผิด และการใช้ภาษา
3. ลักษณะประโยคปรากฏทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม
4. การเชื่อมโยงความ ปรากฏทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ การอ้างถึงพบว่ามี 3 ประเภทคือ การช้ชื่อนามวลีเติม การใช้บุรุษสรรพนาม และการใช้คำแทนที่ การละ มีทั้งการละนามวลี กริยาวลี และอนุประโยค การใช้คำเชื่อม สัมพันธสารเป็นคำเชื่อมสมภาคและคำเชื่อมความ ลำดับเวลา และการใช้คำศัพท์ เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน และคำหนึ่งเป็นส่วนย่อยของอีกคำหนึ่ง

Title	THE STYLE OF WRITTEN LANGUAGE OF THE PRATHOMSUEKSA 2 STUDENTS OF BANRAI – SANPASAK SCHOOL MUANG DISTRICT, PHAYAO PROVINCE
Author	Jiraporn Khamsamut
Advisor	Dr. Warawat Sriyaphai
Academic Paper	Independent Study “M.A.” in Thai, University of Phayao, 2013
Keywords	Written language, Banrai–Sanpasak School

ABSTRACT

This study aims to study the aspects of word, sentence, and cohesion of the Prathomsueksa 2 students of Banrai–Sanpa Sak School, Muang district Phayao province.

Population and sample consist of 35 writings composed by the Prathomsueksa 2 students of Banrai–Sanpa Sak School, Muang district Phayao province based on 5 pictures of family, working, Mother’s Day, Loykratong Day and Children’s Day.

Tools used to collect the data are a word record form, mistake record, sentence feature record and cohesion feature record by using the computer program. Four aspects in word character, mistake form, sentence feature and cohesion character were analyzed.

Results revealed the followings:

(1) In word feature, there are six types, spoken word, pronouns, compound, repeated word and conjunction, (2) mistake form is of types, writing the wrong word and language use, (3) the sentence character consists of 3 kinds, simple, compound and complex sentence, (4) there are 4 types of cohesion, reference with 3 types, that are, same phrase repetition, the use of pronoun, and replacing word. Three types of ellipsis, noun phrase, verb phrase were found. The use of relative conjunctions comprises of congruence and time order. Regarding the use of word, they are synonyms and one is a subset of another word.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์ของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะภาษา.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตำบลแมนาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา.....	60
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ.....	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
ลักษณะคำ.....	71
ลักษณะการผิด.....	80
ลักษณะประโยค.....	85
ลักษณะการเชื่อมโยงความ.....	86

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทสรุป	91
สรุปผลการศึกษา	91
อภิปรายผลการศึกษา	94
ข้อเสนอแนะ	95
บรรณานุกรม	96
ภาคผนวก	103
ภาคผนวก ก ชิ้นงานการเขียนเรื่องจากภาพ	104
ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า	120

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงสถิติของจำนวนครู และนักเรียน ปีการศึกษา 2555.....	64
2 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะคำ.....	66
3 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเขียนคำผิด.....	67
4 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค.....	68
5 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ.....	69

สารบัญภาพ

ภาพ

หน้า

- 1 แสดงตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2..... 3

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การเขียนสื่อสารได้ดีต้องมีประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง การดู การคิด แล้วถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวที่ผู้เขียนได้คิดสร้างสรรค์จากจินตนาการออกมา การที่ผู้เขียนจะเขียนเรื่องได้ดีเพียงใดนั้นเริ่มต้นมาจากพัฒนาการของผู้เขียน ถ้าผู้เขียนอยู่ในวัยเด็ก การเขียนจะเริ่มจากการเขียนคำ เขียนวลี และเขียนประโยค เขียนเรื่องจากภาพสั้น ๆ และพัฒนาการเขียนไปสู่การเขียนเป็นเรื่องราวได้

การพัฒนาทักษะการเขียนจึงควรพัฒนาควบคู่ไปกับทักษะการคิด เพราะการเขียนจะช่วยให้เด็กได้แสดงความคิดอย่างเสรี สามารถจินตนาการ และใช้ภาษาติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้ในเวลาต่อมา การเขียนจึงมีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความคิด ด้วยการฝึกฝนให้รู้จักการแก้ปัญหาจากบทเรียน มีเจตคติที่ดี และมีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อ่านเข้าใจ ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะคอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดจินตนาการ โดยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนมีความสบายใจ และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญเพราะประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันด้วยเหตุนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4-5) จึงได้ให้ความสำคัญของทักษะการเขียนในสาระที่ 2 การเขียน มาตรฐานการเรียนรู้ ข้อ 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการได้ และมีมารยาทในการเขียน

ทักษะทางภาษาตามลักษณะการสื่อสารแบ่งออกได้เป็น 2 ภาค คือ ภาครับ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน ภาคแสดง ได้แก่ ทักษะการพูดและทักษะการเขียน ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านนี้ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นยิ่ง

เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เป็นเสมือนเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูดในการถ่ายทอดคำพูดออกมาเป็นตัวหนังสือ การเขียนจึงเป็นการสื่อความหมายที่แสดงออกมาเป็นตัวหนังสือ และเป็นหลักฐานที่ปรากฏได้เด่นชัดกว่าทักษะอื่น

การใช้ภาษาไทยของนักเรียนไทยปัจจุบันจะมีปัญหาทั้งในด้านการอ่านและการเขียน ปัญหาและข้อบกพร่องที่พบบ่อยเสมอ คือ เรื่องลายมือ การเขียนตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ไม่เรียบร้อยไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนอักษรโยหน้า เอนหลัง การเว้นช่องไฟไม่เหมาะสม เว้นวรรคไม่ถูก เขียนสะกดคำผิด ใช้สระ วรรณยุกต์ ตัวการ์นต์ คำควบกล้ำผิด อักษรนำผิด การเขียนประโยคผิด เขียนประโยคเป็นภาษาพูด เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ การเขียนบรรยายเป็นเรื่องไม่ได้ ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านของเด็กอ่านไม่ถูกต้อง อ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกหล่น อ่านไม่เว้นวรรคตอน เด็กไม่ชอบอ่าน ทำให้มีปัญหในการเขียนเด็กจะเขียนได้ไม่ชัดเจน เขียนแล้วผู้อ่านไม่รู้เรื่อง ดังที่คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2550, หน้า 13) ที่ว่า การเขียนควรจะมาหลังจากการฟังและการอ่าน เด็กที่ชอบฟัง ชอบอ่านจะเขียนได้ไม่ยาก ถ้าสิ่งที่ฝึกเขียนมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กับการฟัง และการอ่าน จะทำให้การเรียนรู้เรื่องการเขียนหรือฝึกทักษะการเขียนไม่น่าเบื่อ และถ้าสิ่งที่เขียนเกี่ยวข้องกับตัวละครเรื่องราวที่น่าสนใจจะทำให้การเขียนมีความหมายมากขึ้น

จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่า ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในการคิดคำ คิควลี คิดประโยค ที่มีความแตกต่างกัน มักเขียนคำ วลี และประโยคคล้าย ๆ กัน ทำให้นำไปสู่การเขียนเรื่องตามจินตนาการที่มีลักษณะไม่หลากหลาย เขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกความเข้าใจให้ผู้อื่นได้อ่านต่อนั้น เขียนไม่ได้ เขียนไม่ถูก หรืออาจจะเขียนแล้วผู้อื่นอ่านไม่เข้าใจ ดังนั้นครูจึงควรที่จะศึกษาและหาแนวทางพัฒนาให้ผู้เรียนได้มีทักษะ ในการคิดคำ คิควลี คิดประโยคให้เกิดความคล่องและนำไปสู่การเขียนเรื่องราวตามจินตนาการ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามได้

จากการศึกษาข้อมูลลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก พบว่านักเรียนยังมีปัญหาในเรื่องการเขียนคำ เขียนสะกดคำผิด ใช้สระวรรณยุกต์ไม่ถูก ไม่มีตัวควบกล้ำ ใช้ตัวควบกล้ำผิด ไม่มีการเว้นวรรค เขียนผิดคำ ใช้ภาษาถิ่นมาเขียนเป็นคำในภาษาเขียนการเขียนประโยคไม่ถูกต้อง เขียนประโยคไม่ได้ใจความ มีการใช้คำเชื่อมซ้ำ ๆ กันทำให้อ่านไม่เข้าใจเรื่องที่เขียน ในประเด็นนี้ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

เรื่อง ไปโรงเรียน (1)

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพแล้วตั้งชื่อเรื่องด้วย

ชื่อเรื่อง ไปโรงเรียน

วันศุกร์เช้านี้ฉันและแม่กำลังทำเวรทำความสะอาด
ทำเวรพิเศษที่โรงเรียนไปทำเวรต่างอีกเมื่อฉันทำเวร
ห้องเสร็จฉันก็ไปเล่นที่สนามเด็กเล่นแล้วแม่ก็
มาที่สนามเด็กเล่นเพื่อเล่นที่สนามเด็กเล่นที่บ้าน
อย่างมีความสุข

เรื่อง วันเกิดแสนสุข (2)

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพแล้วตั้งชื่อเรื่องด้วย

ชื่อเรื่อง วันเกิดแสนสุข

วันเสาร์ที่ฉันเกิดจากคุณแม่ พ่อคุณแม่กับคุณยาย
น้องแก้วและพี่จ๋าต่างเป็นพี่สาวพี่ชายของฉัน
แล้วเพื่อนก็มาให้ของขวัญฉันด้วย แม่ก็ให้
ของขวัญกล่องใหญ่ให้ฉันด้วยแต่ยังไม่เปิด
แล้วแม่ก็บอกฉันว่า "ดีใจด้วยนะ" ฉันบอก
ว่า "ไม่เป็นไรจ้ะ" แล้วแม่ก็คุยกับพ่อที่หน้า
ประตู คุณยายไม่ได้มาเพราะยาปวดหัว
ฉันว่าได้ยารวดเร็วแล้วแม่ก็พาไป
เล่นที่สนามเด็กเล่นของฉันมีความสุขมาก
อยู่กับแม่แล้วก็มีความสุขมากแล้วฉันก็
กับกับเพื่อนของฉันเล่นสนุกไปด้วย

จากตัวอย่างผลงาน 2 ชิ้น จะเห็นได้ว่าลักษณะภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก มีความน่าสนใจ 4 ประการ คือ

1. ลักษณะคำ
 - 1.1 คำสรรพนาม เช่น ฉัน
 - 1.2 คำประสม เช่น โรงเรียน หน่วยสี กลับบ้าน ทำเวร กล่องใหญ่ ดีใจ หน้าประตู ตอนเช้า ตอนเย็น
 - 1.3 คำเชื่อม เช่น เมื่อ ก็ ที่ เพราะ
 - 1.4 คำซ้อน เช่น แยกย้าย
2. ลักษณะการเขียนคำผิด เช่น กับบ้าน (กลับบ้าน)
3. ลักษณะประโยค
 - 3.1 ประโยคความเดียว ได้แก่ ฉันทำเวรหน่วยสี ฉันกลับบ้าน

3.2 ประโยคความซ้อน ได้แก่ ลุงให้ของขวัญเป็นตุ๊กตาที่ฉันอยากได้ คุณย่าไม่ได้มา เพราะป่วยอยู่ ทุกคนกินเค้กเสร็จก็แยกย้ายกลับบ้านอย่างแสนสุขไปด้วยรอยยิ้มที่น่ารัก

4. ลักษณะสัมพันธสาร

สัมพันธสารต้องมีการเชื่อมโยงความ การเชื่อมโยงความในสัมพันธสาร ได้แก่ การอ้างถึง (reference) การละ (ellipsis) การใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร (conjunction) การใช้คำศัพท์ (lexical cohesion) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552, หน้า 118)

4.1 การอ้างถึงโดยการใช้บุรุษสรรพนาม ได้แก่

วันศุกร์ตอนเช้าฉันทำงานหน่วยสี่เมื่อฉันทำงานหน่วยสี่เสร็จฉันก็ไปทำเวรห้องอีก
คำว่า **ฉัน** เป็นการอ้างถึงโดยการใช้คำบุรุษสรรพนามที่เป็นผู้พูดเอง

4.2 การอ้างถึงโดยการใช้คำแทนที่ ได้แก่

แล้วเพื่อนก็มาให้ของขวัญฉันด้วย
แล้วโฮมก็บอกกับฉันว่า “ดีใจด้วยนะ”
คำว่า **เพื่อน** เป็นคำแทนที่ อ้างถึง โฮม (ชื่อเพื่อน)

4.3 การเชื่อมโยงความด้วยการละ การละ คือการละไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น

แม่ก็ให้ของขวัญกล่องใหญ่ให้ฉันด้วยแต่ยังไม่ได้เปิด
แล้วโฮมก็บอกฉันว่า “ดีใจด้วยนะ”

ข้อความที่ละคือ **ของขวัญกล่องใหญ่**

การศึกษาเกี่ยวกับภาษาเขียนในช่วงเวลาที่ผ่านมา มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาชั้นต่าง ๆ และเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติงานในภาระหน้าที่ของนักวิชาการซึ่งเป็นบุคลากรทางการศึกษา เมื่อพิจารณาถึงการศึกษาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมแล้วเห็นว่าเป็นการศึกษาโดยใช้ทฤษฎีการคิดสร้างสรรค์ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ สำหรับการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการศึกษาในเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้แบบฝึก การใช้ภาพ การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ การใช้ชุดกิจกรรม อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นลักษณะคำ ลักษณะประโยค และลักษณะการใช้ภาษาในการสัมพันธสารของนักเรียนมากนัก เช่น ผลงานการศึกษาของ อุไร วุฒิสวัสดิ์ (2541) เรื่อง “ผลการใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีความสามารถทางการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”, ผลงานของสุพิศ อุทัยคุปต์ (2542) เรื่อง “ผลของการใช้หนังสือพิมพ์เป็นสื่อในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”, ผลงานของพิมพ์ประไพ ทรัพย์วงศ์ (2542) เรื่อง “การใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”, ผลงานของสมพิศ มาพวง (2541) เรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3”, ผลงานของสุพรรณิ ไชยเทพ เรื่อง “การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน และการเขียนคำในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”, ผลงานของรัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2543) เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ที่มีผลต่อการเขียนคำทับศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย”, ผลงานของวิยะดา ตานี (2544) เรื่อง “การเชื่อมโยงความในจารึกสุโขทัย”, ผลงานของสุขสิริ ด้านธนวานิช (2543) เรื่อง “กลวิธีการเชื่อมโยงความในนิทานพื้นบ้านเวียดนาม” และผลงานของสุภาพ ช่างสอน (2549) เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบเซนติคัลเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” เป็นต้น

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้สำรวจผลงานการวิจัยของครูโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสักทั้งหมดพบว่า ไม่มีผู้ใดเคยศึกษาวิจัยในเรื่องลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนมาก่อน ดังเช่น คณิงนิจ ทวีคำ (2548) ได้ทำการวิจัยในวิชาวิทยาศาสตร์เรื่อง “ระบบอวัยวะชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” ในส่วนของ ปารีชาติ เมืองมา (2549) ได้ทำการวิจัยในวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ เรื่อง “การประดิษฐ์กระทงกรวยจากใบตอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” นอกจากนั้น ชลธิชา คำเฝ้า (2554) ได้ทำการวิจัยในวิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม “นิทานคุณธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” เป็นต้น

ดังนั้น “ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” จึงมีความสำคัญที่ผู้วิจัยมีความสนใจจะมุ่งศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาลักษณะการเขียนคำ ลักษณะการผิด ลักษณะการเขียนประโยค และลักษณะการใช้ภาษาในการสัมพันธ์สารของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนให้เกิดขึ้นกับเด็กทำให้เด็กเกิดการพัฒนาในด้านทักษะการเขียนดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
2. เพื่อศึกษาลักษณะการผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
3. เพื่อศึกษาลักษณะประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
4. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา มีการกำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ด้านข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ผลงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 35 เรื่อง

2. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้จะวิเคราะห์ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอมืองพะเยา จังหวัดพะเยา 4 ด้าน ต่อไปนี้

2.1 ลักษณะคำ วิเคราะห์ 6 ด้าน ดังนี้

2.1.1 คำภาษาพูด

2.1.2 คำสรรพนาม

2.1.3 คำประสม

2.1.4 คำซ้ำ

2.1.5 คำซ้อน

2.1.6 คำเชื่อม

2.2 ลักษณะการผิด

2.2.1 การเขียนคำ

2.2.2 การใช้ภาษาเขียน

2.3 ลักษณะประโยค

2.3.1 ประโยคความเดียว

2.3.2 ประโยคความซ้อน

2.3.3 ประโยคความรวม

2.4 การเชื่อมโยงความ

2.4.1 การอ้างถึง

2.4.2 การละ

2.4.3 การใช้คำศัพท์

2.4.4 การใช้คำเชื่อม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ปีการศึกษา 2555 จำนวน 7 คน

คำภาษาพูด หมายถึง คำที่นักเรียนเขียนจากภาษาพูด

ภาษาเขียน หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการเขียนเรื่องของนักเรียน

ลักษณะคำผิด หมายถึง คำที่นักเรียนเขียนผิด ลักษณะคำผิด เช่น เขียนตัวอักษรผิด เขียนตัวสะกดผิด เขียนสระผิด เขียนวรรณยุกต์ผิด เขียนคำควบกล้ำผิด เขียนตัวการันต์ผิด และ การใช้คำผิด

สัมพันธสาร หมายถึง หน่วยภาษาที่เกิดจากความสัมพันธ์กันของประโยค ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป ลักษณะของประโยคที่นำมารวมกันนั้น อาจมีทั้งประโยคที่สมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ก็ได้ เช่น อาจปรากฏเฉพาะภาคประธานหรือภาคแสดงอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนที่ไม่ปรากฏจะละไว้ในฐานที่เข้าใจกัน สิ่งที่ทำให้ประโยคมีความสัมพันธ์กันทางความหมาย คือการเกาะเกี่ยวความ (coherence) และการเชื่อมโยงความ (cohesion) การจะเข้าใจความหมายของประโยคนั้นต้องพิจารณาจากความสัมพันธ์ของหน่วยภาษาระดับต่าง ๆ เป็นสำคัญ

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้ทราบลักษณะการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา

2. ได้ทราบลักษณะการผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
3. ได้ทราบลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
4. ได้ทราบลักษณะการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
5. นำผลจากการวิเคราะห์ลักษณะการผิดของนักเรียนไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนให้นักเรียนเขียนคำและ ใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง
6. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้สนใจ นำไปพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยรวบรวมและค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาและวิเคราะห์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะภาษา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา

เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะภาษา

เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะภาษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาใน 4 ประเด็น ดังนี้

1. ลักษณะคำ
2. ลักษณะการผิด
3. ลักษณะประโยค
4. การเชื่อมโยงความ

1. ลักษณะคำ

เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะคำ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะคำ 6 ด้าน คือ คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน และคำเชื่อม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 คำภาษาพูด

ภาษาพูด บางทีเรียกว่า ภาษาปากหรือภาษาเฉพาะกลุ่ม เช่น ภาษากลุ่มวัยรุ่น ภาษากลุ่มมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ภาษาพูดไม่เคร่งครัดในหลักภาษาบางครั้งฟังแล้วไม่สุภาพ มักใช้พูดระหว่างผู้สนทนา ใช้ในภาษาเขียนบันทึกคดีหรือเรื่องสั้น ผู้แตงนำภาษาปากไปใช้เป็นภาษาพูดของตัวละครเพื่อความเหมาะสมกับฐานะตัวละคร

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 196) ได้กล่าวถึงภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้พูดจากันไม่เป็นแบบแผนภาษา ไม่มีพิธีพินันในการใช้แต่ใช้สื่อสารกันอย่างไม่เป็นทางการ ใช้ในหมู่เพื่อนฝูง ในครอบครัว การใช้ภาษาพูดจะใช้ภาษาที่เป็นกันเอง และสุภาพ และการพูด

จะคำนึงถึงกับบุคคลที่มีฐานะต่างกันไม่คำนึงถึงหลักภาษาหรือระเบียบแบบแผนการใช้ภาษามากนัก

ประกาศรี สือหำไพ (ม.ป.ป., หน้า 9) ได้กล่าวถึงภาษาปากคือ ถ้อยคำที่ใช้ในการสนทนาไม่มุ่งให้เป็นหลักฐานเหมือนลายลักษณ์อักษรในการเขียนนำมาใช้เป็นคำพูดของตัวละครหรือใช้เป็นสำนวนการเขียนที่ไม่เป็นทางการเหมือนกับเป็นการเล่าสู่กันฟัง ใช้คำง่าย ๆ ตามกาลเทศะและฐานะของบุคคล ไม่มีหลักเกณฑ์การใช้ภาษามาเป็นกรอบกำหนดการเรียงลำดับถ้อยคำหรือประโยค เพียงแต่ให้สามารถเสนอสารให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้ง มักจะใช้กับการเขียนจดหมายส่วนตัวหรือบทสนทนาในนวนิยาย

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2554, หน้า 78) กล่าวถึงภาษาปากหรือภาษาพูด เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อถึงกับคนสนิทหรือคนใกล้ชิด รวมทั้งการเขียนย่อเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการให้บริการ เช่น การเขียนส่งข้อความสั้นทางเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (SMS หรือ Short Messages) การเขียนจดหมายถึงเพื่อน การเขียนสั่งอาหาร ภาษาปากหรือภาษาพูดมักปรากฏคำที่มีลักษณะย่อหรือภาษาสแลงปะปนอยู่ด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2544, หน้า 143) ได้กล่าวถึงภาษาปากไว้ว่าภาษาปากเป็นภาษาที่ใช้พูดกันมากกว่าเขียน เช่น ภาษาถิ่น ภาษาสแลง ภาษาที่ใช้ในโรงเรียนหรือใช้ซื้อขายในตลาด ภาษาปากที่ใช้เขียนจึงหมายถึงการเขียนที่ใช้สำนวนพูดกับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคย ภาษาปากที่ใช้เขียนกันโดยทั่วไปมี ดังนี้

1. บทล้อ คือ ข้อเขียนที่พูดยั่วเย้าเล่นเฉพาะในกลุ่มที่สนิทสนมกัน เช่น “ทนายชีวิตนี้เราพบใครเดินชมวิวสองคนคุยกันกระจุกกระจิง น่าอิจฉาจริง”
2. นิทาน เรื่องสั้น บทละคร นวนิยาย
3. ข้อเขียนในบันทึกส่วนตัว
4. จดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิท
5. การรายงานข่าวสังคม กีฬา ธุรกิจ และการบันเทิง

คำภาษาพูด เป็นภาษาที่ใช้พูดกันไม่มีแบบแผน ไม่พิถีพิถันในการใช้ จะใช้สื่อสารกันสร้างความรู้สึกที่เป็นกันเอง ใช้ในหมู่เพื่อนฝูง ในครอบครัว และติดต่อสื่อสารกันอย่างไม่เป็นทางการ การใช้ภาษาพูดจะใช้ภาษาที่เป็นกันเองและสุภาพ ขณะเดียวกันก็คำนึงถึงว่าพูดกับบุคคลที่มีฐานะต่างกันการใช้ถ้อยคำก็ต่างกันไปด้วย ไม่คำนึงถึงหลักของภาษาหรือระเบียบ แบบแผนของการใช้ภาษา

1.2 คำสรรพนาม

คำสรรพนาม เป็นคำชนิดหนึ่งในภาษาไทย นักวิชาการหลายท่านต่างให้คำจำกัดความ และการแบ่งชนิดของคำสรรพนามไว้ต่างกัน ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 23-31) ได้ให้ความหมายของคำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนาม คำสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนหลักของนามวลีได้เช่นเดียวกับคำนาม คำสรรพนามแบ่งออกเป็น 5 ชนิด คือ คำบุรุษสรรพนาม คำสรรพนามถาม คำสรรพนามชี้เฉพาะ คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ และคำสรรพนามแยกฝ่าย

1. คำบุรุษสรรพนาม

คำบุรุษสรรพนาม หรือ คำสรรพนามบอกบุรุษ หรือ คำสรรพนามแทนบุคคล คือ คำสรรพนามที่ใช้ระบุแทนบุคคล เพื่อบอกว่าเป็นผู้พูด ผู้ที่พูดด้วย หรือผู้ที่กล่าวถึง คำบุรุษสรรพนามอาจใช้ระบุแทนคน สัตว์ ต้นไม้ วัตถุ หรือความคิดก็ได้

คำสรรพนามแทนบุคคลแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ สรรพนามบุรุษที่ 1 สรรพนามบุรุษที่ 2 และสรรพนามบุรุษที่ 3

1.1 คำสรรพนามบุรุษที่ 1 คือ คำสรรพนามบอกบุรุษที่ใช้แทนตัวผู้พูดหรือผู้เขียน เช่น ฉัน ดิฉัน ผม กระผม ข้าพเจ้า หม่อมฉัน ข้าพระพุทธเจ้า ข้า กู ฯลฯ

1.2 คำสรรพนามบุรุษที่ 2 คือ คำสรรพนามบอกบุรุษที่แทนผู้พูดด้วย ได้แก่ ผู้ฟังและผู้อ่าน เช่น เธอ คุณ ท่าน ฝ่าบาท ใต้ฝ่าบาท เอ็ง มึง ฯลฯ

1.3 คำสรรพนามบุรุษที่ 3 คือ คำสรรพนามบอกบุรุษที่ใช้แทนผู้ที่กล่าวถึง เช่น เขา ท่าน เธอ พระองค์ มัน ฯลฯ

2. คำสรรพนามถาม

คำสรรพนามถาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามและใช้แสดงคำถาม ในขณะที่เดียวกันในภาษาไทยมีเพียง 3 คำ ได้แก่ ใคร อะไร ไหน เช่น

ใคร เขียนจดหมายฉบับนี้

อะไร ตกลงไปในน้ำ

ร่วมอยู่ไหน

3. คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำสรรพนามชี้เฉพาะ คือ คำสรรพนามที่ใช้บอกกระยะใกล้ไกล คำสรรพนามชี้เฉพาะมีเพียง 8 คำ ได้แก่ นี่ นั่น โน่น นู่น ชุดหนึ่ง และ นี้ นั้น โน้น นู้น อีกชุดหนึ่ง แต่ละชุดใช้บอกกระยะใกล้ไกลแตกต่างกัน

คำสรรพนามชี้เฉพาะ นี้ นั้น โน้น หนึ่ง สามารถใช้ตามหลังคำกริยาหรือ
 ขึ้นต้นประโยคก็ได้ เมื่อใช้ขึ้นต้นประโยคอาจตามด้วยคำนามหรือคำกริยาก็ได้ เช่น

นี่นี่ใหม่

ร่มอยู่นั้นไง

นี่กระเป๋າของใคร

โน้นโรงพยาบาล

หนึ่งตามไปให้ทันนะ

คำสรรพนามชี้เฉพาะ นี้ นั้น โน้น หนึ่ง ต้องใช้ตามหลังคำบุพบทเสมอ เช่น

มีอะไรอยู่ใต้นี้

ตรงนั้นไม่ควรวาง

นกเกาะอยู่บนนั้น

เขาเดินเข้าในนั้น

4. คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ

คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ คือ คำสรรพนามที่ไม่ระบุหรือกำหนดแน่นอน
 ว่าหมายถึงผู้ใด อะไร สิ่งใด หรือสถานที่ใด ได้แก่ ใคร อะไร ไหน เช่น

เรื่องนี้เขาไม่ได้บอกใครเลย

เขาจะพูดอะไรก็เรื่องของเขา

อยู่ไหนก็ไม่สะดวกเท่าบ้านเรา

คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะอาจมีรูปซ้ำกับคำสรรพนามแทนบุคคลบางคำ ได้แก่
 ท่าน เรา เขา แต่จะมีความหมายต่างกัน เช่น

ท่านว่าไ้่งามเพราะชนคนงามเพราะแต่ง

เขาสื่อกันว่าพี่ชายฉันป่วยหนัก

เทศกาลสงกรานต์เราเล่นสาดน้ำกันทั่วประเทศ

คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะบางคำอยู่ในรูปของคำซ้ำ ได้แก่ ใคร ๆ อะไร ๆ ใด ๆ

อื่น ๆ เช่น

ใคร ๆ ก็ชอบขนมปังไส้สังขยาร้านนี้

อะไร ๆ เขาก็กินได้ ขออย่าให้เผ็ดเป็นพอ

ใด ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง

แม่ครัวซื้อผัก หมู ไก่ ไข่ ผลไม้ และอื่น ๆ

5. คำสรรพนามแยกฝ่าย

คำสรรพนามแยกฝ่าย คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม หรือคำบุรุษสรรพนามที่อยู่ข้างหน้าเพื่อแสดงว่ามีหลายฝ่ายหลายส่วน แต่ละฝ่ายแต่ละส่วนแยกกันทำกิริยาใดกิริยาหนึ่งหรือมากกว่า คำสรรพนามแยกฝ่ายมีจำนวนเพียง 3 คำเท่านั้น ได้แก่ ต่าง บ้าง กัน เช่น

ชาวนาต่างก็เกี่ยวข้าวแล้วนำข้าวขึ้นยุ้งฉาง
เราต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า
นักเรียนเหล่านั้นบ้างก็นอน บ้างก็นั่ง
คนสวนบ้างรดน้ำ บ้างพรวนดิน
มวยวันนี้ต่อยกันมันทุกคู่
ผิวเมียคู่นี้ทะเลาะกันเกือบทุกวัน
พี่น้องคู่นี้จากกันไปนาน พอเจอหน้ากัน ก็กอดกันแน่น

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538, หน้า 197-202) ได้กล่าวถึงคำสรรพนามไว้ ดังนี้
สรรพนามมาจากรูปศัพท์ สรรพ แปลว่า ทั้งปวง และนาม แปลว่า ชื่อ สมาสกันเป็นสรรพนาม หมายถึง คำแทนชื่อ คำสรรพนามจึงหมายถึงคำที่ใช้แทนคำนามที่ผู้พูดกล่าวไว้ จำแนกเป็น 6 ชนิด ดังนี้

1. บุรุษสรรพนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องในการพูดจากัน หรือเป็นคำบอกบุรุษซึ่งกำหนดขึ้นใช้ตามระดับสังคม บุรุษสรรพนามจำแนกเป็น 3 บุรุษ คือ

1.1 บุรุษที่ 1 เป็นคำแทนบุคคลซึ่งเป็นผู้พูด ได้แก่ ฉัน ดิฉัน ข้าพเจ้า เรา กู หนู อาตมา ข้าพระพุทธเจ้า

1.2 บุรุษที่ 2 เป็นคำที่ใช้แทนบุคคลที่เป็นผู้ฟังหรือผู้ที่เราพูดด้วย ได้แก่ คุณ เธอ มึง เอ็ง เจ้า ท่าน โยม ใต้เท้า พระคุณเจ้า ใต้ฝ่าพระบาท ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท

1.3 บุรุษที่ 3 เป็นคำที่ใช้แทนบุคคลที่เรากล่าวถึง ได้แก่ ท่าน คุณท่าน มัน พระองค์

2. นิยมสรรพนาม หรือ สรรพนามชี้ระยะ หรือคำบ่งชี้ นิยม แปลว่า กำหนด เป็นคำที่ใช้แทนนามเพื่อให้รู้กำหนดแน่นอน หรือเพื่อบ่งชี้นาม ได้แก่ คำ นี้ นั้น โน้น นี่ นั่น ไน้น ที่ปรากฏในตำแหน่งประธานหรือกรรมทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยคหรือในกรณีที่กิริยาของประโยคเป็นวิกิตรรตกริยานิยมสรรพนามก็จะทำหน้าที่เป็นวิกิตติกรกรหรือส่วนเติมเต็มได้ เช่น

นี่เป็นเพื่อนเก่าฉันของฉัน/นี่ของฉันหรือ - ประธาน

ฉันไม่ชอบนี่เลย/เธอจะกินไหมนี่ - กรรม

เขาอยากเป็นนั่นเป็นนี่ตามประสาเขาละ - ส่วนเติมเต็ม

3. อนิยมสรรพนาม หรือ สรรพนามบอกความไม่เจาะจง หรือ คำไม่ชี้เฉพาะ
อนิยม แปลว่า ไม่กำหนด อนิยมสรรพนาม เป็นสรรพนามที่ใช้แทนนามที่ไม่กำหนดแน่นอนลงไป
ว่าเป็นสิ่งนั้น สิ่งนี้ คือ ใช้ในความหมายไม่เจาะจง ได้แก่ “ใคร อะไร ไหน ผู้ใด ผู้หนึ่งผู้ใด
ชาวไหน ชาวอะไร ไต ๆ อื่น ๆ ...” ที่ปรากฏในตำแหน่งประธานหรือกรรม ทำหน้าที่เป็นประธาน
หรือกรรมของประโยคและสื่อความหมายบอกเล่า เช่น

ใครจะไปกับฉันก็ได้

ชาวไหนก็สู้ชาวนครไม่ได้

ไต ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง

ฉันไม่อยากฟังผู้หนึ่งผู้ใดหรอก

4. ปฤจฉาสรรพนาม หรือ สรรพนามใช้ถาม ปฤจฉา แปลว่า คำถาม
เป็นสรรพนามที่ใช้สื่อความหมายเป็นคำถาม ปฤจฉาสรรพนามมีรูปคำเหมือนกับ
อนิยมสรรพนาม ได้แก่ คำ “ใคร อะไร ไหน ไต ผู้ใด ผู้หนึ่งผู้ใด ชาวไหน...” ที่ปรากฏ
ในตำแหน่งประธานหรือกรรมทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมหรือส่วนเติมเต็ม เช่น

ใครจะไปกับฉันล่ะ

ผู้หนึ่งผู้ใดจะกินอีก

เธอชอบใครล่ะ

นางสาวไทยเป็นชาวไหน

5. วิภาคสรรพนาม หรือ สรรพนามบอกความชี้ชัด หรือ คำบอกความต่าง
วิภาค แปลว่า จำแนก วิภาคสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนนามข้างหน้าเพื่อจำแนกนามนั้น
ออกเป็นส่วน ๆ ได้แก่ คำ “ต่าง บ้าง กัน” โดย “ต่าง บ้าง” จะปรากฏตามหลังติดกับคำนาม
ที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ส่วน “กัน” ปรากฏในตำแหน่งกรรมของประโยค เช่น

นักกีฬาต่างแสดงความสามารถอย่างเต็มที่

คนงานบ้างถ่างหญ้าบ้างขุดดิน

รถชนกันบนสะพาน

นักเรียนชายชอบชกกัน

6. ประพันธสรรพนาม หรือ สรรพนามเชื่อมประโยค ประพันธ แปลว่า ผูกพันกัน
เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่อยู่ข้างหน้าหรือผูกพันกับนามข้างหน้า ได้แก่ คำ “ที่ซึ่ง อัน ดัง
ผู้ที่ ผู้ซึ่ง...” ที่ปรากฏในตำแหน่งประธานของประโยคย่อยที่ขยายคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน

หรือกรรม หรือส่วนเติมเต็มของประโยคหลักในประโยคความซ้อน และขณะเดียวกัน ก็เชื่อมให้ประโยคหลักประโยคย่อยมีเนื้อความกลมกลืนเป็นประโยคเดียวกัน เช่น

คนที่ยื่นข้างหน้าเป็นหัวหน้าชั้น

บุคคลอันมีจิตสงบย่อมมีความสุข

เขาเป็นหมอที่มีชื่อเสียงมาก

บรรจบ พันธุเมธา (2554, หน้า 111) กล่าวถึงคำสรรพนาม คือคำที่ใช้แทนนาม เพื่อจะได้ไม่ต้องกล่าวคำนามซ้ำ ๆ กัน มีหลายชนิด ดังนี้

1. สรรพนามที่ใช้ในการพูดจากัน (เรียก บุรุษสรรพนาม) ได้แก่ ฉัน มัน เรา เขา ท่าน
2. สรรพนามที่บอกความเฉพาะเจาะจง (เรียก นิยมสรรพนาม) ได้แก่ นี้ นั้น โน่น นี่ นั่น โน่น
3. สรรพนามบอกความไม่เฉพาะเจาะจง (เรียก อนิยมสรรพนาม) ได้แก่ ไต อะไร ไหน ใคร
4. สรรพนามคำถาม (เรียก ปฤจฉาสรรพนาม) ได้แก่ ไต อะไร ไหน ใคร
5. สรรพนามบอกความแบ่งแยกเป็นส่วนๆ (เรียก วิภาคสรรพนาม) ได้แก่ ต่าง บ้าง กัน

6. สรรพนามเชื่อมประโยค (เรียก ประพันธสรรพนาม) ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน

จากการศึกษาคำสรรพนามข้างต้นพอสรุปได้ว่า คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามหรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องกล่าวซ้ำอีก คำสรรพนามแบ่งได้เป็น 6 ชนิด คือ บุรุษสรรพนาม นิยมสรรพนาม อนิยมสรรพนาม ปฤจฉาสรรพนาม วิภาคสรรพนามและ ประพันธสรรพนาม

1.3 คำประสม

คำประสม ถือว่าเป็นการสร้างคำใหม่ในภาษาไทย ได้มีนักวิชาการให้ความหมายของคำประสมไว้ต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538, หน้า 128) ได้ให้ความหมายของคำประสม มีความหมาย 2 ลักษณะ ดังนี้

1. คำประสมที่มีความหมายจากคำที่นำมาประสมกันโดยแต่ละคำสื่อความหมายเหมือนคำเดี่ยว ๆ ใช้อยู่ทั่ว ๆ ไป และจะมีความหมายใหม่เฉพาะบางคำ บางคำก็มีความหมายเหมือนหน่วยคำเดิมแต่ต่างนัย บางคำมีความหมายต่างจากความหมายเดิมโดยคำแรกจะทำหน้าที่เป็นส่วนหลักและคำที่ตามมาจะช่วยขยายหรือเสริมความ ดังนี้

1.1 มีความหมายตามคำที่นำมาประสมกันคือ มีความหมายตามส่วนหลัก ส่วนคำที่ตามมาช่วยแสดงลักษณะ สภาพ คุณสมบัติ ทำให้เกิดความหมายเฉพาะคำขึ้น เช่น พ่อตา ไม้เท้า รถเร็ว โรงเรียน เป็นต้น

1.2 มีความหมายใหม่ แต่แสดงนัยของความหมายคำที่นำมาประสมกัน เช่น ต้มยำ แม่ทัพ ลูกน้ำ เป็นต้น

1.3 มีความหมายตามคำแรก คำหลังเป็นคำขยายแสดงลักษณะเฉพาะ เช่น ชูค หลุม ตัดถนน ตัดเสื้อ เป็นต้น

1.4 มีความหมายในลักษณะการย่อใจความเดิม โดยยังมีความหมายตาม คำเดิม เช่น

กล่องดินสอ	- กล่องสำหรับเก็บดินสอ
คนใน	- บุคคลในครอบครัวเดียวกัน กลุ่มเดียวกัน
ฝ่ายใน	- สตรีที่สังกัดอยู่ในพระราชฐานชั้นใน

1.5 มีความหมายแสดงลักษณะของสิ่งต่าง ๆ เป็นคำที่ใช้ขยาย คำอื่น จึงมีความหมายตามคำที่ขยายไปด้วย เช่น

กลางบ้าน	- ใช้ประกอบคำ ยา หรือ หมอ
ยากกลางบ้าน	- ยาที่ใช้ได้ทั่ว ๆ ไปไม่มีคุณสมบัติเฉพาะ
กลางแปลง	- ใช้ประกอบคำ หนังสือ ภาพยนตร์ ลิเก
หนังสือกลางแปลง	- หนังสือขายกลางแจ้งไม่เก็บเงินค่าชม

2. คำประสมที่มีความหมายเปรียบเทียบ กล่าวคือ ความหมายของคำมิได้มาจาก ความหมายของที่นำมาประกอบกัน แต่มีความหมายอีกอย่างหนึ่งที่ไม่เกี่ยวกับความหมาย ของคำเดิม คือ มีความหมายในเชิงอุปมา เช่น

กินใจ	- มีความสงสัยไม่ไว้วางใจ
ไก่อัด	- คนในปกครอง
คอสูง	- มีรสนิยมในการดื่ม

สิริวรรณ นันทจันทูล (2540, หน้า 30) กล่าวถึงคำประสมไว้ว่า “เกิดจาก การนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกัน ทำให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ หรือมีความหมาย คงเค้าคำเดิมอยู่”

สนอง ศิริกุลวัฒนา (2546, หน้า 110) กล่าวถึงคำประสมว่า “เกิดจาก การนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกัน ทำให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นแต่ยังคง เค้าความหมายเดิมอยู่คำประสมมักเป็นคำนามหรือคำกริยา ดังนี้

1. คำประสมที่ใช้เป็นคำนาม
 - 1.1 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นวิเศษณ์ ได้แก่ มดแดง รถเร็ว น้ำแข็ง
 - 1.2 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นกริยา บางที่มีกรรมมารับด้วย เช่น
ฟ้าไหว ไม้เท้า โตะกินข้าว
 - 1.3 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นนามด้วยกัน เช่น เรือนต้นไม้ แก้อัณฑนตรี
คนไข้ แกงไก่
 - 1.4 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นบุพบท ได้แก่ คนกลาง เครื่องใน คนนอก
ความหลัง
 - 1.5 คำตัวตั้งที่ไม่ใช่คำนามและคำขยายก็ไม่จำกัด เช่น ต้มยำ พิมพ์ดีด สามล้อ
สามเกลอ
2. คำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์
 - 2.1 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นคุณศัพท์หรืออื่น ๆ เช่น ชั้นต่ำ ลั่นวัว
ลั่นสูง
 - 2.2 คำตัวตั้งเป็นกริยาและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ เช่น กันเปื้อน
วาดเขียน คิดเลข
 - 2.3 คำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์และคำขยายเป็นคำนาม เช่น เขียวน้ำทะเล
หลายใจ สองหัว
 - 2.4 คำตัวตั้งเป็นบุรพบทและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ เช่น กลางบ้าน
ในใจ ช่างถนน นอกครู
3. คำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์หรือคำนาม มีความหมายในเชิงอุปมา
 - 3.1 คำตัวตั้งเป็นคำนามชื่ออวัยวะของร่างกาย คำขยายเป็นคำนาม กริยาหรือ
คุณศัพท์ เช่น หัวนอก หน้าม้า หน้าตาย ตาขาว ปากกา ปากแข็ง ใจลอย ใจกว้าง
 - 3.2 คำตัวตั้งเป็นคำนามอื่น ๆ ที่มีลักษณะอันจะนำมาใช้เป็นอุปมาเปรียบเทียบ
ได้คำขยายเป็นคำกริยาหรือคำนาม เช่น ลูกความ ลูกเลี้ยงแม่ทัพ แม่เลี้ยง แม่พิมพ์
4. คำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา
 - 4.1 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา คำขยายเป็นกรรม เช่น ยิงปืน ตัดเสื้อ ขุดหลุม
 - 4.2 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา คำขยายเป็นคำนามที่เป็นชื่ออวัยวะของร่างกาย
มีความหมายไปในเชิงอุปมา เช่น กินใจ นอนใจ หักหน้า ออกตัว
 - 4.3 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา คำขยายเป็นบุรพบท ได้แก่ กินใจ เสมอนอก
เป็นกลาง

- 4.4 คำตัวตั้งเป็นบุรพบท คำขยายเป็นคำนาม ได้แก่ นอกใจ นอกคอก
- 4.5 คำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์ คำขยายเป็นคำนามที่เป็นชื่ออวัยวะของร่างกาย เช่น แข็งใจ อ่อนใจ ดีใจ น้อยหน้า หนักหนา แข็งมือ
- 4.6 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา คำขยายเป็นกริยาวิเศษณ์ ได้แก่ อวดดี ถือดี คุยโต วางโต
- 4.7 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา มีคำอื่น ๆ ตาม มีความหมายไปในเชิงอุปมาและมีที่ใช้เฉพาะ ได้แก่ ตัดสิน ชี้ขาด นั่งนอ อยู่โงง ตกลง
5. คำประสมที่ใช้เป็นคำกริยาวิเศษณ์
- 5.1 คำตัวตั้งเป็นคุณศัพท์ คำขยายเป็นคำนาม ได้แก่ สามชุน สามหา
- 5.2 คำตัวตั้งเป็นกริยา คำขยายเป็นคำนาม ได้แก่ นับก้าว สับเงา
- 5.3 คำตัวตั้งเป็นคำนาม คำขยายเป็นคำอื่น ๆ ได้แก่ คอแข็ง คอดก
- 5.4 คำตัวตั้งเป็นบุรพบท คำขยายเป็นคำนาม ได้แก่ ในตัว ในหน้า นอกหน้า
- 5.5 คำตัวตั้งเป็นบุรพบท คำขยายเป็นคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ ได้แก่ ตามมีตามเกิด โดยแท้

นอกจากนั้นกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2538, หน้า 3) ได้กล่าวถึงเรื่องคำประสมไว้ว่าคำที่ประกอบขึ้นจากคำมูล ทำให้เกิดความหมายใหม่ โดยมีเค้าความหมายเดิม ส่วนมากจะเป็นการประสมคำไทยกับคำไทย แต่อาจจะมีคำประสมบางคำที่เป็นการประสมระหว่างคำไทยกับคำไทยกับคำที่มาจากภาษาอื่น คำประสมอาจจะทำหน้าที่เป็นคำชนิดต่าง ๆ ได้ เช่น คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ฯลฯ ตัวอย่าง

นาม เช่น ครอบครัว หางเสือ หัวใจ คนรถ เข็มทิศ ผู้พิพากษา
 สรรพนาม เช่น ใต้เท้า กระท่อมฉันทน์ ข้าพระพุทธเจ้า พ่อคุณ
 กริยา เช่น กันท่า ชัดคอ เข้าใจ ขอโทษ ปรับทุกข์ สวดมนต์ ถ่ายรูป
 วิเศษณ์ เช่น ชี้อ้วน น่าเอ็นดู หัวดีอ ชี้เกี่ยจ ใจบุญ น่ารัก
 บุพบท เช่น จนกระทั่ง ตั้งแต่ ต่อเมื่อ โดยเฉพาะ
 สันธาน เช่น เพราะฉะนั้น มิฉะนั้น เพราะเหตุว่า
 อุทาน เช่น ตายละวา! พุทโธเอ๋ย!

นอกจากนี้ในภาษาไทยยังมีคำจำพวกหนึ่งซึ่งอนุโลมให้เป็นคำประสมได้ เพราะเกิดจากการประกอบคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ซึ่งบางที่ช่วยขยายหรือไขความหมายของกันและกันให้แน่ชัดขึ้น บางทีก็ทำให้เสียงของคำกลมกลืนกันและกัน และทำให้เสียง

กลมกลืนกัน นักภาษาบางคน เรียกว่า คำซ้อน ส่วนคำที่ประกอบกันแล้วทำให้ความหมายของคำแปรไป นักภาษาบางคนเรียกว่า คำซ้ำ

ดังนั้นคำประสมเป็นคำที่สร้างขึ้นด้วยวิธีการนำคำ 2 คำมาประสมกันทำให้กลายเป็นคำใหม่ มีความหมายใหม่ หรือมีความหมายคงเค้าเดิมไว้อยู่

1.4 คำซ้ำ

ในภาษาไทยมีการสร้างคำให้เกิดขึ้นใหม่ได้ในหลายลักษณะ คำซ้ำก็เป็นการสร้างคำใหม่อีกลักษณะหนึ่งในภาษาไทย นักวิชาการหลายท่านต่างให้คำจำกัดความของคำซ้ำไว้ต่างกัน ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2541, หน้า 61) กล่าวถึงคำซ้ำไว้ว่า “คำประสมที่เอาคำมูลมีรูปหรือเนื้อความซ้ำกันมารวมเป็นคำเดียว คำเหล่านี้บางทีก็มีเนื้อความคล้ายคำมูลคำเดิม บางทีก็เพี้ยนไปบ้างเล็กน้อย เช่น คำ ๆ แดง ๆ ซ้ำ ๆ.....”

สนอง ศิริกุลวัฒนา (2546, หน้า 104) ได้กล่าวถึงคำซ้ำว่า คำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้งเพื่อให้มีความหมายเน้นหนักขึ้น หรือเพื่อให้มีความหมายต่างคำเดียว วิธีสร้างคำซ้ำก็เหมือนกับการสร้างคำซ้อนแต่ใช้คำเดียวมาซ้อนกัน โดยมีเครื่องหมายไม้ยมกกำกับ ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

1. คำซ้ำที่ซ้ำคำนาม แสดงพหูพจน์ บอกว่านามนั้นมีจำนวนมากว่าหนึ่ง ได้แก่ เด็ก ๆ หนุ่ม ๆ สาว ๆ
2. คำซ้ำที่ซ้ำขยายนาม แสดงพหูพจน์ก็มี เน้นลักษณะก็มี เช่น ปลาเป็น ๆ หรือเมื่อต้องการเน้นลักษณะคำขยายนั่น ๆ จะเปลี่ยนเป็นเสียงตรี เช่น ดีดี เก้าเก้า ซ้วยสวย
3. คำซ้ำที่ซ้ำขยายนาม หรือสรรพนามแสดงความไม่เจาะจง เช่น คำซ้ำคำขยายนาม ได้แก่ เลื้อยแดง ๆ แสดงว่าไม่แดงทีเดียวแต่มีลักษณะไปทางแดง
คำซ้ำคำนาม ได้แก่ พวกเด็ก ๆ นั่งคนละทางกับพวกผู้ใหญ่ ๆ ซึ่งหมายถึงใช้เด็กทั้งหมดหรือผู้ใหญ่ทั้งหมด แต่ส่วนมากเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่
คำซ้ำคำสรรพนาม ได้แก่ เรา ๆ ท่าน ๆ เขา ๆ หมายถึง คนสองฝ่าย แต่ไม่ระบุว่าเป็นฝ่ายใด
4. คำซ้ำที่ซ้ำคำนามหรือคำบอกจำนวนนับ จะแยกความหมายออกเป็นส่วน ๆ เมื่อมีคำ “เป็น” มาข้างหน้า เช่น ตรวจเป็นบ้าน ๆ (ตรวจทีละบ้าน แต่มีหลายบ้าน)
5. คำซ้ำที่ซ้ำคำบุรพบท หรือคำขยาย ใช้ขยายกริยาบอกความเน้นเมื่อเป็นคำสั่ง เช่น

คำซ้ำคำบุรพบท ได้แก่ นั่งใน ๆ วางใต้ ๆ

คำซ้ำคำขยาย ได้แก่ เขียนดี ๆ พุดตัง ๆ เดินเร็ว ๆ

6. คำซ้ำที่ซ้ำจากคำซ้อน 2 คู่ใช้เป็นคำขยายบอกความเน้น เช่น ออก ๆ แอด ๆ แสดงว่าป่วยไข้เสมอยิ่งกว่าออกแอด

7. คำซ้ำจากคำซ้อน 2 คู่ มีความต่างออกไปจากความหมายเดิม ใช้เป็นคำขยาย เช่น งู ๆ ปลา ๆ หมายความว่ารู้บ้างแต่ไม่สนิท

8. คำซ้ำที่ซ้ำคำนาม คำกริยา หรือคำขยาย ความหมายจะต่างออกไปต่อเนื่องกับความหมายเดิม ใช้เป็นคำขยาย ได้แก่

คำซ้ำคำนาม เช่น พี่น ๆ (ธรรมดา) กลัวย ๆ (ง่าย)

คำซ้ำคำกริยา เช่น ส่ง ๆ (พอพินตัว) ลวก ๆ (ไม่เรียบร้อย)

คำซ้ำคำขยาย เช่น พลง ๆ (ทำไปชั่วคราวก่อนรอเวลา)

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538, หน้า 141-147) ได้กล่าวถึง คำซ้ำ คือคำที่เกิดจากนำคำมูล 2 คำ หรือที่มีรูปคำเหมือนกันมาประกอบเป็นคำเดียวกัน นับเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ หรือหมายถึงการนำคำมูลคำเดียวมาออกเสียงซ้ำ 2 ครั้ง คำซ้ำในภาษาไทย มี 2 ลักษณะ คือ

1. คำซ้ำที่เกิดจากการสร้างคำ

คำซ้ำลักษณะนี้มีคำเดิมเป็นคำมูลหรือคำเดี่ยวเกิดเป็นคำซ้ำโดยการนำคำที่มีรูปคำเหมือนกันสองคำมารวมกันหรือนำคำมูลมาออกเสียงซ้ำกัน จำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ คำซ้ำทั้งคำ และคำซ้ำบางส่วนของคำ

1.1 คำซ้ำทั้งคำ เป็นการนำคำมูลมารวมกันหรือออกเสียงซ้ำกัน ลักษณะจะอยู่ที่การสื่อความหมาย ได้แก่

คำซ้ำที่สื่อความหมายพหูพจน์ คำซ้ำนี้มาจากคำนาม คำสรรพนามหรือคำกริยา เช่น เพื่อน ๆ น้อง ๆ เด็ก ๆ อะไร ๆ

คำซ้ำที่สื่อความหมายพหูพจน์และเน้นลักษณะ คำซ้ำนี้มาจากคำกริยาหรือวิเศษณ์ เนื่องจากต้องการสื่อลักษณะ และมักใช้เป็นคำขยาย เช่น สวย ๆ ใหม่ ๆ เป็น ๆ บาน ๆ

คำซ้ำที่แสดงความไม่เจาะจงและลดน้ำหนักของคำเดิม มักเป็นคำที่เกิดมาจากคำวิเศษณ์หรือบุพบทหรือสรรพนาม เช่น ชื่น ๆ ตอน ๆ ห้อง ๆ อย่าง ๆ

คำซ้ำที่เพิ่มน้ำหนักของคำ เน้นความ และขณะเดียวกันจะสื่อความหมายพหูพจน์ด้วย คำที่นำมาซ้ำมักเป็นคำสรรพนามหรือคำวิเศษณ์ที่ไม่ชี้เฉพาะ จะปรากฏร่วมกับ “ก็” โดยปรากฏนำหน้า เช่น พุดเท่าไร ๆ ก็ไม่น่าเชื่อ ที่ไหน ๆ ก็ไม่ไป อะไร ๆ ก็ไม่กิน

คำซ้ำที่แสดงความไม่แน่ใจ คำที่นำมาซ้ำมักเป็นคำวิเศษณ์หรือคำบุพบท เช่น ไกล ๆ เข้า ๆ เทียง ๆ แถว ๆ

คำซ้ำที่สื่อความหมายในเชิงเปรียบเทียบมักใช้เป็นคำขยาย เช่น กลัวย ๆ พलग ๆ ฟั่น ๆ ส่ง ๆ

คำซ้ำที่เกิดจากคำซ้อน โดยซ้ำคำซ้อนนั้น จะสื่อความหมายตรงรูปคำและสื่อความหมายในเชิงเปรียบเทียบ เช่น งู ๆ ปลา ๆ เจ็บ ๆ ไข้ ๆ ดี ๆ ชั่ว ๆ ไป ๆ มา ๆ ออด ๆ แอด ๆ

1.2 คำซ้ำบางส่วน หมายถึง คำซ้ำที่ซ้ำเฉพาะบางส่วนของคำคือ เสียงพยัญชนะ และสระซ้ำกัน เสียงวรรณยุกต์ต่างกัน หรือเสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ซ้ำกัน เสียงสระต่างกัน ดังนี้

คำซ้ำที่เสียงพยัญชนะและเสียงสระซ้ำกัน คำซ้ำลักษณะนี้พยางค์หน้าและพยางค์หลังต่างกันเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ เช่น ค้าวขาว ดี ดี แต่งแดง แพ้งแพ้ง ช้วยสวย

คำซ้ำที่เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ซ้ำกัน คำซ้ำลักษณะนี้พยางค์หน้าและพยางค์หลังต่างกันเฉพาะเสียงสระ ส่วนลักษณะพยางค์จะเหมือนกันคือ ถ้าพยางค์หน้ามีพยัญชนะสะกดพยางค์หลังก็จะมีพยัญชนะสะกดด้วย และจะสื่อความหมายตามรูปคำ เช่น โด่งดัง ทึกทัก วังเวง หวดหวิด

นอกจากนี้ นิตยา กาญจนวรรณ (2554, หน้า 142) ได้ให้ความหมายของคำซ้ำว่า คำซ้ำ คือคำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนักหรือบางที่ต่างกันไปกับคำเดี่ยวพยางค์เพียงคำเดียว ใช้ไม่ยืมก แทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น วิธีซ้ำคำ มีดังนี้

1. นำคำคำเดียวกันซึ่งอาจเป็นคำนาม สรรพนาม กริยาหรือวิเศษณ์ ก็ได้มาซ้อนกันเข้า เช่น เด็ก ๆ เรา ๆ เขียน ๆ สวย ๆ ฯลฯ

2. นำคำที่ซ้ำกันมาซ้อนกันเข้าอีกก็ได้ แต่ความหมายจะต้องคล้ายกัน ไกลเคียงกันหรือไปในทำนองเดียวกันด้วย เช่น เรา ๆ ท่าน ๆ เขียน ๆ อ่าน ๆ สวย ๆ งาม ๆ ฯลฯ

ส่วนกระทรวงศึกษาธิการ (2549, หน้า 62-63) กล่าวว่า คำซ้ำ หมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำ 2 หน่วย ซึ่งเหมือนกันทุกประการหรืออีกนัยหนึ่ง การพูดหรือเขียนคำใดคำหนึ่งอีกครั้งทำให้เกิดคำซ้ำ เช่น เด็ก ๆ สาว ๆ พอดี ๆ สัปดาห์ ๆ ฯลฯ

จากการให้ความหมายของคำซ้ำดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า คำซ้ำ หมายถึง คำคำเดียวกันที่นำมากล่าวสองครั้งมีความหมายเปลี่ยนแปลงไป อาจเน้นหนักขึ้น หรือเบาลงไปหรือไม่ก็เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นโดยมีเครื่องหมายไม่ยืมกกำกับ

1.5 คำซ้อน

การสร้างคำในภาษาไทยให้เกิดขึ้นใหม่อีกลักษณะหนึ่ง เรียกว่า คำซ้อน นักวิชาการหลายท่านต่างให้คำจำกัดความของคำซ้อนไว้ต่างกัน ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2549, หน้า 57-62) ได้ให้ความหมายของคำซ้อนว่า หมายถึง คำที่เกิดจากการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาเรียงต่อกัน โดยแต่ละคำนั้นมีความสัมพันธ์กันในด้านความหมาย อาจเป็นความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน ทำนองเดียวกันหรือตรงกันข้ามก็ได้ ซึ่งแบ่งประเภทออกได้ ดังนี้

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย เป็นการซ้อนคำเพื่อให้ได้ความหมายที่ชัดเจน เช่น ซ่าฟัน เลือดสาด ภูตผี โจรผู้ร้าย ราคาแพงวด ทรวงอก ฯลฯ

2. คำซ้อนลักษณะความหมาย คือ คำที่นำมาซ้อนกันมีความหมายประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายเหมือนกัน หมายถึง คำที่นำมาซ้อนกันนั้นหมายถึงสิ่งเดียวกันหรือเป็นอย่างเดียวกัน เช่น ทรัพย์สิน ใหญ่โต เลือกสรร ฯลฯ

2.2 ความหมายคล้ายกัน หมายถึง คำที่นำมาซ้อนกันมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น อ่อนนุ่ม ใจคอ ยักรัษมาร ภาษีอากร เย็บปักถักร้อย ฯลฯ

2.3 ความหมายตรงกันข้ามกัน หมายถึง คำที่นำมาซ้อนกันนั้นมีความหมายเป็นคนละลักษณะ หรือคนละฝ่ายกัน เช่น ไกลไกล สูงต่ำดำขาว ตัดเป็นตัดตาย เหตุผล ฯลฯ

3. จำนวนคำที่ซ้อน คำที่นำมาซ้อนกันอาจมี 2 คำ 4 คำ 6 คำ เช่น วิวศวาย ประเทศชาติ กุ้งหอยปูปลา ตีนลึงหนาบาง ออกใหม่ได้ชม อ่อนอกอ่อนใจ คดในข้องอในกระดูก จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ซ่าไม่ตายชายไม่ขาด ฯลฯ

นอกจากนี้ นิตยา กาญจนะวรรณ (2552, หน้า 142-143) กล่าวถึง คำซ้อนว่า คำซ้อนหรือคำคู่ คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ ซึ่งมีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกันหรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กันเมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น มี 2 ประเภท คือ คำซ้อนเพื่อความหมาย และ คำซ้อนเพื่อเสียง

1. คำซ้อนเพื่อความหมาย เป็นการนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์มาซ้อนเข้าคู่กัน คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน เมื่อซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปเป็นอันมากก็ได้

2. คำซ้อนเพื่อเสียง เป็นการมุ่งเน้นที่เสียงยิ่งกว่าความหมาย คำที่นำมาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมายเลย คำที่นำมาซ้อนกันเป็นคำที่เสียงมีที่ก่ระดับเดียวกัน ซึ่งเมื่อซ้อนกันแล้วจะเกิดความหมายใหม่ ซึ่งโดยมากไม่ต่อเนื่องกับความหมายของคำเดียวแต่ละคำ

แต่ที่ีมีความหมายเื่องกันก็มี

ส่วน จงจิต นิมมานนรเทพ (2551, หน้า 90–91) ได้ให้ความหมายของคำซ้อนไว้ว่า คำซ้อน คือ วิธีเพิ่มคำของไทย มีรูปลักษณะที่สังเกตได้ 4 ประการคือ

1. นำคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกันมาซ้อนกัน เพื่อให้เกิดความหมายใหม่ เช่น กักกัน กีดขวาง ทูบตี บอกกล่าว หลอกหลวง ฯลฯ
2. นำคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกัน เช่น ชั่วดี เท็จจริง บาปบุญ ฯลฯ
3. นำคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดียวกันแต่เสียงสระต่างกันมาซ้อนกัน ได้แก่ ชิงชัง กุกกัก ตูบตีบ ตุ่มย่าม กระจุงกระจิง เถลไถล วอกแวก เนิ่นนาน ฯลฯ
4. นำคำที่มีเสียงสระเหมือนกันมาซ้อนกัน เช่น ซอมซ่อ ละเทะ เย็นเย้อ ฯลฯ

จากการให้ความหมายของคำซ้อนดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า คำซ้อนหมายถึง การนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกันมาซ้อนกันหรือแตกต่างกันมาซ้อนกัน เพื่อให้เกิดความหมายใหม่ที่อาจจะเปลี่ยนความหมายไปจากเดิมหรือไม่ก็ได้

1.6 คำเชื่อม

คำเชื่อมหรือคำสันธาน เป็นคำชนิดหนึ่งในภาษาไทย นักวิชาการหลายท่านให้คำจำกัดความของคำเชื่อมไว้ต่างกัน ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 53–60) ได้ให้ความหมายของคำเชื่อมคือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี หรือประโยคเข้าด้วยกัน คำเชื่อมมี 4 ชนิด คือ คำเชื่อมสมภาค คำเชื่อมอนุประโยค คำเชื่อมเสริม และคำเชื่อมสัมพันธสาร

1. คำเชื่อมสมภาค

คำเชื่อมสมภาคคือ คำเชื่อมที่ใช้เชื่อมหน่วยทางภาษาตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไปเข้าเป็นหน่วยภาษาเดียวกัน หน่วยภาษาที่เชื่อมด้วยคำเชื่อมสมภาคต้องเป็นหน่วยภาษาประเภทเดียวกัน อาจเป็นคำนามกับคำนาม คำสรรพนามกับคำสรรพนาม คำนามกับคำสรรพนาม นามวลีกับนามวลี ปริมาณวลีกับปริมาณวลี วิเศษณ์วลีกับวิเศษณ์วลี กริยาวลีกับกริยาวลี บุพบทวลีกับบุพบทวลี ประโยคย่อยกับประโยคย่อย หรืออนุประโยคกับอนุประโยคก็ได้ คำเชื่อมสมภาค ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมคำนามกับคำนาม หรือนามวลีกับนามวลี เช่น

น้ำกะน้ำมันเข้ากันไม่ได้

พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก

เธอชอบ**ข้าวเจ้าหรือข้าวเหนียว**

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมคำสรรพนามกับคำสรรพนาม หรือนามวลีกับนามวลี
เช่น

ฉันกับเขาช่วยกันก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมา

คุณกับผมจะพูดกันดีๆไม่ได้หรือ

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมปริมาณวลีกับปริมาณวลี เช่น

รายการนี้จะออกอากาศซ้ำในเวลา **12 นาฬิกา กับ 17 นาฬิกา**

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมวิเศษณ์วลีกับวิเศษณ์วลี เช่น

พวกเขาได้เถียงกันอย่างรุนแรง **และอย่างไม่เกรงใจกัน**

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมกริยาวลีกับกริยาวลี เช่น

เขาจะไปดูหนังหรือฟังเพลง

เธอจะอยู่ที่นี้หรือจะไปกับฉัน

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมบุพบทวลีกับบุพบทวลี

เธอจะไปกับพ่อหรือกับแม่

เขาขอมย้ายไปทำงานต่างประเทศ **เพื่อชื่อเสียง และเพื่อความมั่นคง**

ในอนาคต

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมประโยคย่อยกับประโยคย่อย เช่น

น้องชอบดูฟุตบอลแต่พี่ชอบดูเทนนิส

เขาจะไปแล้วและเขาจะกลับมาที่นี่อีก

คำเชื่อมสมภาคเชื่อมสมภาคอนุประโยคกับอนุประโยค เช่น

ครูที่คอยเอาใจใส่ดูแลลูกศิษย์ และทุ่มเทให้กับการสอนยังมีอยู่มาก

ในสังคมไทย

เขาบอกว่า**เธอเป็นคนมีน้ำใจ**แต่**ก็ชอบเอาแต่ใจตนเอง**

2. คำเชื่อมอนุประโยค

คำเชื่อมอนุประโยค หมายถึง คำที่นำหน้าอนุประโยคในประโยคซ้อน แล้วทำหน้าที่ร่วมกันเป็นส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งของประโยคหลัก คำเชื่อมอนุประโยคมี 3 ชนิด ได้แก่ คำเชื่อมนามานุประโยค คำเชื่อมคุณานุประโยค และคำเชื่อมวิเศษณานุประโยค

2.1 คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า ซึ่งนำหน้านามานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน หน่วยกรรม หรือหน่วยเติมเต็มของประโยคซ้อน เช่น

ที่เธอทำอย่างนั้นดีแล้ว

ที่เธอทำอย่างนั้น เป็นนามานูประโยค ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
ซ้อน คำว่า ที่ เป็นคำเชื่อมนามานูประโยค

เขาพูด**ว่า**เขาจะมา

แม่บอก**ให้**น้องไปตลาด

2.2 คำเชื่อมคุณานูมาประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน ซึ่งนำหน้าคุณาประโยค คือ
อนุประโยคที่ขยายนามวลีในประโยคซ้อน เช่น

เด็ก**ที่**ได้รับรางวัลเป็นน้องฉัน

เหตุการณ์**ซึ่ง**ไม่น่าเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นได้

เขาสันนิษฐานโครงการ**อัน**จะเป็นประโยชน์แก่เยาวชน

2.3 คำเชื่อมวิเศษณานูประโยค คือคำเชื่อมซึ่งนำหน้าวิเศษณานูประโยค คือ
อนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยาวลีและทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของกริยาวลีในประโยคซ้อน

คำเชื่อมวิเศษณานูประโยคมี 2 ประเภท คือ คำเชื่อมวิเศษณานูประโยค
ที่ปรากฏหลังประโยคหลัก กับคำเชื่อมวิเศษณานูประโยคที่ปรากฏต้นประโยค

2.3.1 คำเชื่อมวิเศษณานูประโยคที่ปรากฏหลังประโยคหลัก เช่น เพราะ
ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ขณะที่ ฯลฯ ตัวอย่าง เช่น

เขาไม่มาทำงาน**เพราะ**ลูกไม่สบาย

เราจะไปชายหาดกัน**ถ้า**ฝนไม่ตก

เธออยู่ที่ทำงาน**จน**เสร็จงาน

2.3.2 คำเชื่อมวิเศษณานูประโยค ที่ปรากฏต้นประโยค เมื่อคำเชื่อม
วิเศษณานูประโยคปรากฏต้นประโยค มักปรากฏคำเชื่อมเสริม เช่น จึง เลย ถึง ก็ ในประโยค
หลักซึ่งปรากฏหลังวิเศษณานูประโยค เช่น

เพราะฝนตกแต่เช้ารถ**จึง**ติดหนัก

จนถึงเมื่อวานเขาก็ยังไม่ติดต่อมา

ถ้าเขาไม่มาก็ให้คนอื่นทำแทนได้เลย

เมื่อพูดกันไม่รู้เรื่องก็อย่าพูดกันอีกเลย

คำว่า **เพราะ จน ถ้า เมื่อ** เป็นคำเชื่อมวิเศษณานูประโยค ส่วน **จึง**

ก็ เป็นคำเชื่อมเสริม

3. คำเชื่อมเสริม

คำเชื่อมเสริม หมายถึง คำเชื่อมที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ ตัวอย่าง เช่น

ก็เธอไม่ยอมไปกินข้าวกับพวกเราเองนี่นา

ฉันก็อยากรู้เรื่องนี้เหมือนกัน

ก็ใช่

ทำไมบ่ายป่านนี้ถึงยังไม่มากินข้าว

เหตุใดจึงมานั่งเศร้าอยู่คนเดียว

เขาเป็นไข้และเจ็บคออย่างหนัก

4. คำเชื่อมสัมพันธสาร

คำเชื่อมสัมพันธสาร หมายถึง คำเชื่อมประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นสัมพันธสารเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรเสีย แม้กระนั้น ในที่สุด ทว่า แต่ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง ฯลฯ เช่น

ความรักช่วยสร้างสันติภาพแก่โลก # **กล่าวคือ** # เมื่อมนุษย์มอบและแบ่งปันความรักให้กันและกัน ก็จะไม่บังเกิดความริษยา ความเกลียดชัง ซึ่งเป็นต้นตอของความขัดแย้งอันจะนำไปสู่สงคราม

เขาเพียรพูดคุยกเพื่อปลอบประโลมเธอหลายครั้ง # พาไปเที่ยวก็แล้ว # พาไปดูหนังก็หลายหน # **แม้กระนั้น** # เธอก็ยังไม่อาจคลายความเศร้าคิดถึงสามีที่ด่วนจากไป

คำเชื่อมสัมพันธสารบางคำมีรูปซ้ำกับคำเชื่อมสมภาค คำเชื่อมวิเศษนามุประโยค และคำเชื่อมเสริม เช่น

นมมีประโยชน์ต่อร่างกายมากโดยเฉพาะกับเด็กที่อยู่ในวัยเจริญเติบโต # นมมีส่วนอย่างสำคัญที่ทำให้สมองของเด็กพัฒนา # **และ** # ช่วยเสริมสร้างกล้ามเนื้อและกระดูกให้เติบโตแข็งแรง

ระหว่างนั่งรถไปโรงพยาบาล ฉันเกิดเจ็บครรภ์ขึ้นมากะทันหัน # รถก็ติดมาก # โรงพยาบาลก็ยังอยู่อีกไกล # **แล้ว** # ฉันก็คลอดลูกชายออกมาในรถแท็กซี่คันนั่นเอง

ฉันเตือนแล้วนะว่าไปกันตามลำพัง # มันอันตราย # **ก็** # ตามใจพวกเธอก็แล้วกัน # เมื่อเตือนแล้วไม่รู้จักฟัง

พูดอีก # **ก็** # ญกอีก

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538, หน้า 227) ได้กล่าวถึงคำเชื่อมหรือคำสันธานว่า สันธาน แปลว่า การต่อหรือเครื่องต่อ หมายถึง คำจำพวกหนึ่งซึ่งใช้เชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกัน เป็นเรื่องเดียวกันคือ โดยมีหน้าที่เชื่อมคำกับคำ เชื่อมประโยคกับประโยค และเชื่อมข้อความ ดังนี้

1. เชื่อมคำกับคำ เช่น

ฉันพบครูและนักเรียนโรงเรียนเดิม

เขาเลี้ยงเบ็ด ไก่ และนก

พ่อและลูกกำลังไปเที่ยวกัน

ตัวและต้อมชอบดูหนัง

2. เชื่อมประโยคกับประโยค เช่น

ถ้าเราไม่รีบแต่งตัวก็จะไปไม่ทัน

กว่าเราจะไปถึงหนังก็ฉายเสียแล้ว

ฉันรู้จักเขาแต่ไม่รู้จักแม่ของเขา

3. เชื่อมข้อความ เช่น

มารดาเป็นผู้ทรงคุณอนเนกอนันต์ เป็นต้นว่าหมั่นเลี้ยงดูบุตรธิดาด้วยความรัก ช่วยเหลืออบรมสั่งสอนให้ศึกษาเล่าเรียนเป็นประการแรก อีกประการหนึ่งเมื่อบุตรธิดามีครบครันไปแล้วก็ดี ยังไม่มีก็ดี ก็ยังอุตส่าห์ให้อุปการะเท่าที่จะให้ได้อีกด้วย

ส่วน บรรจบ พันธุเมธา (2554, หน้า 152) กล่าวถึง คำสันธาน คือคำที่เชื่อมความให้ต่อเนื่องเป็นความเดียวกัน อาจเชื่อมประโยคกับประโยคก็ได้ คำกับคำก็ได้ ดังนี้

เชื่อมคำกับคำ เช่น พี่กับน้อง

เชื่อมประโยคกับประโยค เช่น พี่จะไปแต่น้องไม่ยอม

จากการศึกษาคำเชื่อมดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าคำเชื่อมหรือคำสันธาน คือ คำที่ใช้เชื่อมต่อถ้อยคำให้เป็นความเดียวกัน ทั้งเชื่อมคำกับคำ เชื่อมประโยคกับประโยค และเชื่อมข้อความ

2. ลักษณะการผิด

ปัจจุบันการเขียนผิดเป็นปัญหาที่พบมากในการสื่อสารมวลชนประเภทต่าง ๆ และการใช้ภาษาของบุคคลทั่วไป การศึกษาลักษณะการเขียนคำผิด ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ ลักษณะของคำที่เขียนผิด และการใช้ภาษาเขียน

2.1 ลักษณะของคำที่เขียนผิด

ในการเขียนคำของนักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไป นักวิชาการหลายท่าน ได้พบลักษณะของคำที่เขียนผิด ได้รวบรวมและวิเคราะห์ไว้ต่างกัน ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2540, หน้า 9) ได้จัดทำเอกสารแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาไทยระดับประถมศึกษา วิเคราะห์ข้อบกพร่องของคำที่นักเรียนเขียนผิดได้รายการบกร่อง ดังนี้

1. เขียนพยัญชนะต้นผิด เช่น พ่อ เขียนเป็น ท่อ เป็นต้น
2. ไม่เขียนพยัญชนะต้นหรืออักษรนำ เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกมา
3. เขียนพยัญชนะตัวตามผิดหรือตัวควบผิด เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกหน เป็นต้น
4. ไม่เขียนพยัญชนะตัวตามหรือตัวควบ เช่น ลูกหมา เขียนเป็น ลูกหา เป็นต้น
5. วางตำแหน่งสระผิด เช่น พัก เขียนเป็น พะก เป็นต้น
6. เขียนสระผิด เช่น ครู เขียนเป็น ครุ เป็นต้น
7. ไม่เขียนสระ เช่น แม่วัว เขียนเป็น แม่วว เป็นต้น
8. วางตำแหน่งตัวสะกดผิด เช่น เที้ยว เขียนเป็น เที่ยว เป็นต้น
9. เขียนตัวสะกดผิด เช่น ความสุข เขียนเป็น ความสูก เป็นต้น
10. ไม่เขียนตัวสะกด เช่น เสียง เขียนเป็น เสียง เป็นต้น
11. วางตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด เช่น ช่วย เขียนเป็น ชว๋ย เป็นต้น
12. เขียนวรรณยุกต์ผิด เช่น แต่ม เขียนเป็น แต่ม เป็นต้น
13. ไม่เขียนวรรณยุกต์ เช่น ชื่อ เขียนเป็น ชือ เป็นต้น
14. เขียนตัวการันต์ผิด เช่น ชื่อสัตย์ เขียนเป็น ชื่อสัตว์ เป็นต้น
15. ไม่เขียนตัวการันต์ เช่น วันเสาร์ เขียนเป็น วันเสา เป็นต้น

ส่วน ดุษฎีพร ชำนิโรตคานต์ (2526, หน้า 101-105) ได้ประมวลสาเหตุของการเขียนผิดไว้สรุปได้ ดังนี้

1. การเขียนคำผิดเพราะคำเหล่านั้นออกเสียงเหมือนกัน แต่มีความหมายคนละอย่างและเขียนต่างกันทำให้ผู้ใช้ภาษาสับสนและใช้คำปนกันเพราะจำความหมายของคำที่ต้องการเขียนไม่ได้ เช่น คำว่า ขึ้น และ คั้น สิน และ ลินธิ ฉั้น และ ฉันท์ พัน และ พันธุ์
2. คำที่ออกเสียงต่างกันเพียงเล็กน้อยและมีความหมายต่างกันไม่มากนัก หากไม่ระมัดระวังก็อาจเกิดปัญหาในการเขียนได้ เช่น คำว่า ราด และ ลาด รัก และ ลัก

3. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักเกณฑ์ในการเขียน เช่น ไม่รู้หลักการใช้ ณ-น หลักการประวิสรรชนีย์ และไม่ประวิสรรชนีย์ หรือการใช้ ไอ และไอ เป็นต้น

4. ใช้แนวเทียบผิด เช่น คำว่า ญาติ และ อนุญาต สัญชาติ และ สัญชาติญาณ บุคคล และ บุคลิก

5. เขียนผิดเพราะมีการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ในการเขียน แต่ผู้เขียนติดรูปแบบเดิมของคำบางคำ เช่น คำว่า พงศ์ เดิมใช้ ษ ปัจจุบันใช้ ศ คำว่า เบียดเบียน เคยใช้ ฬ สะกดคือเขียน เบียดเบียน

6. คำบางคำมีความหมายอย่างเดียวกัน ออกเสียงเหมือนกันหรือคล้ายกัน แต่เขียนต่างกัน คำเหล่านี้ถึงแม้ว่าจะมีความหมายอย่างเดียวกันแต่มีที่ใช้ต่างกัน ผู้ใช้ภาษาต้องรู้ว่า เมื่อใดจะใช้รูปใด คือรู้ว่าเขียนรูปใดในคำแวดล้อมอย่างไร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความนิยมของสังคม เช่น คำว่า ศูนย์ และ ศูนย์ มารยาท และ มรรยาท ภริยา และ ภรรยา วิชา และ วิทยา คำเหล่านี้มีความหมายอย่างเดียวกัน ออกเสียงเหมือนกันหรือคล้าย แต่ใช้กับแวดล้อมต่างกัน ซึ่งผู้ใช้ภาษาต้องรู้จักที่ใช้ และเขียนให้ถูกต้อง

7. คำบางคำเขียนได้มากกว่า 1 รูป เช่น กรรไกร อาจจะใช้ว่า กรรไตร หรือ ตะไกร ก็ได้ คำว่า ระเบิด ระบบ ระเบิด ระลอก อาจใช้ ละ ได้ดังนี้ ละบัด ละปือ และ ละลอก คำว่า ยนต์ จะเขียน ยนต์ หรือ ยนต์ร์ เช่น รถยนต์ ภาพยนตร์ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาควรรู้จักการเขียนทุก ๆ รูปแบบเพื่อจะได้ไม่ทักท้วงว่าคนอื่นใช้ผิด เพราะใช้รูปผิดไปจากที่เราใช้

8. เขียนผิดเพราะเขียนตามเสียงอ่าน เช่น ปรารธนา ออกเสียงว่า ปราด-ละ-หนา มักเขียนเป็น ปรารธนา ศีรษะ มักเขียนผิดเป็น ศรีษะ

นอกจากนั้น ประภาศรี สีหอำไพ และคนอื่น ๆ (2537, หน้า 222 - 223) กล่าวถึงสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้

1. ออกเสียงผิด คือออกเสียงคำผิดแล้วเขียนตามทีออกเสียงจึงเขียนผิด เช่น คำว่า “อะไหล่, อ่าห้อย”

2. มีแนวเทียบผิด คือ เทียบคำที่เขียนกับคำอื่นที่ออกเสียงเหมือนกัน โดยเข้าใจว่าเขียนเหมือนกันด้วย เช่น คำว่า “อนุญาต” เทียบกับคำว่า “ญาติ” จึงเขียนสะกดผิดเป็น “อนุญาติ”

3. มีประสบการณ์ผิดและไม่มีความรู้เรื่องการสะกดคำ คือ เห็นคำที่สะกดผิดแต่ไม่รู้ว่าผิดจนเกิดความเคยชิน นำมาใช้ทั้ง ๆ ที่ผิด เช่น คำว่า “เมตตาปราณี” เขียนสะกดผิดเป็น “เมตตาปราณี”

4. ไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง คือ ไม่เห็นความสำคัญของการสะกดถูก จึงไม่สนใจว่าสะกดถูกหรือผิด ทำให้เขียนผิดซ้ำซาก เช่น คำว่า “กะทิ” เขียนสะกดผิดเป็น “กระทิ” หรือ คำว่า “ภารกิจ” เขียนสะกดผิดเป็น “ภาระกิจ” เป็นต้น

และ วรณี โสมประยูร (2544, หน้า 157) ได้สรุปสาเหตุที่นักเรียนเขียนผิดไว้ดังนี้

1. นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะสะกดคำผิด
2. นักเรียนไม่รู้หลักภาษา เช่น ไม่รู้จักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ศ ษ ส หลักสะกดการันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกด และอื่น ๆ
3. นักเรียนไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง ทำให้ความหมายสับสน เช่น กัณฑ์ - กรรม ชั้นท์ - ชรรค์ ฯลฯ
4. นักเรียนฟังไม่ชัด เพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ เช่น คราว คลอง ครอง เกลี่ย กล่อม กลอง กรอง สรวล เป็นต้น
5. นักเรียนไม่สามารถถ่ายถอดคำตามเสียงคำที่มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้ เช่น ซอลก์ ดอกเตอร์ แท๊กซี่ เป็นต้น
6. นักเรียนใช้คำที่มี ร ล ไม่ถูก เช่น ราว - ลาว ราด - ลาด

จากการศึกษาลักษณะการเขียนคำผิดมีสาเหตุหรือข้อบกพร่องในการเขียนผิดคือการเขียนสะกดคำผิด ซึ่งเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น ใช้พยัญชนะผิด ไม่ทราบความหมายของคำ ใส่วรรณยุกต์ผิด ใส่ตัวการันต์ผิด การเขียนตามเสียงอ่านที่ออกเสียงผิด ไม่สามารถเขียนคำที่มาจากภาษาอังกฤษที่เขียนแตกต่างจากเสียงได้ มีประสบการณ์การเขียนผิด และไม่มีความรู้เรื่องหลักภาษาที่ชัดเจน

2.2 การใช้ภาษาเขียน

ภาษาเขียนในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การใช้ภาษาระดับคำและระดับประโยคในการเขียน การทบทวนวรรณกรรมครั้งนี้จึงทบทวนเกี่ยวกับการใช้คำและการใช้ประโยค ดังนั้นนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนในด้านการใช้คำและข้อบกพร่องในด้านการใช้ประโยค ไว้ดังนี้

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2554, หน้า 82-98) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนมี 2 ประการสำคัญ คือ ข้อบกพร่องในการใช้คำและข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำที่พบ มีดังนี้

- 1.1 บกพร่องเพราะสะกดคำผิด ได้แก่

- 1.1.1 ใช้แนวเทียบคำผิด เช่น รสชาติ เขียนผิดเป็น รสชาติ เทียบกับ
ภาษา
- 1.1.2 ไม่ทราบความหมายของคำ เช่น สวรรค์ หมายถึง สร้าง สรร
หมายถึง เลือก
- 1.1.3 ใช้พยัญชนะผิด เช่น โอกาส เขียนเป็น โโอกาศ
- 1.1.4 ใส่วรรณยุกต์ผิด เช่น จักจั่น เขียนเป็น จักจั่น
- 1.1.5 ใส่ตัวการันต์ผิด เช่น สำอาง เขียนเป็น สำอาง เป็นต้น
- 1.2 ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ได้แก่
- 1.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น หัวทิว ติว
- 1.2.3 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน เช่น ทางนุ่น เค้า
- 1.2.4 ใช้คำสแลง เช่น กิ๊ก ชิว ชิว
- 1.2.5 ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น ชุก ซัลโว เป็นต้น
- 1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย คำฟุ่มเฟือยคือคำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่สามารถ
ตัดออกได้เพื่อความสละสลวยของถ้อยคำ จะรวมถึงคำซ้ำ และคำซ้อนด้วย เช่น ศิษยานุศิษย์
ครูบาอาจารย์ ถนนหนทาง เป็นต้น
- 1.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น เทียน ใช้ลักษณนาม แท่ง คำลักษณนาม
ที่ถูกต้องเป็น เล่ม ไข่ ใช้ลักษณนาม ใบ คำลักษณนามที่ถูกต้องเป็น ฟอง เป็นต้น
- 1.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้
ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น รถเมล์ ที่ควรใช้
คือ รถประจำทาง อื่น คำที่ควรใช้คือ เข้าถึง โพล คำที่ควรใช้คือ การสอบถาม เป็นต้น
- 1.6 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย การใช้คำไม่ตรงกับความหมายมีหลาย
ลักษณะ ได้แก่
- 1.6.1 ไม่ใช้คำที่มีความหมายตรง เช่น กิน ความหมายตรง รับประทาน
ใช้คำว่า โกง แทน หิน ความหมายตรง แร่ของแข็งชนิดหนึ่ง ใช้คำว่า ยาก แทน
- 1.6.2 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับบุคคล เช่น เชิญพระ คนยั่วเย้า
- 1.6.3 ใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ เช่น ถนนปลอดโปร่ง
คำที่ถูกต้อง ถนนโล่ง, อากาศสดใส คำที่ถูกต้อง อากาศสดชื่น
- 1.6.4 ใช้จำนวนเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง เช่น ตาเป็นตาข่าย จำนวน
ที่ถูกต้อง ตาเป็นสับปะรด, แก้วฟ้าเอาหน้ารอด จำนวนที่ถูกต้อง ชายฟ้าเอาหน้ารอด

1.6.5 ใช้คำเปรียบเทียบกับกันไม่ถูกต้อง เช่น คำกับแดง คำเปรียบเทียบกับที่ถูก คำกับขาว, คนโง่กับคนเก่ง คำเปรียบเทียบกับที่ถูก คนโง่กับคนซื่อสัตย์

1.6.7 ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน บางคำมีเสียงใกล้เคียงกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน เช่น ป่าตีนทีก คำที่ถูกต้อง ป่าทิมทีก, คนแก่ทิมทีก คำที่ถูกต้อง คนแก่ตีนทีก

1.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อควรใช้กับคำที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อกับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดีหรือคำสั้น ๆ เช่น จยย. คำเต็ม รถจักรยานยนต์ น.ร. คำเต็ม นักเรียน

1.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยคควรใช้คำอยู่ในระดับเดียวกัน เช่น คำต่างระดับ พ่อ มารดา ควรใช้ พ่อ แม่, บิดา มารดา

1.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้งควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอตลอดทั้งเรื่อง เช่น ใช้ “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” ตลอดไป

1.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่านตีความหมายไม่ชัดเจน เช่น ข้าวเย็น ความหมายไม่แน่ชัด ข้าวที่เย็นหรือข้าวมือเย็น

1.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ดีหรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดี จึงไม่ควรใช้ เช่น คนจน คำที่ควรใช้ ผู้มีรายได้น้อย คนบ้านนอก คำที่ควรใช้ คนต่างจังหวัด

1.12 ใช้คำผิดเป็นคำถูก คำหลายคำในภาษาไทยเป็นคำที่เขียนผิด แต่นิยมนำมาใช้พูดหรือเขียนจนเข้าใจว่าคำนั้นเป็นคำที่ถูกต้อง เช่น ปิติ คำที่ถูกต้อง ปิติ ปิตาจ คำที่ถูกต้อง ปิตาจ

2. ข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคที่มักพบอยู่เสมอ ได้แก่

2.1 ใจความของประโยคคววนหรือกำกวม เช่น

ประโยคคววน - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี
คนดีคือคนมีความกตัญญู

ประโยคที่ถูกต้อง - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี

2.2 เขียนประโยคมีความขัดแย้งกัน เช่น

ประโยคที่ขัดแย้ง - วันนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้ามีดมิด

ประโยคที่ถูกต้อง - คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าสว่างไสว

2.3 เขียนประโยคยาวเกินไป เกิดจากการเขียนประโยคที่มีส่วนขยายออกไปเรื่อย ๆ ไม่จบความในประโยคเดียว เช่น

ประโยคยาวเกินไป - ความรักเปรียบเสมือนดาบสองคม
อาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์แก่ผู้สัมผัสกับคำว่ารัก อันเป็นคำที่ยากแก่การจำกัด
ความหมาย

ประโยคที่ถูกตัดอง - ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2 คมอาจนำมา
ซึ่งความสุขหรือความทุกข์ผู้สัมผัสความรัก ย่อมรู้รสชาติของคำว่ารัก ซึ่งเป็นคำที่ยากแก่การให้
คำจำกัดความ

2.4 เขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป เช่น

ประโยคห้วนสั้น - รับประทานอาหารดี มีประโยชน์ เกิดผลดี
แก่ร่างกาย

ประโยคถูกตัดอง - การรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมี
ประโยชน์ต่อร่างกายจะก่อให้เกิดผลดีแก่ร่างกาย

2.5 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์คือ ขาดคำบุรพบท นำหน้าคำเชื่อม หรือเชื่อมคำ
หรือขาดคำสันธานประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ เช่น

ประโยคไม่สมบูรณ์ - ใจของฉันเป็นเธอ

ประโยคถูกตัดอง - ใจของฉันเป็นของเธอ

2.6 วางส่วนขยายของประโยคไม่ถูกตำแหน่ง คำหรือใจความที่เป็นส่วนขยาย
ของประโยคควรอยู่หลังหรือติดกับคำที่ถูกขยาย หากไปอยู่หลังคำอื่นจะกลายเป็นการขยาย
คำผิด และทำให้ความหมายของประโยคผิดไปด้วย เช่น

ประโยคที่วางส่วนขยายไม่ถูก - ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งให้ความรู้
เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่ 5-8 แต่งนวนิยายเรื่องสี่แผ่นดิน

ประโยคถูกตัดอง - ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมชแต่งนวนิยาย
เรื่องสี่แผ่นดิน ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่ 5-8

2.7 วางโครงสร้างประโยคแบบภาษาอังกฤษคือ ไม่เรียงลำดับคำในประโยค
ตามคำที่นำหน้าที่ประธาน กริยา และกรรม แต่วางโครงสร้างประโยคตามภาษาอังกฤษโดยเอา
กรรมของประโยคมาอยู่หน้าประธาน เช่น

ประโยคภาษาอังกฤษ - ธนาคารถูกโจรปล้น

ประโยคถูกตัดอง - โจรปล้นธนาคาร

2.8 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้องเกิดจากการไม่เว้น
วรรคในส่วนที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น

ไม่เว้นวรรคส่วนที่ควรเว้น - การตั้งใจเรียนขยันอ่านหนังสือทบทวน
ความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจ เนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

ประโยคถูกต้อง - การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ และ
ทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจ เนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

เว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น - ในสังคมมีทั้ง คนดี และคนไม่ดี

ประโยคถูกต้อง - ในสังคมที่ทั้งคนดีและคนไม่ดี

นิตยา กาญจนวรรณ (2554, หน้า 162-165) ได้กล่าวถึงปัญหาอันเกิดจาก
ความบกพร่องทางการใช้ภาษาสรุปได้ ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง ร เรือ ไม่ชัดเจนเสียงเป็น ล ลิง ทำให้ใช้ภาษา
ในการเขียนไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น “ผม**ลัก**คุณ **เสา**จะเปิด**โลง**เสียง**แ่ง**ใหม่ **ล่าง**ลัฐธรรมนูญ
ฉบับใหม่”

2. ปัญหาการใช้คำทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศเขียนตามภาษาพูด
ตัวอย่างเช่น

คำว่า “บิลด์ ออกเสียงเป็น บิวด์” “เซลล์ ออกเสียงว่า เซว” “อิสราเอล
ออกเสียงเป็น อิสราเอว” “คริสต์มาส ออกเสียงเป็น คริต/สะ/มาด” เป็นต้น

3. การทับศัพท์แบบไม่รู้ศัพท์ อาจจะทำให้ความหมายของคำผิดไป
ตัวอย่างเช่น “ศาลเร่งสืบพยานคดีปีปิซีเต็ม**สตรีม**” คำนี้จะมาจาก steam (ไอน้ำ, พลังน้ำ)
stream (ลำน้ำ) ควรจะเขียนว่า เต็ม**สตีม** (steam) ซึ่งหมายความว่า “เต็มที่เต็มกำลัง
ความสามารถ” มากกว่า เต็ม**สตรีม** ที่แปลว่า “เต็มลำน้ำ” “ความตกต่ำของนักการเมืองก็คือ
ผู้ร้ายใส่**สูตร**ในความรู้สึกของประชาชน” คำนี้จะมาจาก suit หมายถึง เสื้อชุดสากล
ควรจะเขียนว่า ชุด หรือ สูท เพราะต้องการจะหมายถึงผู้ร้ายที่แต่งตัวดี มากกว่า ผู้ร้ายตามสูตร
เป็นต้น

ศรีสุดา จริยากุล (2552, หน้า 37-39) กล่าวถึงการใช้ภาษาบกพร่อง
มีหลายอย่างคือ การใช้คำไม่เหมาะสม ในแง่ของการใช้คำมักจะใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับกัน
ใช้คำและกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับโวหาร

1. การใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับกัน ตัวอย่าง

ครอบครัวนี้ **สามี** ยอมให้ **เมีย** เป็นช่างทำหน้า

เจ้าวายน้อย ก็ร่วมดื่ม**สุรา**กับพรรคพวกอย่าง**สำราญ**

คำว่า “สามี” กับ “เมีย” “เจ้าวายน้อย” “สำราญ” เป็นภาษาต่างระดับ
ควรใช้ภาษาที่อยู่ระดับเดียวกัน “เมีย” ควรใช้ภาษาที่อยู่ระดับเดียวกับ “สามี” คือ “ภรรยา”

ส่วน “ดีมสุรา” แล “สำราญ” เป็นภาษาแบบแผนไม่ควรใช้กับภาษาปากคือ “เจ้าวายร้าย” ควรเปลี่ยนคำว่า “ดีมสุรา” เป็น “กึ่งเหล้า” “สำราญ” เป็น “สบายใจ” เพื่อให้ระดับภาษารับกับประธาน “เจ้าวายร้าย”

2. การใช้คำและกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน หมายถึง การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน และการใช้คำต่างประเทศในภาษาการเขียน

2.1 การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน บางครั้งผู้พูดจะใช้วิธีย่อคำหรือละคำบางคำลง อาจจะใช้คำสแลง หรือคำไม่สุภาพ ใช้กลุ่มคำหรือสำนวนที่เป็นภาษาพูดโดยเฉพาะ หรือใช้คำที่เพิ่มสร้อยคำ ซึ่งภาษาพูดเหล่านี้ไม่เหมาะจะนำมาใช้ในภาษาเขียน ยกเว้นในกรณีที่เป็นบทสนทนาของตัวละครหรือบทสัมภาษณ์จึงจะนำมาใช้ได้ ตัวอย่าง

2.1.1 การตัดส่วนของคำหรือละคำบางคำ

ลักษณะที่มีลมมรสุม *เฉียงเหนือ*

ลักษณะที่มีลมมรสุม *ตะวันออกเฉียงเหนือ*

2.1.2 การใช้คำ กลุ่มคำ หรือสำนวนที่เป็นภาษาพูดโดยเฉพาะ

มวยคู้้นี้หลงศรัทธาคณดุเสียมอยากที่เดียว

มวยคู้้นี้ชกเป็นที่ถูกใจคนดูอย่างยิ่ง

2.1.3 การใช้ภาษาสแลงหรือคำไม่สุภาพ

ถีบศพทิ้ง – ทิ้งศพ

ระเบิดชมอง – ยิงศิระชะ

โกยอ้าว – รีบ

2.1.4 การใช้คำย่อและคำตัดสั้น

ยัน – ยืนยัน

ค้าน – คัดค้าน

พีน – รื้อพีน

นายกฯ ได้มาร่วมงานด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

นายกรัฐมนตรี ได้มาร่วมงานด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

2.1.5 การเพิ่มสร้อยคำ ทำให้สำนวนเขียนเป็นสำนวนพูด

เรื่องร้ายต่าง ๆ ก็ **ประดังประเด** เข้ามา

เรื่องร้ายต่าง ๆ ก็ **ประดัง** เข้ามา

2.2 การใช้คำต่างประเทศในภาษาเขียน ถ้ามีคำศัพท์ที่บัญญัติศัพท์ไว้แล้ว ควรใช้ศัพท์ที่บัญญัตินั้นจะดีกว่า แต่ถ้าศัพท์บัญญัติยังไม่นิยมใช้ทั่วไปก็อาจจะอนุโลมใช้คำ

ต่างประเทศไปพลาถก่อนจนกว่าจะมีคำไทยใช้ เช่น ทัวร์ (ทัศนอาจร) รถมลล์ (รถประจำทาง) สตาร์ท (ตั้งต้น) เอเย่นต์ (ตัวแทน)

2.3 การใช้คำในสำนวนพิตรูปแบบ จะเป็นการเปลี่ยนแปลงคำบาคำในสำนวนให้พิตไปจากเดิมและการเรียนลำดับในสำนวนพิตที่

2.3.1 การเปลี่ยนแปลงคำบางคำในสำนวน

รัฐบาลพยายามทุกวิถีทางที่จะเผด็จทุกข้บ่ารุงสุขให้แก่ประชาชน

รัฐบาลพยายามทุกวิถีทางที่จะบ่าบัดทุกข้บ่ารุงสุขให้แก่ประชาชน

2.3.2 การเรียงลำดับคำในสำนวนพิตที่

...จะต้องแข่งขันกันให้รู้แวงรู้ดำกัน

ควรใช้ รู้ดำรู้แวง จึงจะถูกต้อง

จากการศึกษาข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนของนักวิชาการที่กล่าวมาข้างต้นสรุปข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในการเขียนมี 2 ประการที่สำคัญคือ ข้อบกพร่องในด้านของการใช้คำ และข้อบกพร่องของการใช้ประโยค

3. ลักษณะประโยค

ลักษณะประโยคโดยทั่วไปจะประกอบด้วยภาคประธาน และภาคแสดง ประโยคจะมีข้อความสั้นหรือยาวขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ส่งสาร และมีผู้ให้ความหมายของประโยคและแบ่งประโยคตามลักษณะโครงสร้างไว้ดังนี้

เปรมจิต ชนวงค์ (2538, หน้า 246-306) ได้กล่าวถึงความหมายของประโยคว่า หมายถึง ถ้อยคำที่เรียงกันอยู่อย่างเป็นระบบตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และมีเนื้อความสมบูรณ์ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม อย่างไร ประโยคจึงประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง ภาคประธานประกอบด้วยประธานและ/หรือส่วนขยาย ภาคแสดงประกอบด้วยกริยาและ/หรือส่วนขยาย ประโยคที่ใช้ในการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจำแนกตามโครงสร้างและจำนวนหน่วยประโยคได้ 3 ประเภท คือ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อนและประโยคความรวม

1. ประโยคความเดียว

ประโยคความเดียว หรือประโยคสามัญ หรือเอกรรณประโยค เป็นประโยคที่มีใจความเดียวกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียว ประโยคความเดียวจะมีค่านามทำหน้าที่ประธาน 1 คำ มีกริยา 1 คำ ส่วนกรรณอาจไม่มีหรือมี 1 คำ หรือ 2 คำ ส่วนประกอบสำคัญของประโยคความเดียวมี 2 ส่วนคือ ภาคประธานและภาคแสดง มีโครงสร้างประโยค ดังนี้

ประธาน + กริยา + (กรรณ)

จากโครงสร้างหลักของประโยคความเดียวทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ 6 โครงสร้าง ดังนี้

1.1 โครงสร้างแบบ ประธาน + กริยา

ตัวอย่าง ฟนฤดูนี้ตลกซุก
ฉันทกใจมาก

1.2 โครงสร้างแบบ ประธาน + กริยา + กรรม

ตัวอย่าง น้องกินขนมหมดแล้ว
อาจารย์เขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน

1.3 โครงสร้างแบบ ประธาน + กริยา + กรรม + กรรม

ตัวอย่าง ฉันทแจกหนังสือเด็ก ๆ เสมอ
ครูใหญ่จะให้รางวัลคนขยันทุกคน

1.4 โครงสร้างแบบ กรรม + ประธาน + กริยา

ตัวอย่าง ขนมถูกน้องกินหมดแล้ว
คำศัพท์ยากถูกอาจารย์เขียนบนกระดาน

1.5 โครงสร้างแบบ กรรมตรง + ประธาน + กริยา + กรรมรอง

ตัวอย่าง หนังสือฉันทแจกเด็ก ๆ เสมอ
รางวัลครูใหญ่จะให้คนขยันทุกคน

1.6 โครงสร้างแบบ กรรมรอง + ประธาน + กริยา + กรรมตรง

ตัวอย่าง เด็ก ๆ ฉันทแจกหนังสือเสมอ
คนขยันทุกคนครูใหญ่จะให้รางวัล

2. ประโยคความซ้อน

ประโยคความซ้อน หรือประโยคซับซ้อน หรือสังกรประโยค หมายถึง ประโยคที่มีประโยคความเดียวซ้อนกันอยู่ 2 ประโยค โดยประโยคความเดียวหนึ่งทำหน้าที่ขยายส่วนของประโยคความเดียวอีกประโยคหนึ่งที่เป็นประโยคหลัก โครงสร้างของประโยคความซ้อนมีลักษณะเช่นเดียวกับประโยคความเดียว คือ มีหน่วยกริยา 1 หน่วย หน่วยนาม 1 หน่วยหรือมากกว่า ประโยคความซ้อน คือประโยคความเดียวที่มีส่วนขยายเป็นประโยค โดยส่วนขยายนั้นจะขยายในหน่วยนามหรือกริยา คือ ขยาย ประธาน กริยา หรือกรรม โดยมีประพันธสรรพนาม ประพันธวิเศษณ์ หรือสันธานเป็นหน่วยเชื่อม การจำแนกประโยคความซ้อนจะจำแนกตามหน้าที่ของประโยคย่อย โดยจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.1 ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นหน่วยนาม

ประโยคความซ้อนลักษณะนี้ประโยคย่อยจะทำหน้าที่เหมือนนามหรือสรรพนามคือ ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานหรือหน่วยกรรมของประโยค ตัวอย่างเช่น

ข่าวจี้เครื่องบินเป็นความจริง

ฉันเห็นเด็กกำลังขโมยชมพู

2.2 ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยขยายหน่วยนาม

ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยทำหน้าที่ขยายหน่วยนามนี้ ประโยคย่อยจะทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานหรือหน่วยกรรมของประโยค โดยมีประพันธสรรพนาม “ที่ ซึ่ง อัน ดั่ง ผู้ที่ ผู้ซึ่ง...” เป็นหน่วยเชื่อมระหว่างประโยคหลักและประโยคย่อย และในขณะเดียวกันประพันธสรรพนามดังกล่าวนี้จะทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคย่อยด้วย ตัวอย่างเช่น

หมวกที่น้องสาวอยู่สวมมาก

เด็กที่ขยันเรียนหนังสือจะได้รับรางวัล

ปูกมีสวนดอกไม้ซึ่งสวยที่สุด

ฉันชอบบ้านที่อยู่บนเนิน

2.3 ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยขยายหน่วยกริยา

ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยขยายหน่วยกริยานี้ ประโยคย่อยจะทำหน้าที่ขยายกริยาของประโยค โดยมีประพันธวิเศษณ์ “ที่ ซึ่ง อัน ดั่ง...” หรือสันธาน “จน เมื่อ เพราะ รวากับ ระหว่างที่ เนื่องจาก...” เป็นหน่วยเชื่อม ตัวอย่างเช่น

ลูกเสียใจที่เขาไม่เลือกลูก

เรายินดีด้วยที่เธอได้รับรางวัล

ตุ้มมาถึงเมื่อรถไฟออกไปแล้ว

แต่ไม่ได้ทำรายงานเพราะไฟดับ

3. ประโยคความรวม

ประโยคความรวม หมายถึง ประโยคที่เกิดจากการรวมประโยคความเดียว อย่างน้อย 2 ประโยคเข้าเป็นประโยคเดียวกันโดยใช้สันธานเป็นหน่วยเชื่อมให้เนื้อความกลมกลืนเป็นประโยคเดียวกัน โครงสร้างของประโยคความรวมโดยทั่วไปจะมีหน่วยนามมากกว่า 1 หน่วย และหน่วยกริยา 2 หน่วยขึ้นไป การจำแนกประโยคความรวมจะจำแนกตามการสื่อความหมายของสันธานซึ่งเป็นหน่วยเชื่อมของประโยค สามารถจำแนกได้ 4 ลักษณะ ดังนี้

3.1 ประโยคความรวมที่สื่อความหมายคล้ายตามกัน

ประโยคความรวมลักษณะนี้เนื้อความของประโยคที่นำมารวมกัน เป็นในลักษณะเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกัน โดยมีสันธานต่อไปนี้เป็นหน่วยเชื่อม “และ ถ้า ทั้ง....และ พอ....ก็ กับ ถ้าว่า ครั้น....จึง แล้ว....ก็ ก็ ผิดว่า แล้ว....จึง ครั้น....ก็” ตัวอย่างประโยค

พ่อและแม่ทำงานเพื่อลูก

ฉันกับเธอต้องไปเป็นกรรมการ

พอพี่ชายมาถึงบ้านน้องสาวก็ออกไปเที่ยว

ทั้งภาครัฐและเอกชนกำลังรณรงค์เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

3.2 ประโยคความรวมที่สื่อความหมายขัดแย้งกัน

ประโยคความรวมลักษณะนี้เนื้อความของประโยคจะไม่เป็นไปในทางเดียวกัน แต่จะขัดแย้งกัน โดยมีสันธานต่อไปนี้เป็นหน่วยเชื่อม “แต่ แต่ที่ว่า กว่า...ก็ ถึง...ก็ แต่ว่า แต่ก็ แต่...ก็ ถึง...แต่” ตัวอย่างประโยค

ฉันเห็นเขาแต่เขาไม่เห็นฉัน

แต่จะสอบวันพรุ่งนี้แต่วันนี้ก็ยังไม่ไปดูหนังสือ

ชานาปลูกข้าวได้ผลดีแต่ทว่าราคาข้าวตกต่ำมาก

แม้วิชาหลักภาษาจะยากฉันก็ชอบมันมาก

3.3 ประโยคความรวมที่สื่อความหมายให้เลือก

ประโยคความรวมลักษณะนี้เนื้อความของประโยคกำหนดว่า เป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้สันธานต่อไปนี้เป็นหน่วยเชื่อม “หรือ ไม่อย่างนั้น มิฉะนั้น ไม่เช่นนั้น หรือไมก็ มิเช่นนั้น หรือไมก็ ไมก็” ตัวอย่างประโยค

ปีหน้าเธอจะเรียนต่อหรือจะทำงาน

สู้บแจ่งไมก็ตุ๊กตากวาดขยะในห้องด้วย

นักเรียนต้องส่งรายงานตามกำหนดไมเช่นนั้นครูจะไม่ตรวจให้

เธอต้องจ่ายเงินก่อนมิฉะนั้นงานจะไม่เสร็จทันเวลา

3.4 ประโยคความรวมที่สื่อความหมายเป็นเหตุเป็นผล

ประโยคความรวมลักษณะนี้เนื้อความของประโยคที่นำมาประกอบกัน จะเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน โดยประโยคหน้าหน่วยเชื่อมมีเนื้อความแสดงเหตุ และประโยคหลังหน่วยเชื่อมมีเนื้อความเป็นผลอันเนื่องมาจากประโยคหน้า โดยมีสันธานต่อไปนี้เป็นหน่วยเชื่อม “จึง ด้วยเหตุนี้ ดังนั้น ดังนั้น...จึง เพราะ...จึง ด้วยเหตุนี้...จึง” ตัวอย่าง

ท่านเป็นอธิการบดีใคร ๆ จึงเกรงใจ

ชาวชนบทมีลูกมากจึงประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ
เพราะป่าไม้มีจำนวนลดลงอากาศจึงร้อนจัดเพิ่มขึ้น
การทำนาทุ่งมีมากขึ้นดังนั้นป่าชายเลนในภาคใต้จึงหมดไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 91-107) ได้กล่าวถึงประโยค คือ หน่วยทางภาษา
ที่ประกอบด้วยคำหรือคำหลายคำเรียงต่อกัน คำเหล่านั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์กัน
อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ นามวลีกับกริยาวลี
ประโยคอาจมีเพียงกริยาวลีก็ได้ แต่จะมีเพียงนามวลีไม่ได้ ประโยคแบ่งตามโครงสร้างได้เป็น
3 ชนิด ได้แก่ ประโยคสามัญ ประโยคซ้อน และประโยครวม

1. ประโยคสามัญ

ประโยคสามัญ หรือประโยคพื้นฐานคือ ประโยคที่ประกอบด้วยนามวลีทำหน้าที่
ประธานกับกริยาวลีทำหน้าที่ภาคแสดง ประโยคสามัญต้องไม่มีอนุประโยคเป็นส่วนขยาย
และไม่มีคำเชื่อมกริยา คำเชื่อมกริยาวลีหรือคำเชื่อมประโยค ประโยคสามัญแบ่งได้เป็น 2 ชนิด
คือ ประโยคสามัญที่มีกริยาวลีเดียว และประโยคสามัญที่มีกริยาวลีหลายวลีเรียงกัน
โดยไม่มีคำเชื่อมกริยาวลีเหล่านั้น

1.1 ประโยคสามัญที่มีกริยาวลีเดียว

ประโยคสามัญที่มีกริยาวลีเดียว คือ ประโยคสามัญที่มีกริยาวลีเพียง
1 กริยาวลี ในกริยาวลีมีคำกริยาเพียงคำเดียว ตัวอย่างประโยค

เด็กหญิงสุนันท์นั่งในห้องเรียน

น้องถูกดู

ไม่ต้องไปงานกาชาดแล้ว

ง่วงเหลือเกิน

1.2 ประโยคสามัญหลายกริยาวลี

ประโยคสามัญหลายกริยาวลี เป็นประโยคสามัญที่มีโครงสร้างกริยาเรียงคือ
มีกริยาวลีหลายกริยาวลีทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประธานเดียวกันหรือต่างประธานกันก็ได้
ประโยคสามัญชนิดนี้ต้องไม่มีคำเชื่อมเชื่อมกริยาวลีเหล่านั้น กริยาวลีในประโยคอาจแสดง
เหตุการณ์ที่เกิดพร้อมกัน เกิดต่อเนื่องกัน เกิดก่อนหลังกันตามลำดับ หรือเหตุการณ์หลังเป็น
ผลจากเหตุการณ์แรกก็ได้ ตัวอย่างประโยค

สมชัยโบกมือ-ลาพวกเรา

สุดาทำอาหาร-กินเอง

คลื่นซัดบ้าน-พังหมด

เด็กเล็ก-หกล้ม-ก้นกระแทก

2. ประโยคซ้อน

ประโยคซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคหลักกับอนุประโยค

ประโยคหลัก หรือ มุขยประโยค คือ ประโยคที่มีอีกประโยคหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยค ได้แก่ เป็นประธาน เป็นหน่วยเติมเต็ม หรือเป็นส่วนขยาย

อนุประโยค คือ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำเชื่อมอนุประโยค อนุประโยคทำหน้าที่ได้อย่างนามวลี คือเป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยค หรือทำหน้าที่อย่างวิเศษณ์วลี คือทำหน้าที่ขยายกริยาวลี

ประโยคซ้อนจึงแบ่งตามอนุประโยคได้ 3 ชนิด คือ ประโยคซ้อนที่มีนามานุกรประโยค ประโยคซ้อนที่มีคุณานุกรประโยค และประโยคซ้อนที่มีวิเศษณานุกรประโยค

2.1 ประโยคซ้อนที่มีนามานุกรประโยค

นามานุกรประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนนามวลี กล่าวคือ อาจทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือหน่วยเสริมความ นามานุกรประโยคจะมีคำเชื่อมนามานุกรประโยคได้แก่ “ที่ ที่ว่า ว่า ให้” นำหน้า เช่น

ที่เขาเล่ามานั้นถูกต้องแน่นอน

พธลักษมีไม่ชอบให้ใครมาว่าครูของเธอ

ฉันหัวเราะที่เขาทำตลก

เขาได้ยินมาว่าปีนี้น้ำจะมาก

2.2 ประโยคซ้อนที่มีคุณานุกรประโยค

คุณานุกรประโยค คือ อนุประโยคทำหน้าที่ขยายนามที่นำมาข้างหน้าอนุประโยค ชนิดนี้มีคำเชื่อมคุณานุกรประโยค “ที่ ซึ่ง อัน” และคำเชื่อมคุณานุกรประโยคนั้นเป็นประธานของอนุประโยคด้วย เช่น

เสื้อที่พี่ซนีสวมอยู่สวยมาก

ผลของการกระทำอันชั่วร้ายของผู้บริหารย่อมตกแก่ส่วนรวม

สุดาซื้อเสื้อสีฟ้าตัวนั้นจากเด็กที่อยู่ข้างบ้าน

2.3 ประโยคซ้อนที่มีวิเศษณานุกรประโยค

วิเศษณานุกรประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่อย่างวิเศษณ์วลี คือขยายกริยาวลี เช่น

เขาทำงานหามรุ่งหามค่ำซึ่งไม่ดีกับสุขภาพเลย

เพราะฝนตกหนักติดต่อกันมาหลายวันดินอ่อน ๆ จึงเขาจึงถล่มลงมา

เมื่อเขาทุจริต เราก็ต้องให้เขาออก

3. ประโยครวม

ประโยครวม คือ ประโยคย่อยตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมเข้าเป็นประโยคเดียวกัน ประโยคย่อยนั้นอาจเป็นประโยคสามัญหรือประโยคซ้อนก็ได้ และต้องมีคำเชื่อมสมภาค “และ และก็ แต่ ทว่า แต่ทว่า หรือ” ทำหน้าที่เชื่อมประโยคย่อยที่มารวมกัน

ตัวอย่างประโยครวมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคสามัญ

ภรรยาผมตั้งครรภ์แต่แท้งเสียก่อน

วีรภาคอกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าเอง

พ่อจะไปบางลำพูและแม่ก็จะไปด้วย

ตัวอย่างประโยครวมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซ้อน

เกษตรกรแถวนี้นิยมทำนาและเลี้ยงปลาที่กินวัชพืชไว้ในนา

หมอมจะไปหาคนไข้หรือจะให้คนไข้มาหาหมอ

ได้ยินเขาพูดอยู่เหมือนกันแต่ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรแน่

ตัวอย่างประโยครวมที่เกิดจากประโยคซ้อนรวมกับประโยคสามัญ

หลังคาที่รั่วนั้นซ่อมแล้วแต่น้ำฝนก็ยังซึมลงมาได้

ครูสั่งนักเรียนอ่านบทที่ 3 และทำแบบฝึกหัดท้ายบท

โค้ชตั้งใจจะเปลี่ยนนักกีฬาคนที่บาดเจ็บออกแต่ภายหลังก็เปลี่ยนใจ

ตัวอย่างประโยครวมที่เกิดจากประโยคซ้อนรวมกับประโยคซ้อน

สุดาร์บประทานแต่อาหารที่มีประโยชน์และดื่มแต่น้ำบริสุทธิ์

เขาบอกว่าจะมาถึงพรุ่งนี้แต่ไม่ได้บอกว่าจะถึงกี่โมง

ประโยครวมที่มีประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือหน่วยเสริมความเป็นคนหรือสิ่งเดียวกัน มักละประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือหน่วยเสริมความเป็นคนหรือสิ่งใดประโยคหนึ่ง เช่น

พรทิพย์ชอบลำไยแต่ไม่ชอบทุเรียน(ละประธานในประโยคย่อยที่ 2)

ผมชอบแมวแต่คุณไม่ชอบนี้(ละกรรมในประโยคย่อยที่ 2)

เขาเคยเป็นนักร้องหรือไม่เคยเป็นกันแน่(ละหน่วยเติมเต็มในประโยคย่อยที่ 2)

ฉันเคยอ่านเรื่องเมืองอู่ทองแต่ฉันไม่เคยไปเลย (ละหน่วยเสริมความเป็นคนในประโยคย่อย

ที่ 2)

คุณจะนั่งรถ ลงเรือ หรือจะขึ้นเครื่องบินไป (ละประธานในประโยคย่อยที่ 2 และ 3)

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2551, หน้า 65 – 69) กล่าวถึง ประโยค คือ ถ้อยคำที่เรียงกัน เป็นระเบียบ มีใจความสมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง แต่ละภาคจะมี ส่วนขยายหรือไม่ก็ได้ โดยแบ่งประโยคเป็น 3 ชนิด คือ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน

1. ประโยคความเดียว

ประโยคความเดียว (เอกภรรรประโยค) มีกริยาสำคัญเพียงตัวเดียว ใจความสำคัญ เพียงเนื้อความเดียว ตัวอย่าง เช่น

กาลใดก็ได้	- อดีตกาล อนาคตกาล ปัจจุบันกาล
บอกเล่า	- ผมจะไปพักผ่อนที่เชียงใหม่
ปฏิเสธ	- ลูกไม่ได้ทำ
คำถาม	- ใครมาหาฉัน
คำสั่ง	- ไปทำมาให้อดีที่สุด

2. ประโยคความรวม

ประโยคความรวม (อเนกภรรรประโยค) คือ เอกภรรรประโยค + เอกภรรรประโยค มีสันธานเชื่อม แบ่งเป็น 4 ชนิด คือ

2.1 ความคล้ายตามกัน (อันวยาเนกภรรรประโยค) สันธานเชื่อมมี **และ กับ ครั้น...จึง ครั้น...แล้ว แล้ว...จึง** ตัวอย่างประโยค เช่น

เธอและเขารักกันมาก

เมื่อ ส.ส. ทำหน้าที่ครบ 4 ปีแล้ว กรมการปกครองจึงให้มีการเลือกตั้งใหม่

2.2 ความขัดแย้งกัน (พยติเรกาเนกภรรรประโยค) สันธานเชื่อมมี **แต่ แต่ที่ว่า กว่า...ก็ กว่า...แต่...ก็** ตัวอย่างประโยค เช่น

เขาเป็นคนเรียนเก่งแต่ที่ว่าสอนคนอื่นไม่ได้

กว่าเธอจะได้รับจดหมายฉันก็จากไปไกลแล้ว

2.3 ความเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง (วิกัลปาเนกภรรรประโยค) สันธานเชื่อมมี **หรือ มิฉะนั้น** ตัวอย่างประโยค เช่น

คุณจะคุยกับฉันหรือน้องกันแน่

เธอควรจะเรียนต่อมิฉะนั้นก็หางานทำ

เขาจะไปเที่ยวหรือจะดูหนังสือ

2.4 ความเป็นเหตุเป็นผลกัน (เหตุวาเนกรรณประโยค) ประโยค **เหตุ**มาหน้า ประโยค**ผล**มาหลัง **สันธาน จึง** เชื่อม อาจจะมีคำว่า **เพราะ** มาหน้าประโยค **ฉะนั้น** มาหน้า **จึง** ตัวอย่างประโยค เช่น

เขาไม่ออกกำลังกาย**จึง**ไม่แข็งแรง - ความเป็นเหตุเป็นผล

เขาไม่ออกกำลังกายแล้วเขา**จึง**ไม่แข็งแรง - ความคล้ายตาม

3. ประโยคความซ้อน

ประโยคความซ้อน (สังกรประโยค) คือ มุขยประโยค (เอกกรรณประโยค + อนุประโยค) จะมีกริยา 2 ตัว ตัวหนึ่งสำหรับมุขยประโยค อีกตัวหนึ่งสำหรับอนุประโยค

อนุประโยคแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ

3.1 นามานุประโยค มีบทประธาน บทกรรม และบทวิภัติการก ตัวอย่าง

ตำรวจจับคนไม่ข้ามทางม้าลาย

แม่ค้าขายขนมตีสูก

อาจารย์ช่วยให้ฉันเข้าใจหลักภาษา

การเงินของคนรับราชการค่อนข้างฝืดเคือง

3.2 คุณานุประโยค เป็นอนุประโยคที่มีประพันธสรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน อยู่ในประโยค

ตัวอย่าง เช่น

ครูย์อมรักนักเรียนที่มีความประพฤติเรียบร้อย

สุนัขซึ่งมีขนสีขาว คือ สุนัขของฉัน

เขา**อัน**เป็นที่รักของเราจากไปดีแล้ว

3.3 วิเศษนามุประโยค (ประโยคเงื่อนไข) อนุประโยคประเภทนี้มักอยู่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง เช่น

บอกสถานที่ - มะพร้าวหล่นตรงฉันนั่งท่องหนังสือ

บอกเวลา - เพื่อนมาบ้านตอนฉันกำลังรับประทานอาหาร

บอกลักษณะ - นักเรียนทำข้อสอบภาษาไทยได้ดีตามครูสอน

บอกเปรียบเทียบ - เขาวิ่งเร็วกว่าลมพัด เด็กคนนี้สวยกว่าพี่สาว

บอกเหตุ - เขาไม่แข็งแรง**เพราะ**เขาไม่ออกกำลังกาย

บอกผล - เขาไม่ออกกำลังกาย**จน**เป็นคนไม่แข็งแรง

จากการศึกษาลักษณะประโยคสรุปความหมายของประโยคได้ดังนี้ ประโยค หมายถึง ถ้อยคำที่นำมาเรียงกันแล้วเกิดใจความสมบูรณ์ประโยคประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง ประโยคสามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

ลักษณะของประโยคจำแนกตามโครงสร้างได้ 3 ประเภท คือ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม

4. การเชื่อมโยงความ

การเชื่อมโยงความเป็นกระบวนการแสดงความสัมพันธ์กันทางความหมายของภาษาระดับข้อความ โดยมีกลไกทางภาษาที่แสดงการเชื่อมโยงความปรากฏอยู่ในบริบททางภาษา การเชื่อมโยงความมีการใช้คำเชื่อมลักษณะต่าง ๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์กันในประโยคที่เรียงต่อกันเป็นข้อความ ความสัมพันธ์ของประโยคเป็นในลักษณะใดขึ้นอยู่กับคำเชื่อมที่ปรากฏในบริบททางภาษาเป็นสำคัญ การศึกษาสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการเชื่อมโยงความได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น คือ ความหมายการเชื่อมโยงความ ประเภทการเชื่อมโยงความ และหลักการเชื่อมโยงความ

1. ความหมายการเชื่อมโยงความ

การเชื่อมโยงความเป็นความเกี่ยวพันระหว่างประโยคหนึ่งกับอีกประโยคหนึ่งซึ่งทำให้ข้อความที่ประกอบด้วยประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นมีเนื้อความต่อเนื่องและเกี่ยวพันกัน อันจะทำให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ เมื่อพิจารณาตามความหมายของการเชื่อมโยงความแล้ว ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของ “การเชื่อมโยงความ” ไว้ดังนี้

ฮัลลิดี และ สะซัน (1976, อ้างอิงใน วรวรรณ์ ศรียาภัย, 2544, หน้า 16) อธิบายว่า การเชื่อมโยงความ หมายถึง ข้อความต้องประกอบด้วยประโยคที่เรียงต่อเนื่องกัน 2 ประโยคขึ้นไป ซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางความหมายโดยมีการเชื่อมโยงความเป็นสิ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว

ส่วน นววรรณ พันธุเมธา (2553, หน้า 329-343) กล่าวว่า ประโยคที่เรียงต่อกับประโยคอื่นมีลักษณะเป็นประโยคต่อเนื่อง และประโยคที่เรียงต่อเนื่องกันอาจสัมพันธ์กันดังเช่น การกล่าวถึงสิ่งเดียวกัน การกล่าวถึงเรื่องที่สัมพันธ์กัน และการแสดงเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กัน ที่เราเรียกว่า สัมพันธสาร นั้น โดยมีการเชื่อมโยงความแสดงถึงความสัมพันธ์ของประโยคต่าง ๆ

สำหรับสถาบันภาษาไทย (2554, หน้า 117) ให้ความหมายของการเชื่อมโยงความว่าหมายถึง ความเกี่ยวพันและต่อเนื่องของประโยคต่าง ๆ ในสัมพันธสาร

และ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2537, หน้า 118) ได้ให้ความหมายการเชื่อมโยงความว่าเป็นลักษณะสำคัญของวจนะที่ทำให้ข้อความในวจนะเดียวกันมีความเป็นหนึ่งอันเดียวกัน การเชื่อมโยงจะเกิดขึ้นเมื่อข้อความตอนใดตอนหนึ่งต้องอ้างอิงข้อความอื่น จึงจะเกิด

ความเข้าใจในข้อความนั้น

จากความหมายของการเชื่อมโยงความที่กล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าการเชื่อมโยงความ คือ ความสัมพันธ์ของข้อความของประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคที่มีความสัมพันธ์กัน ที่ทำให้ผู้รับสารเข้าใจสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสาร

2. ประเภทของการเชื่อมโยงความ

ฮัลลiday และ สะซัน (1976, อ้างอิงใน วรวรรณ ศรียาภัย, 2544, หน้า 17) ได้แบ่งการเชื่อมโยงความออกเป็น 5 ประเภท คือ

2.1 การอ้างอิงการอ้างอิง (Reference) หมายถึง กลไกทางภาษาที่แสดงความหมายของรูปภาษาที่ปรากฏ โดยใช้คำแสดงการอ้างอิงบุคคล คำบอกตำแหน่งและคำเรียกเครือญาติ

2.2 การแทนที่ (Cohesion through substitution) หมายถึง การเชื่อมโยงความโดยการแทนที่ที่เกิดขึ้นเมื่อมีการแทนที่ข้อความหนึ่งด้วยข้อความอีกข้อความหนึ่งเพื่อไม่ต้องกล่าวซ้ำคำต่อคำ

2.3 การละ (Ellipsis) หมายถึง การไม่ปรากฏหน่วยทางภาษาหน่วยใดหน่วยหนึ่งอาจเป็นหน่วยนาม หรือหน่วยกริยา ซึ่งเคยปรากฏครั้งหนึ่งแล้วในบริบททางภาษา หรือปรากฏอยู่ในบริบทสถานการณ์

2.4 การเชื่อม (Conjunction) หมายถึง การปรากฏคำเชื่อมประเภทต่าง ๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์กันของประโยคที่เรียงต่อเนื่องกันเป็นภาษาระดับข้อความ

2.5 การเชื่อมโยงคำ (Cohesion) หมายถึง กระบวนการแสดงความสัมพันธ์กันทางความหมายของภาษาระดับข้อความ โดยมีกลไกทางภาษาที่แสดงการเชื่อมโยงความปรากฏอยู่ในบริบททางภาษา

3. หลักการเชื่อมโยงความ

การเข้าใจการเชื่อมโยงความของประโยคต่าง ๆ ในสัมพันธ์สารจะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ในที่นี้จะกล่าวถึงหลักการเชื่อมโยงความ 4 ประการ (สถาบันภาษาไทย, 2554, หน้า 117) ดังนี้

3.1 การอ้างอิง หมายถึง การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำหรือวลี เพื่ออ้างอิงคำหรือวลีที่มาข้างหน้า กลวิธีการอ้างอิงที่ใช้เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงความในสัมพันธ์สารภาษาไทย มี 8 ประเภท คือ การชำนามวลีเดิม การใช้บุรุษสรรพนาม การใช้สรรพนามชี้เฉพาะ การใช้คำบอกกำหนดชี้เฉพาะ การใช้คำที่เกี่ยวกับจำนวน การใช้ตัวบ่งบอก การใช้คำแทนที่ และการใช้คำเปรียบเทียบมาน้อย

3.2 การเชื่อมโยงความด้วยการละ คือ การละด้วยถ้อยคำที่เข้าใจ หรือตัดข้อความที่ผู้พูดกับผู้ฟังรู้ดีอยู่แล้วออก ทำให้เกิดช่องว่างที่มีความเชื่อมโยงที่มาจากหน้า ข้อความที่ละอาจเป็นนามวลี กริยาวลี หรืออนุประโยคก็ได้

3.3 การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร คือ คำที่ใช้เชื่อมระหว่าง ประโยค เพื่อให้ข้อความมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน การใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร เป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดการเชื่อมโยงความ คำเชื่อมสัมพันธสารทำหน้าที่ต่าง ๆ ที่สำคัญ มี 13 ประเภท ได้แก่ เชื่อมคำอธิบาย ตัวอย่าง ความเน้นเฉพาะ ความสรุป ความขัดแย้ง ความคล้ายตาม ความเพิ่ม ลำดับเวลา ความเป็นเหตุเป็นผล ความเสริม เรื่องใหม่ ความชี้แจง และความเป็นเงื่อนไข

3.4 การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำศัพท์ ทำได้ด้วยการใช้คำศัพท์ที่สัมพันธ์กัน อาจเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายสัมพันธ์กันในแง่ต่าง ๆ ดังนี้ มีความหมายเหมือนกัน มีความหมายขัดแย้งกัน คำหนึ่งเป็นประเภทย่อยหรือลักษณะย่อยของอีกคำหนึ่ง คำหนึ่งอธิบาย ลักษณะหรืออาการของอีกคำหนึ่ง และเป็นคำที่ใช้ทำเนียบภาษาเดียวกันหรือในวงการเดียวกัน (สถาบันภาษาไทย, 2554, หน้า 117)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับคำและการเขียนคำ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาเขียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยค
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำและการเขียนคำ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนคำ มีจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ผลงานของ สมพิศ มาพวง (2541), จริญญาพร ต๊ะโพธิ์ (2545), ทศนียา แก้วคงขำ (2547), รัชณี ศิริไสยาสน์ (2551) และ ภัตตินันท์ สายนาคน (2554)

สมพิศ มาพวง (2541) ได้ศึกษา เรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” เพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนคำภาษาไทย ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกพร้อมกับศึกษาความคงทนในการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียน

หลังการใช้แบบฝึกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนวัดหนองหลัว สำนักงานการประถมศึกษา กิ่งอำเภอตอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่ 22 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย แบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย จำนวน 10 ชุด แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำภาษาไทย จำนวน 1 ฉบับ 50 ข้อ การสร้างเครื่องมือในการศึกษา โดยการสร้างแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย สร้างแบบทดสอบ เก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลที่ ได้มาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทยที่สร้างขึ้น เมื่อนำไปใช้ในการเรียน การสอนแล้วสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำภาษาไทยได้ถูกต้องสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคงทนในการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกภายหลัง 2 สัปดาห์สูงกว่าคะแนนหลังการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

จริยาพร ต๊ะโพธิ์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องชนิดของคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” เพื่อศึกษาผลของการใช้บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องชนิดของคำ ศึกษาความสนใจและความคงทนในการจำของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เมื่อเรียนเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยสุ่มอย่างง่าย มา 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ชนิดของคำ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความสนใจ และแบบวัด ความคงทนในการจำของนักเรียน

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในระดับมาก และนักเรียนมีความคงทนในการจำเรื่องชนิดของคำ เมื่อเรียนเสริมด้วยบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ทัศนียา แก้วคงขำ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำ ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 และเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนท่าปลาอนุสรณ์ 1 อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 ชุด มีค่าความเชื่อมั่น 0.98 แบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 ชุด มีค่าความเชื่อมั่น 0.99 และแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน มีระดับคุณภาพมากที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 83.70/91.30 และนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทยในระดับดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

รัชนี ศิริไสยาสน์ (2551) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน” เพื่อศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า การสร้างคำในพจนานุกรมฉบับมติชน ใช้วิธีสร้างคำตามระบบหน่วยคำมากที่สุด รองลงมาคือการสร้างคำโดยความหมาย วิธีที่พบน้อยที่สุดคือการสร้างคำโดยระบบเสียง และผลการศึกษาความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน พบว่า แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความหมายใหม่ที่สื่อความรู้สึกไปในทางที่ไม่ดีมากกว่าทางที่ดี และความหมายกว้างออก พบทั้งคำที่มีความหมายปรกติคือ ไม่ดีขึ้นหรือเสื่อมลง ความหมายดีขึ้น ความหมายเสื่อมลง

ภัตตินันท์ สายนาคร (2554) มีผลงานการวิจัย เรื่อง “การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา” เพื่อสร้างและใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กนของนักเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึก โดยเทียบเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือพัฒนาขึ้นร้อยละ 25 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านป่าเหมือด อำเภอสนทราย จังหวัดเชียงใหม่

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน จำนวน 5 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน จำนวน 50 ข้อ แบ่งเป็นแบบเลือกตอบ 20 ข้อ เลือกตัวสะกดมาเติม 20 ข้อ และเขียนตามคำบอก 10 ข้อ การสร้างเครื่องมือในการศึกษา โดยการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน การเขียนแผนการสอน และการจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน แล้วนำมาเก็บรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กน สามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กนของนักเรียนได้ และเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแล้วพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้น 12.72 คะแนน คือ ร้อยละ 25.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 25 คือ 12.50 คะแนน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนให้กับเด็ก ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และทำให้ความคงทนในการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงตามไปด้วย

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษา

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา มีจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ผลงานของ สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ (2544), ฉันทนันท์ เงินจันทร์ (2547), สุกัญญา บุญทวี (2551), วารุณี กีเอียน (2552), และกรรวรรณ พิชเนศวร (2552)

สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาพูดหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันเพื่อสร้างแบบฝึกเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาพูดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันในด้านการใช้คำและลักษณะของประโยค และเพื่อสร้างแบบฝึกเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวัน 3 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสดฉบับตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ.2543 จนถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2543 รวม 183 ฉบับ

ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการใช้ภาษาพูดหัวข่าวมักมีการใช้คำ 2 รูปแบบคือ ด้านความหมายของคำและด้านรูปคำรูปของคำ ด้านความหมายของคำเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ คำที่มีความหมายโดยนัย คำสแลง คำสมญานาม ส่วนด้านรูปของคำเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ คำตัด นอกเหนือไปจากสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ คำย่อ

ในส่วนลักษณะของประโยคเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมดคือ ด้านโครงสร้างของประโยคประกอบด้วย โครงสร้างประโยคพื้นฐาน ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยภาคแสดงและประธาน ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยภาคแสดงแล้วตามด้วยประธาน ด้านชนิดของประโยคประกอบด้วย ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน นอกจากนี้ยังพบว่า มีการบอกจำนวนโดยไม่ใช่ลักษณนามในการเขียนพาดหัวข่าว และผู้วิจัยได้นำมาสร้างแบบฝึกเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 8 แบบฝึก แบบฝึกเสริมที่สร้างขึ้นสามารถใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ฉันทน์ นันท์ เงินจันทร์ (2547) ผลงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์” เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ประชากรที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 450 คน จากโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 225 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย และได้งานเขียน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 675 เรื่อง ผู้วิจัยได้ศึกษาดำเนินการเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรเขียนและได้สร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว

ผลการวิจัยพบข้อบกพร่องการเขียน ในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนคำ 6 ลักษณะ ข้อบกพร่องในการใช้คำ 3 ลักษณะ ข้อบกพร่องในการเรียงลำดับคำ 4 ลักษณะ ข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 6 ลักษณะ และข้อบกพร่องการเว้นวรรคตอน 3 ลักษณะ

สุกัญญา บุญทวี (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของวัยรุ่น : กรณีศึกษา ข้อความสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)” เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาเขียนและลีลาในการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของวัยรุ่น โดยศึกษาจากข้อความสั้นจากการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 1,290 ข้อความ

ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนมีลักษณะดังนี้คือ นักเรียนเขียนต่างไปจากมาตรฐานการเขียน ใช้ภาษาพูดในการเขียน ใช้ประโยคในลักษณะกลุ่มคำ คำ ประโยคเดียว และประโยคหลายประโยคในการเขียน ใช้คำเฉพาะกลุ่มและใช้สำนวน

ทั้งสำนวนวัยรุ่นในการเขียน ใช้ภาษาระดับภาษาถิ่นทางการและภาษาปากในการเขียน และใช้รูปและสัญลักษณ์ประกอบการเขียน

วารุณี กี่เอียน (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2” โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 58 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ข้อมูล และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย ได้บทเรียนการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับช่วงชั้นที่ 2 คุณภาพจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับดีมากและมีประสิทธิภาพ 86.45/90.95

กรวรรณ พิษเนศวร (2552) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่” เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ บทความของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ จำนวน 35 ชิ้น

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยในการเขียนบทความ โดยภาพรวมบทความทั้ง 35 ชิ้น อยู่ในระดับความผิดพลาดน้อย เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ ด้านรูปแบบ ด้านเนื้อหา และด้านสำนวนภาษา ตามลำดับ

ผลการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาทั้ง 5 เรื่องพบว่าลักษณะการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนต่างไปจากมาตรฐานการเขียน ใช้ภาษาพูดในการเขียน ใช้ประโยคในลักษณะของกลุ่มคำ ใช้ภาษาระดับภาษาถิ่นทางการ มีการใช้รูปและสัญลักษณ์ในการเขียนผู้วิจัยได้ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนและได้สร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาโดยการสร้างแบบฝึกและการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ทำให้มีผลการศึกษาอยู่ในระดับดีและมีประสิทธิภาพ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยค

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับประโยค มีจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ผลงานของ สุพรรณิ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา (2546), มณี บุญญาติศัย (2548), ประภาพร ธรรมวิพากย์ (2550), กมลวรรณ เลิศศิริ (2550) และ อรอุมา อินพูลำ (2551)

สุพรรณิ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่สอนแบบช่วยรายบุคคลกับกลุ่มที่สอนแบบปกติ” เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่สอนแบบช่วยรายบุคคลกับกลุ่มที่สอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหล่มสักวิทยาคม อำเภอหล่มสักจังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 106 คน แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มทดสอบหลังเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Randomized Control-group Posttest-only Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีสอนแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติจำนวนกลุ่มละ 12 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มณี บุญญาติศัย (2548) ผลงานวิจัย เรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนปกติ” เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบางน้อย อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ที่กำลังเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สร้างแบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT

ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในเชิงบวก

ประภาพร ธรรมวิพากย์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น” เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้และแผ่นภาพการ์ตูน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แผ่นภาพการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 11 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดขอนแก่น ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ แผ่นภาพการ์ตูน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.52 ถึง 0.82 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 และแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ และการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้และแผ่นภาพการ์ตูนเท่ากับ 88.79/86.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 ค่าประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้และแผ่นภาพการ์ตูนเท่ากับ 0.76 และความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนหลังสอนสูงกว่าก่อนสอน

กมลวรรณ เลิศศิริ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลการใช้คอมพิวเตอร์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง ประโยค กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คอมพิวเตอร์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง ประโยค เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิภาพทางการเรียนของแผนการจัด

การเรียนรู้ที่สร้างขึ้น และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแท่นทัพไทย กลุ่มโรงเรียนละหานทราย 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้คอมพิวเตอร์ประกอบการจัดการเรียนรู้เรื่อง ประโยค แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อาศัยบทเรียนคอมพิวเตอร์ประกอบการจัดการจัดการเรียนรู้อาศัยบทเรียนเรื่อง ประโยค ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.40/89.38 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อาศัยบทเรียนคอมพิวเตอร์ประกอบการจัดการจัดการเรียนรู้อาศัยบทเรียนเรื่อง ประโยค ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.8604 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 86.04 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจโดยใช้อาศัยบทเรียนคอมพิวเตอร์ประกอบการจัดการจัดการเรียนรู้อาศัยบทเรียนเรื่อง ประโยค มีความพึงพอใจในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยของ อรุณา อินพูล่า (2551) เรื่อง “การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เรื่องประโยคในภาษาไทย ตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” เพื่อศึกษาการใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจเรื่องประโยคในภาษาไทย ตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประชากรที่ใช้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังมะริว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม และบทเรียนเสริมจากนิทานพื้นบ้าน โดยการสร้างแผนการสอน สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม และสร้างบทเรียนเสริมจากนิทานพื้นบ้าน เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ โดยค่าเฉลี่ยร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงขึ้น และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มอยู่ในระดับดี

ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประโยคทั้ง 5 เรื่องพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงขึ้น พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

อยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในเชิงบวก และความพึงพอใจในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการสัมพันธ์สารและการเชื่อมโยงความ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ผลงานของสุทธิรักษ์ สุภาวิน (2550), อัจฉรากร กัลยาจิตรโกศล (2543), ฤทธิดำรง มงคลสรรพ (2547), จุฑามาต มีชูวาศ (2549) และ สุวัฒน์ชัย คชเพต (2553)

สุทธิรักษ์ สุภาวิน (2550) ได้วิจัย เรื่อง “สัมพันธ์สารประเภทขบขันและปัญหาการตีความ” เพื่อศึกษาโครงสร้างลักษณะการเชื่อมโยงความของสัมพันธ์สารประเภทขบขันที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์รวมถึงศึกษาปัญหาการตีความสัมพันธ์สารประเภทขบขัน โดยเก็บจากประชากรกลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาภาคบังคับและระดับปริญญาตรี จำนวนกลุ่มละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามความเข้าใจสัมพันธ์สารประเภทขบขัน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลสัมพันธ์สารประเภทขบขัน (61 เรื่อง) เพื่อหาส่วนประกอบทางโครงสร้างและลักษณะการเชื่อมโยงความ วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ ผลการวิจัยที่พบจำแนกได้ 4 ด้าน ได้แก่ 1) โครงสร้างของสัมพันธ์สารประเภทขบขันประกอบด้วย 4 ส่วน คือ ส่วนเกริ่นเรื่อง ส่วนนำเรื่อง ส่วนแก่นเรื่อง/ตัวเรื่อง และส่วนสรุป สำหรับส่วนสรุปแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ แบบล้อขมหัว แบบให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะหรือคำเตือนและแบบเสียดสี 2) การเชื่อมโยงความของสัมพันธ์สารประเภทขบขันสอดคล้องกับการจัดเรียงโครงสร้าง 3) การศึกษามีผลต่อการตีความสัมพันธ์สารประเภทขบขัน กล่าวคือประชากรตัวอย่างระดับการศึกษาสูงกว่าและประชากรตัวอย่างระดับการศึกษาต่ำกว่าตีความสัมพันธ์สารต่างกัน 4) ปัจจัยด้านภาษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาการตีความสัมพันธ์สารประเภทขบขัน ขณะปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรมมีผลต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของสัมพันธ์สาร

อัจฉรากร กัลยาจิตรโกศล (2543) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะการเชื่อมโยงความในกลอนนิราศของสุนทรภู่” เพื่อศึกษาลักษณะกลไกทางภาษาที่ใช้เชื่อมโยงความในกลอนนิราศของสุนทรภู่ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ กลอนนิราศสุนทรภู่ เรื่องนิราศเมืองแกลง จำนวน 496 คำกลอน และนิราศเรื่องสุดท้ายคือ นิราศเมืองเพชร จำนวน 418 คำกลอน โดยการสำรวจเอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ และหนังสือที่เกี่ยวข้อง ศึกษารวบรวมข้อมูลเนื้อหาจากวรรณกรรม ศึกษาแนวคิดที่ใช้ในการศึกษากลไกการเชื่อมโยงความ และวิเคราะห์ลักษณะกลไกทางภาษาที่แสดงการเชื่อมโยงความในข้อมูล ตีความ และอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษาพบกลไกการเชื่อมโยงความ 5 ประการได้แก่ การเชื่อมโยงความ โดยการอ้างถึง การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำ การเชื่อมโยงความโดยการละ การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำเสียงที่สุนทรภู่ใช้ในการแต่งกลอนนิราศที่พบลักษณะเด่นคือ การซ้ำพยัญชนะต้นทั้ง 21 เสียง เป็นไปได้ว่าสุนทรภู่ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายแต่มีคามหมายเสริมกัน การเชื่อมโยงความโดยละประธานเป็นลักษณะเด่นอีกประการที่ช่วยให้การดำเนินเรื่องกระชับ รวดเร็ว เพราะได้กล่าวซ้ำถึงประธานหลายครั้ง เนื่องจากกลอนนิราศสุนทรภู่ใช้คำกริยาเป็นกลไกทางภาษาที่ดำเนินเรื่องไปได้ อีกประเด็นที่กล่าวได้ว่ามีส่วนเสริมในการเชื่อมโยงความในกลอนนิราศสุนทรภู่คือ การใช้ภาษาที่ส่งผลให้กลอนนิราศมีความไพเราะมากขึ้น โดยเฉพาะการซ้ำเสียงพยัญชนะและสระที่ปรากฏต่อเนื่องในวรรคเดียวกัน ที่เรียกว่า สัมผัสใน อันเป็นลักษณะเด่นในการแต่งกลอนนิราศของสุนทรภู่

ฤทธิ์ดำรง มงคลสรรพ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การเชื่อมโยงความในภาษาถิ่นเหนือ อ.แจ้ห่ม จ.ลำปาง” เพื่อศึกษาลักษณะการเชื่อมโยงความในภาษาถิ่นเหนือ อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง โดยศึกษากลไกการเชื่อมโยงความ 6 ประเภท คือ การเชื่อมโยงความ โดยการอ้างถึง การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำ การเชื่อมโยงความโดยการแทนการเชื่อมโยงความโดยการละ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม โดยการวิเคราะห์จากข้อมูล 5 ประเภท ได้แก่ เรื่องเล่า กระบวนการ ข้อควรปฏิบัติ คำอธิบาย และบทสนทนา

ผลการศึกษาพบลักษณะการเชื่อมโยงความ ดังนี้ 1) การเชื่อมโยงความ โดยการอ้างถึงถึงมี 3 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึงบุคคล โดยมีรูปภาษาที่ใช้ในการอ้างถึง ได้แก่ คำสรรพนามทั้ง 3 บุรุษ คำที่ทำหน้าที่เป็นเหมือนสรรพนาม ได้แก่ คำเรียกญาติ คำเรียกอาชีพ คำเรียกชื่อตำแหน่ง คำเรียกชื่อเฉพาะบุคคล ฉายานาม และรูปศุภนัย ประเภทที่ 2 คือ การอ้างถึงเชิงบ่งชี้มี 3 ลักษณะ คือ การบ่งชี้ด้วยคำสรรพนาม การบ่งชี้ด้วยนามวลี การบ่งชี้ด้วยหน่วยขยาย และประเภทที่ 3 การอ้างถึงเชิงเปรียบเทียบ 2) การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำ เป็นการซ้ำหน่วยภาษา 3 ชนิด คือ หน่วยนาม หน่วยกริยา และการซ้ำโครงสร้าง การเชื่อมโยงความโดยการแทน รูปภาษาที่ใช้แทนคือ รูปแทนบ่งชี้ การเชื่อมโยงความโดยการละ ได้แก่ การละหน่วยนาม การละหน่วยกริยา วลี และการละอนุภาคย์ 3) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ ได้แก่ การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การใช้คำศัพท์ลูกกลุ่ม และการใช้ศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กัน 4) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม โดยพิจารณาจากการแสดงความสัมพันธ์จากการใช้คำเชื่อมหน้าที่

ของคำเชื่อม และการปรากฏของคำเชื่อม การแสดงความสัมพันธ์ของคำเชื่อมพบว่า มีการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ 14 ลักษณะ ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง ความสัมพันธ์แบบแสดงเงื่อนไข ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุ ความสัมพันธ์แบบแสดงผล ความสัมพันธ์แบบขยายความ ความสัมพันธ์แบบแจกแจง ความสัมพันธ์แบบตัดต่อหรือแยกส่วน ความสัมพันธ์แบบให้เลือก ความสัมพันธ์แบบแสดง ตัวอย่าง ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา ความสัมพันธ์แสดงจุดเริ่มต้น ความสัมพันธ์แบบ แสดงจุดสิ้นสุด และความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ส่วนปรากฏคำเชื่อม พบว่า มีการปรากฏใน 3 ตำแหน่ง ได้แก่ ต้นประโยค ต้นและกลางประโยค และกลางประโยค

จุฑามาศ มีชูวาศ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “การเชื่อมโยงความในวรรณกรรมคำวชอ ภาคเหนือ” เพื่อศึกษาลักษณะการเชื่อมโยงความในวรรณกรรมคำวชอภาคเหนือ โดยศึกษากลไกการเชื่อมโยงความ 6 ประเภท คือ การเชื่อมโยงความโดยการอ้างถึง การเชื่อมโยงความโดยการแทนที่ การเชื่อมโยงความโดยการละ การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน และการเชื่อมโยงความ โดยการใช้คำเชื่อม โดยวิเคราะห์จากข้อมูลวรรณกรรมคำวชอจำนวน 10 เรื่อง

ผลการศึกษาพบลักษณะการเชื่อมโยงความ ดังนี้ 1) การเชื่อมโยงความ โดยการอ้างถึงมี 2 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม ได้แก่ บุรุษสรรพนามที่ 1, 2 และ 3 การอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม ได้แก่ คำเรียกญาติ ชื่อตำแหน่ง และฉายานาม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ฉายานามแสดงลักษณะของสิ่งที่อ้างถึง และฉายานามที่แสดงการเปรียบเทียบเชิงอุปมา 2) การเชื่อมโยงความโดยการแทนที่ ได้แก่ การแทนที่ด้วยรูปแทนบ่งชี้ การเชื่อมโยงความโดยการละ 2 ประเภท ได้แก่ การละนามวลี เป็นการละนามวลีในตำแหน่งประธาน การละนามวลีในตำแหน่งกรรม และการละกริยาวลี การเชื่อมโยงความโดยการซ้ำ มี 2 ประเภท ได้แก่ การซ้ำรูปภาษา ซึ่งแบ่งออกเป็น การซ้ำหน่วยนาม และการซ้ำหน่วยกริยา การซ้ำโครงสร้าง แบ่งออกเป็น การซ้ำโครงสร้าง สมบูรณ์ และการซ้ำโครงสร้างบางส่วน การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน มี 3 ประเภท ได้แก่ การใช้คำพ้องความหมาย การใช้คำตรงข้าม และการใช้คำลูก กลุ่มคำจากกลุ่มเดียวกัน 3) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม พบการใช้คำเชื่อม เพื่อแสดงความสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ 13 ลักษณะ ได้แก่ คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุ คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นผล คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ คำเชื่อมเพื่อแสดง ความขัดแย้ง คำเชื่อมเพื่อแสดงการกล่าววบรวมคล้ายตามกัน คำเชื่อมเพื่อแสดงเงื่อนไข คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจง คำเชื่อมเพื่อแสดงลำดับเหตุการณ์ คำเชื่อมเพื่อแสดง

ถึงการกล่าวคำพูด คำเชื่อมเพื่อแสดงการไขความ คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่างต่อนกัน คำเชื่อมเพื่อแสดงข้อมูลเพิ่มเติม และคำเชื่อมเพื่อแสดงความไม่แน่ใจ

สุวัฒน์ชัย คชพต (2553) ได้ศึกษาเรื่อง “การเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าของเด็กไทย อายุ 4 - 7 ปี ที่มีพื้นฐานสิ่งแวดล้อมต่างกัน” เพื่อศึกษาการเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าของเด็กไทยอายุ 4 - 7 ปี และเปรียบเทียบความแตกต่างของการเชื่อมโยงความระหว่างชนิดเรื่องเล่านิทานกับเรื่องเล่าประสบการณ์ และระหว่างกลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติกับเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นเด็กไทยที่อยู่ช่วงอายุ 4 - 7 ปี รวม 30 คน จากโรงเรียนและสถานสงเคราะห์ในเขตจังหวัดอ่างทอง โดยผ่านการทดสอบทางเซมิโวลูทาร์และแยกตามกลุ่มสิ่งแวดล้อมครอบครัวปกติกับสถานสงเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า การแบ่งประเภทซึ่งใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดที่ใช้ประยุกต์ มีความครอบคลุมในแต่ละประเภทของการเชื่อมโยงความ กล่าวคือ 1) การอ้างถึงมีทั้งหมด 2 ประเภทหลัก คือ การอ้างถึงบุรุษสรรพนาม และการอ้างถึงด้วยการบ่งชี้ 2) การละมืการละทั้งหมด 3 ประเภท คือ การละหน่วยนาม การละหน่วยกริยา และการละหน่วยอนุภาคหรือประโยค 3) การซ้ำ มี 3 ลักษณะ คือ การซ้ำรูป การซ้ำโครงสร้าง และการซ้ำความหมาย 4) การเชื่อม มี 10 ลักษณะ คือ การเชื่อมเพื่อแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูล การเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบ การเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบตรงกันข้าม การเชื่อมแสดงตัวอย่าง การเชื่อมแสดงความเป็นผล การเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ การเชื่อมแสดงลำดับเวลาที่ต่อเนื่องกัน การเชื่อมแสดงการเปลี่ยนเรื่องหรือความคิด และการเชื่อมแสดงความต่อเนื่องหรือขยายความ 5) การเชื่อมโยงคำศัพท์ พบว่ามีการเชื่อมโยงคำศัพท์ 3 ลักษณะ คือ การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบเฉพาะเจาะจงทั่วไป การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อยทั้งหมด และการใช้คำตรงกันข้าม

ในส่วนของการเปรียบเทียบความถี่ของการเชื่อมโยงความพบว่าในภาพรวมชนิดของเรื่องเล่าไม่มีผลต่อความถี่ในการเชื่อมโยงความ แต่พบว่า การละ พบมากในเรื่องเล่าประสบการณ์ และการซ้ำพบมากในเรื่องเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในแง่ช่วงอายุพบว่าอายุไม่มีผลต่อความแตกต่างของการเชื่อมโยงความแต่อย่างใด นอกจากนี้ด้านอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมพบว่า การเชื่อมโยงความของทั้งสองกลุ่มสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ กลุ่มเด็กที่เติบโตในครอบครัวปกติมีปริมาณของการใช้การอ้างถึง การละ การเชื่อม และการเชื่อมโยงคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มเด็กในสถานสงเคราะห์ มีเพียงการซ้ำที่ไม่ปรากฏความแตกต่างระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่ม

ผลการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการสัมพันธสาร และการเชื่อมโยงความจะเป็น การศึกษาทางโครงสร้าง ลักษณะของการเชื่อมโยงความ การเปรียบเทียบความถี่ ในการเชื่อมโยงความ และกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความจากข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา จากประชากรกลุ่มตัวอย่าง กลอนนิราศของสุนทรภู่ วรรณกรรมคำขอ การเชื่อมโยงความ ภาษาถิ่นเหนือ และการเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าของเด็ก

โดยสรุปเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่อง “ลักษณะภาษาเขียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” ตามที่กล่าวไปข้างต้นทั้งเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำและการเขียนคำ เอกสารงานวิจัย ที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเขียน เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประโยค และเอกสารงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงความจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการใช้เป็นกรอบแนวคิด ในการวิเคราะห์และอธิบายผลการวิจัยดังที่จะกล่าวในบทต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมใน 2 ประเด็น

1. บริบทของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก
2. ข้อมูลของจำนวนครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

1. บริบทของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

เกี่ยวกับโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา ผู้วิจัยได้กล่าวถึง 3 หัวข้อ คือ ประวัติของโรงเรียนบ้านไร่ ขอบข่ายภารกิจของโรงเรียน และนโยบายของโรงเรียน มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1.1 ประวัติของโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ตั้งอยู่หมู่ที่ 13 ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา เปิดทำการสอนเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2498 มีอาคารเรียน 1 หลังแบบ ป.1 ก 3 ห้องเรียน ราษฎรในหมู่บ้านได้ร่วมกันบริจาคเงินสร้างอาคารเรียนแบบ พย. 01 ขนาด 2 ห้องเรียน เป็นเงิน 16,960 บาท

พ.ศ.2515 เปิดทำการสอนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

พ.ศ.2517 ได้รับงบประมาณสร้างอาคารเรียน แบบ พย. 01 ขนาด 4 ห้องเรียน (งบของสลากกินแบ่งรัฐบาล) สมทบกับงบประมาณของสภาตำบลอีก 25,000 บาท

พ.ศ.2518 ใ้ตั้งงบประมาณ 30,000 บาท สร้างโรงฝึกงานแบบกรมสามัญ
จำนวน 1 หลัง

พ.ศ.2519 ใ้รับงบประมาณสร้างบ้านพักครู ต่อมาใ้รับอนุญาตจากสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดพะเยาใ้รื้อถอนเนื่องจากประสบวาทภัยเสียหายทั้งหลังทำการรื้อถอน
เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2541

พ.ศ.2520 ใ้รับงบประมาณ 25,000 บาท สร้างส้วมแบบ สปช. 604/1 ขนาด
4 ที่นั่ง

พ.ศ.2522 ใ้รับงบประมาณของกระทรวงมหาดไทยใ้อนุมัติเงิน
354,500 บาท สร้างอาคารเรียนแบบ พย. 01 ขนาด 4 ห้องเรียน

พ.ศ.2535 ใ้รับงบประมาณ 65,000 บาท สร้างถังเก็บน้ำฝนแบบ ผ. 30 พิเศษ

พ.ศ.2536 ผู้มีจิตศรัทธาจัดทอดผ้าป่า สร้างสนามเด็กเล่นเป็นเงิน 18,000 บาท

พ.ศ.2539 นายดี จักรฟู และนางเกียง เครือคำ ใ้บริจาคที่ดิน จำนวน 3 งาน
เป็นเงิน 90,000 บาท ใ้กับโรงเรียน

พ.ศ.2539 ศิษย์เก่าและราษฎรในหมู่บ้านจัดผ้าป่าสร้างรั้วโรงเรียน
ด้านทิศตะวันออก ความยาว 150 เมตร ใ้เงิน 65,000 บาท

พ.ศ.2540 โรงเรียนใ้สร้างศาลา 6 เหลี่ยม ใ้งบประมาณ 12,000 บาท

พ.ศ.2541 สร้างอาคารเรือนพยาบาล 1 หลัง (ปัจจุบันใ้เป็นห้องสมุด)
ใ้ใช้วัสดุจากการรื้อถอนบ้านพักครูมาทำการก่อสร้าง ใ้งบประมาณ 50,000 บาท
โดยคณะครูและราษฎรร่วมบริจาค

พ.ศ.2544 จัดทอดผ้าป่าใ้เงิน 108,000 บาท สร้างถนนคอนกรีตเสริมไม้ไผ่
กว้าง 4 เมตร ยาว 140 เมตร

พ.ศ.2546 คณะศิษย์เก่าที่ทำงานประเทศเกาหลีทอดผ้าป่า ใ้คอมพิวเตอร์
7 เครื่อง เครื่องเสียง 1 ชุด เป็นเงิน 143,652 บาท

พ.ศ.2547 ใ้ปรับปรุงห้องพักครู การปูพื้นด้วยกระเบื้อง ติดตั้งฝ้าเพดาน กั้นห้อง
ผู้บริหารด้วยกระจกใส ติดตั้งผ้าม่าน และจัดซื้อโต๊ะประชุม จำนวน 10 ที่นั่ง

พ.ศ.2548 ใ้ปรับปรุงห้องคอมพิวเตอร์ด้วยการติดตั้งฝ้าเพดาน ใ้ปรับปรุงห้องน้ำ
สนามเด็กเล่น และก่อสร้างลานกีฬาอเนกประสงค์ ใ้ใ้รับงบประมาณสนับสนุน
ส.ส.อรุณี ชำนาญยา องค์การบริหารส่วนตำบลแม่ณาเรือ เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง
ใ้งบประมาณ 198,000 บาท

พ.ศ.2549 ปรับปรุงห้องเรียนชั้นอนุบาล 1 เป็นเงิน 10,000 บาท โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจาก พันโทปรีชา เสียงใส และคณะศิษย์เก่า ผู้ปกครอง ชุมชน ร่วมทอดผ้าป่า จัดหาอุปกรณ์ (กล่องดีจिटอล เครื่องตัดหญ้า) ปรับปรุงโต๊ะอาหาร พัฒนาโรงเรียนด้านอื่น ๆ เป็นเงิน 66,450 บาท

พ.ศ.2550 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และโรงเรียน บ้านสันป่าสัก ได้นำนักเรียนมาเรียนร่วม ตั้งแต่วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ.2550 รวมมีนักเรียน ทั้งสองโรงเรียน 117 คน ข้าราชการครู 11 คน เป็นชาย 5 คน หญิง 6 คน รับบริจาคศาลาไทย 1 หลัง ได้รับงบประมาณจัดซื้อคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนการสอน จาก สพฐ. จำนวน 324,370 บาท

พ.ศ.2551 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียน ทั้งสองโรงเรียน 95 คน ครู 11 คน ชาย 5 คน หญิง 6 คน ได้สร้างส้วมครู จำนวน 1 หลัง 2 ที่นั่ง สร้างโรงเก็บขยะ 1 หลัง ใช้วัสดุจากการรื้อถอนอาคารประกอบโรงเรียนบ้านสันป่าสัก และระดมทรัพย์จากการทอดผ้าป่าศิษย์เก่าเพื่อปรับปรุงสนามกีฬา จำนวน 64,280 บาท และเข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขนาดเล็กของ สพฐ.

พ.ศ.2552 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียน โรงเรียนบ้านไร่ 64 คน โรงเรียนบ้านสันป่าสัก 33 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านไร่ 8 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านสันป่าสัก 3 คน เป็นโรงเรียนเข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขนาดเล็กของ สพฐ. และระดมทรัพย์จากการทอดผ้าป่าศิษย์เก่า เพื่อสร้างเสาดง และปรับปรุงสนามเด็กเล่น จำนวน 54,719 บาท

พ.ศ.2553 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียน โรงเรียนบ้านไร่ 52 คน โรงเรียนบ้านสันป่าสัก 30 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านไร่ 7 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านสันป่าสัก 3 คน เป็นโรงเรียนเข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขนาดเล็กของ สพฐ. และโรงเรียนเครือข่ายเซฟรอน พลังใจ พลังคน ของบริษัท เซฟรอนประเทศไทยและผลิตร จำกัดและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับงบประมาณสนับสนุนในการดำเนินการงาน จำนวน 100,000 บาท

พ.ศ.2554 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียน โรงเรียนบ้านไร่ 52 คน โรงเรียนบ้านสันป่าสัก 30 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านไร่ 7 คน จำนวนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านสันป่าสัก 3 คน เป็นโรงเรียนเข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขนาดเล็กของ สพฐ.

1.2 ขอบข่ายภารกิจ

โรงเรียนบ้านไร่มีขอบข่ายภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ คือการจัดการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน ได้จัดการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือ

1.2.1 การจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาให้นักเรียนในวัยก่อนประถมศึกษา อายุ 3 – 5 ปี ในชั้นอนุบาล 1 และชั้นอนุบาล 2 เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งจะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาต่อไป

1.2.2 การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาให้นักเรียนที่ผ่านการเตรียมความพร้อมในระดับก่อนประถมศึกษามาแล้ว ได้เข้าศึกษาต่อตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเน้นให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1.3 นโยบายของโรงเรียน

โรงเรียนบ้านไร่ได้กำหนดนโยบาย เพื่อเป็นแนวทางการวางแผนของโรงเรียนในปีการศึกษา 2555 ดังนี้

- 1.3.1 สนับสนุนนโยบายของผู้บังคับบัญชาและให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น
- 1.3.2 ปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น
- 1.3.3 ส่งเสริมการรักการอ่าน การคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวผู้เรียน
- 1.3.4 ปรับปรุงอาคารเรียน ภูมิทัศน์ให้น่าอยู่และสวยงาม ส่งเสริมสนับสนุนโรงเรียนปฏิบัติกิจกรรม 5 ส
- 1.3.5 ทำการนิเทศภายในอย่างต่อเนื่อง
- 1.3.6 พัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของครูและนักเรียนให้เป็นคนดี มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ประชาชนโดยทั่วไป
- 1.3.7 ส่งเสริมด้านสุขภาพอนามัย การจัดโภชนาการ สุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม
- 1.3.8 ปรับปรุงข้อมูลสารสนเทศให้ถูกต้อง เป็นระบบ และเป็นปัจจุบัน
- 1.3.9 ส่งเสริมและร่วมมือกับชุมชนและให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานโรงเรียน
- 1.3.10 ส่งเสริมการใช้ชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2. ข้อมูลของจำนวนครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก

สถิติของจำนวนครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก ปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 แสดงสถิติของจำนวนครู และนักเรียน ปีการศึกษา 2555

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวนนักเรียน			ครูประจำชั้น / วิชา
	โรงเรียนบ้านไร่			โรงเรียนบ้านสันป่าสัก			
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
อนุบาล 1	2	2	4	3	2	5	นางเครือมาศ คำโล
อนุบาล 2	1	2	3	1	1	2	นางเครือมาศ คำโล
ประถมศึกษาปีที่ 1	-	5	5	4	1	5	นางเทียนทอง กองคำ
ประถมศึกษาปีที่ 2	3	2	5	1	1	2	นางจิราพร คำสมุทร
ประถมศึกษาปีที่ 3	1	4	5	2	2	4	นายจำนง ดวงแก้ว
ประถมศึกษาปีที่ 4	4	4	8	4	2	6	นางนันทิมา ศรีจันทร์
ประถมศึกษาปีที่ 5	2	2	4	-	-	-	นายทัต แก้วน้อย
ประถมศึกษาปีที่ 6	4	3	7	2	3	5	นายสุทัศน์ ต้อยคำ นางชลธิชา คำเผ่า นางคณิณีจ ทวีคำ นายศักดิ์ชัย สระสม
รวม	17	23	41	16	12	29	

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีในการวิจัยเรื่อง “ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จึงกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย 5 ประเด็น ได้แก่

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือเก็บข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ ชี้นำงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา จำนวน 35 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้ 5 ภาพ ได้แก่ ภาพครอบครัว ภาพการทำงาน ภาพวันแม่ ภาพวันลอยกระทง และภาพวันเด็ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูลขึ้นมาเองและออกแบบให้เหมาะสมกับการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมื่อดังกล่าวคือ แบบบันทึกข้อมูลลักษณะคำ แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเขียนคำผิด แบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค และแบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ โดยจัดทำเป็นแบบบันทึกข้อมูลในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะคำ
2. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเขียนคำผิด
3. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค
4. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ

3. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค

ในแบบบันทึกจะระบุประเด็นต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

3.1 ส่วนต้น สร้างไว้เพื่อเก็บรายละเอียดของงานและผู้เขียนมี 6 ประเด็นสำคัญ ดังนี้

3.1.1 แบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค

3.1.2 เรื่อง หมายถึง ชื่อเรื่องของภาพที่เก็บข้อมูล เพื่อจะได้ทราบว่าข้อมูลนั้นมาจากเรื่องใดภาพใด

3.1.3 เลขที่ หมายถึง ผู้เขียนอยู่เลขที่ใดในชั้นเรียน

3.1.4 เพศ หมายถึง ผู้เขียนมีเพศอะไร

3.1.5 อายุ หมายถึง อายุของผู้เขียน

3.1.6 ชั้น หมายถึง ชั้นเรียนที่ผู้เขียนเรียนอยู่

3.2 ส่วนหัวของตาราง ผู้วิจัยได้ระบุสาระสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

3.2.1 ที่ หมายถึง ลำดับที่ของข้อความ

3.2.2 ประโยค/ข้อความ หมายถึง ข้อความที่มีลักษณะของประโยค

3.2.3 ลักษณะประโยค ที่ปรากฏ ได้แก่ หมายเลข 1 ประโยคความเดียว หมายเลข 2 ประโยคความซ้อน และหมายเลข 3 ประโยคความรวม

3.3 ส่วนเนื้อหาในตาราง จะจำแนกลักษณะประโยคประเภทต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในส่วนหัวของตาราง และทำเครื่องหมาย / ลงในตารางตามลักษณะของประโยค

ตาราง 4 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค

เรื่อง.....
เลขที่..... เพศ.....
อายุ..... ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

ที่	ประโยค/ข้อความ	ลักษณะประโยค		
		1	2	3

4. แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ

ในแบบบันทึกจะระบุประเด็นต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

4.1 ส่วนต้น สร้างไว้เพื่อเก็บรายละเอียดของงานและผู้เขียนมี 6 ประเด็นสำคัญ ดังนี้

4.1.1 แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ

4.1.2 เรื่อง หมายถึง ชื่อเรื่องของภาพที่เก็บข้อมูล เพื่อจะได้ทราบว่าข้อมูลนั้นมาจากเรื่องใดภาพใด

4.1.3 เลขที่ หมายถึง ผู้เขียนอยู่เลขที่ใดในชั้นเรียน

4.1.4 เพศ หมายถึง ผู้เขียนมีเพศอะไร

4.1.5 อายุ หมายถึง อายุของผู้เขียน

4.1.6 ชั้น หมายถึง ชั้นเรียนที่ผู้เขียนเรียนอยู่

4.2 ส่วนหัวของตาราง ผู้วิจัยได้ระบุสาระสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

4.2.1 ที่ หมายถึง ลำดับที่ของข้อความ

4.2.2 ข้อความ หมายถึง ข้อความที่มีลักษณะของประโยค

4.2.3 ลักษณะสัมพันธสาร ที่ปรากฏ ได้แก่ หมายเลข 1 การอ้างถึง หมายเลข 2 การละ หมายเลข 3 การใช้คำเชื่อม และหมายเลข 4 การใช้คำศัพท์

4.3 ส่วนเนื้อหาในตาราง จะจำแนกลักษณะการเชื่อมโยงความประเภทต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในส่วนหัวของตาราง และทำเครื่องหมาย / ลงในตารางตามลักษณะของสัมพันธสาร

ตาราง 5 แสดงแบบบันทึกข้อมูลลักษณะการเชื่อมโยงความ

เรื่อง.....
เลขที่..... เพศ.....
อายุ..... ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

ที่	ข้อความ	ลักษณะการเชื่อมโยงความ			
		1	2	3	4

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพที่กำหนดให้โดยพิจารณาลักษณะของคำ ลักษณะของการเขียนคำผิด ลักษณะของประโยค และลักษณะการเชื่อมโยงความ แล้วบันทึกลงตารางบันทึกข้อมูลในเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรม Microsoft word 2003

การบันทึกข้อมูลดังกล่าว จะใช้ตารางบันทึกข้อมูล 4 ตาราง จากการเขียนเรื่องจากภาพเดียวกันจะบันทึกไว้ในหน่วยเก็บข้อมูล (Folder) เดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. การจัดระบบข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลรายการ โดยบันทึกลงในตารางบันทึกข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ แล้วลำดับถัดมาจึงนำข้อมูลนั้นมาจัดระบบ โดยจำแนกเป็นกลุ่ม 4 กลุ่ม คือ ลักษณะคำ ลักษณะการเขียนผิด ลักษณะประโยค และลักษณะการเชื่อมโยงความ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล 4 ประเด็น ได้แก่

2.1 ลักษณะคำ ได้แก่ คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน และคำเชื่อม

2.2 ลักษณะการเขียนผิด ได้แก่ ด้านการเขียนคำและการใช้ภาษาเขียน

2.3 ลักษณะประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม

2.4 ลักษณะการเชื่อมโยงความ ได้แก่ การอ้างถึง การละ การใช้คำศัพท์และการใช้คำเชื่อม

สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ

ในลำดับขั้นตอนการวิจัยนี้มีกระบวนการ 3 กระบวนการ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย และเขียนรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ให้ข้อเสนอแนะในการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะคำ ลักษณะการเขียนผิด ลักษณะประโยค และลักษณะการเชื่อมโยงความ ในการเขียนเรื่องจากภาพ จำนวน 35 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้ 5 ภาพ ได้แก่ ภาพครอบครัว ภาพการทำงาน ภาพวันแม่ ภาพวันลอยกระทง และภาพวันเด็ก

ผลการวิจัยที่พบนั้นนำเสนอได้ 4 ประเด็น ดังนี้

1. ลักษณะคำ
2. ลักษณะการผิด
3. ลักษณะประโยค
4. ลักษณะการเชื่อมโยงความ

ลักษณะคำ

จากการศึกษาพบว่ามีการใช้ลักษณะคำในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจำนวน 35 เรื่อง ผลการวิเคราะห์ 6 ด้าน ดังนี้

1. คำภาษาพูด เป็นภาษาที่ใช้พูดกันไม่มีแบบแผน ไม่พิถีพิถันในการใช้ จะใช้สื่อสารกันสร้างความรู้สึกที่เป็นกันเอง ใช้ในหมู่เพื่อนฝูง ในครอบครัว และติดต่อสื่อสารกันอย่างไม่เป็นทางการ จากการศึกษาพบว่ามีการใช้คำภาษาพูดในการเขียนเรื่องจากภาพดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แล้วแม่ก็**บอกว่า**ให้พวกเราช่วยกันดูแลและรักกัน” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 5)

“ฉันไปดูเขาที่หลังเวทีอีก**สวยมากเลย**” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 2)

“แล้วฉันกับแม่ก็**ปล่อยกมลลอยสามลูก**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 3)

จากการศึกษาคำภาษาพูดในการเขียนเรื่องจากภาพเป็นการใช้ภาษาพูดในการเขียนจากตัวอย่าง คำว่า **บอกว่า สวยมากเลย กมลลอย** ทั้งสามคำที่กล่าวมาเป็นคำในภาษาพูด

2. คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามหรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องกล่าวซ้ำอีก คำสรรพนามแบ่งได้เป็น 6 ชนิด คือ บุรุษสรรพนาม นิยมสรรพนาม

อนิยมสรรพนาม ปฤจฉาสรรพนาม วิภาคสรรพนาม และประพันธสรรพนาม จากการศึกษาพบว่า มีการใช้คำสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพ ดังนี้

2.1 บุรุษสรรพนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องในการพูดจากัน จากการศึกษาพบคำบุรุษสรรพนามจำแนกเป็น 2 บุรุษ คือ บุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3

2.1.1 บุรุษที่ 1 เป็นคำที่ใช้แทนบุคคลซึ่งเป็นผู้พูด จากการศึกษาพบว่า มีคำบุรุษสรรพนาม บุรุษที่ 1 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“วันนี้วันหยุดฉันกับครอบครัวไปที่ห้องนั่งเล่น” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 1)

“ผมจะช่วยแม่กวาดบ้านแล้วผมจะเป็นคนดีตลอดไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“ฉันก็ไปกวาดใบไม้ที่วัด ฉันเห็นผู้ใหญ่มาที่วัดด้วย” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 7)

2.1.2 บุรุษที่ 3 เป็นคำที่ใช้แทนบุคคลที่เรากล่าวถึง จากการศึกษาพบว่า มีคำบุรุษสรรพนาม บุรุษที่ 3 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ท่านก็จะดีใจและมีความสุข” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“ต้นกล้าก็เห็นใบของมันกำลังออกดอกสีเหลือง” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 6)

“เขาร้องเพลงเสียงไพเราะมาก” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 2)

จากการศึกษาคำบุรุษสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจะพบคำบุรุษสรรพนาม บุรุษที่ 1 ได้แก่ คำว่า **ฉัน ผม** บุรุษที่ 3 ได้แก่ **ท่าน เขา มัน**

2.2 นิยมสรรพนาม หรือสรรพนามชี้ระยะ หรือคำบ่งชี้ นิยม แปลว่า กำหนด เป็นคำที่ใช้แทนนามเพื่อให้รู้กำหนดแน่นอน หรือเพื่อบ่งชี้นาม ได้แก่ คำ “นี่ นั้น โน้น นี่ นั้น โน้น” ที่ปรากฏในตำแหน่งประธานหรือกรรมทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค หรือในกรณีที่กริยาของประโยคเป็นวิกิตรรณกริยา นิยมสรรพนามจะทำหน้าที่เป็นวิกิตติการก หรือส่วนเติมเต็มได้ จากการศึกษาพบว่า มีคำนิยมสรรพนาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แม่ก็เห็นวัดที่วันนี้สวยจัง แม่ก็ชวนฉันมานี่สิ” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 5)

จากการศึกษาคำนิยมสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจะพบคำนิยมสรรพนามคือ คำว่า **นี่** มีเพียงคำเดียว

2.3 ปฤจฉาสรรพนาม หรือสรรพนามใช้ถาม ปฤจฉา แปลว่า คำถาม เป็นสรรพนาม

ที่ใช้สื่อความหมายเป็นคำถาม ปฏจนาสรรพนามมีรูปคำเหมือนกับอนิยมสรรพนาม จากการศึกษาพบว่ามีการใช้คำอนิยมสรรพนาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แล้วบอกว่าให้**ใคร**มาช่วย” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 5)

จากการศึกษาคำปฏจนาสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบว่า มีคำปฏจนาสรรพนามคือ คำว่า **ใคร** มีเพียงคำเดียว

2.4 วิภาคสรรพนาม หรือสรรพนามบอกความชี้ซ้ำ หรือคำบอกความต่าง วิภาค แปลว่า จำแนก วิภาคสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนนามข้างหน้าเพื่อจำแนกนามนั้น ออกเป็นส่วน ๆ ได้แก่คำ “ต่าง บ้าง กัน” โดย “ต่าง บ้าง” จะปรากฏตามหลังติดกับค่านาม ที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ส่วน “กัน” ปรากฏในตำแหน่งกรรมของประโยค จากการศึกษาการพบว่ามีคำวิภาคสรรพนาม

“ฉันได้อ่านหนังสือที่ชอบคุณพ่อกับคุณแม่**นั่งด้วยกัน**”

จากการศึกษาคำวิภาคสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบว่า มีคำวิภาคสรรพนาม คือ คำว่า **กัน** มีเพียงคำเดียว

2.5 ประพันธสรรพนาม หรือสรรพนามเชื่อมประโยค ประพันธ แปลว่า ผูกพันกัน เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่อยู่ข้างหน้าหรือผูกพันกับนามข้างหน้า ได้แก่คำว่า “ที่ ซึ่ง อัน ดัง ผู้ที่ ผู้ซึ่ง...” ปรากฏในตำแหน่งประธานของประโยคย่อยที่ขยายค่านามที่ทำหน้าที่ประธาน หรือกรรม จากการศึกษาพบว่ามีการใช้คำประพันธสรรพนาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันกับแม่เอากะทิงไปลอยที่แม่น้ำเพื่อขอขมาแม่น้ำคงคา**ที่เราทำสิ่งสกปรก ลงในแม่น้ำ**” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 7)

“ฉันก็ขอบคุณ**พี่กุง**ที่มาช่วยฉัน”

“ฉันได้อ่านหนังสือ**ที่ชอบ**”

จากการศึกษาคำประพันธสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบว่า มีคำประพันธสรรพนาม คือ คำว่า **ที่** จากตัวอย่างแรก **ที่** แทนคำว่า **แม่น้ำคงคา** ตัวอย่างที่สอง **ที่** แทน **พี่กุง** และตัวอย่างที่สาม **ที่** แทน **หนังสือ**

จากการศึกษาคำสรรพนามในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบ คำสรรพนามที่ใช้ในการเขียนเรื่อง 5 ภาพ ได้แก่ บุรุษสรรพนาม นิยมสรรพนาม ปฏจนาสรรพนาม วิภาคสรรพนาม และประพันธสรรพนาม สำหรับคำอนิยมสรรพนาม ไม่พบในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน

3. คำประสม เกิดจากการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกัน ทำให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นแต่ยังคงเค้าความหมายเดิม คำประสมมักเป็นค่านามหรือคำกริยา

ซึ่งจากการศึกษาพบคำประสมในการเขียนเรื่องจากภาพ ดังนี้

3.1 คำประสมที่ใช้เป็นคำนาม

3.1.1 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นวิเศษณ์ จากการศึกษาคำประสมดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ผมจะช่วยแม่กวาดบ้านแล้วผมจะเป็น**คนดี**ตลอดไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“ฉันดีใจและมี**ความสุขมาก**ที่วันหยุดวันนี้ทุกคนมีความสุขมากที่ได้อยู่บ้านด้วยกันอย่างมีความสุข” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 6)

“แล้วฉันก็ปล่อยกระทงพร้อมอธิษฐานว่าขอให้เรียน**หนังสือเก่ง ๆ** เป็นเด็กดี” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำแรกที่เป็นคำนามตามด้วยคำขยายที่เป็นคำวิเศษณ์เมื่อนำมารวมกันจะได้คำประสมที่เป็นคำนาม ได้แก่ **คนดี** **ความสุขมาก** **หนังสือเก่ง ๆ**

3.1.2 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นกริยา บางที่มีนามมารับด้วยจากการศึกษาคำประสม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันกับพี่ก็ไปเล่น**ม้าหมุน**ต่อ” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 7)

“แล้วแม่ก็มาส่งเราที่**โรงเรียน**ด้วย” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“แม่ก็บอกกับแป้งว่าลูกเป็น**คนขยัน**จริง” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 4)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำแรกที่เป็นคำนามตามด้วยคำขยายที่เป็นคำกริยาเมื่อนำมารวมกันจะได้คำประสมที่เป็นคำนาม ได้แก่ **ม้าหมุน** **โรงเรียน** **คนขยัน**

3.1.3 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นนามด้วยกัน จากการศึกษาคำประสม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ส่วนคุณย่าก็เล่นกับ**ลูกแมว**” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 4)

“แดงตัก**ใบไม้**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 3)

“แล้วฉันก็ปล่อยโคม แล้วฉันก็มี**ความสุข**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำแรกที่เป็นคำนามตามด้วยคำขยายที่เป็นคำนามเมื่อนำมารวมกันจะได้คำประสมที่เป็นคำนาม ได้แก่ **ลูกแมว** **ใบไม้** **ความสุข**

3.1.4 คำตัวตั้งที่ไม่ใช่คำนามและคำขยายก็ไม่จำกัด จากการศึกษาพบคำประสมดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เขามีการแสดงหลายอย่าง มี**ฟ้อนรำ** จุดพลุ และปล่อยโคมลอย”
(เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 7)

“ในวันหยุดครอบครัวของฉัน**พร้อมหน้าพร้อมตา**กันมาที่ห้องนั่งเล่น”
(เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 2)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำแรกที่ไม่ใช่คำนามตามด้วยคำขยายที่เป็นคำที่ไม่จำกัดเมื่อนำมารวมกันจะได้คำประสมที่มีเค้าความหมายเดิมอยู่ด้วย ได้แก่ **ฟ้อนรำ พร้อมหน้าพร้อมตา**

3.2 คำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์

3.2.1 คำตัวตั้งเป็นนามและคำขยายเป็นคุณศัพท์หรืออื่น ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันจะดูแลแม่เป็น**อย่างดี**และทำอาหารให้แม่กินทุกวัน” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 4)

“ฉันก็ปล่อยกระทงพร้อมอธิษฐานว่าขอให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ เป็น**เด็กดี**”
(เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำนามและคำขยายเป็นคุณศัพท์เมื่อนำมารวมกันจะได้เป็นคำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ ได้แก่ **อย่างดี เด็กดี**

3.2.2 คำตัวตั้งเป็นกริยาและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันดีใจและมีความสุขมากที่วันหยุดวันนี้ทุกคนมีความสุขมากที่**ได้อยู่บ้าน**ด้วยกันอย่างมีความสุข” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 6)

“วันนี้ฉันไปซื้อดอกไม้มาให้แม่แล้วแม่ก็**ดีใจ**แล้วแม่ก็**ลูบหัว**ฉันเบา ๆ”
(เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 1)

“แม่ตื่นเข้ามาแม่ก็**ทำอาหาร**ให้ฉันกิน” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 2)

“ฉันและครอบครัวของฉันไป**เที่ยวงานลอยกระทง**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 4)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำกริยาและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ เมื่อนำมารวมกันจะได้เป็นคำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ ได้แก่ **อยู่บ้าน ลูบหัว เที่ยวงาน**

3.2.3 คำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์และคำขยายเป็นคำนาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันอยากให้**ทุกคน**มาพร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างนี้**ทุกวัน**เลย” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 2)

“ฉันเล่น**หมดทุกอย่าง**สนุกมาก” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 7)

“ฉันจะล้างจาน ทำความสะอาดบ้านและ**ทำทุกอย่างทุกวัน**” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 4)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์และคำขยายเป็นคำนามเมื่อนำมารวมกันจะได้เป็นคำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ ได้แก่ **ทุกคน ทุกอย่าง ทุกวัน**

3.2.4 คำตัวตั้งเป็นบุรพบทและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในวันหยุดครอบครัว**ของฉัน**พร้อมหน้าพร้อมตากันมานั่งเล่น” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 2)

“ฉันได้ไปเที่ยว**ในเมือง**กับแม่ด้วย” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 4)

“ต้นกล้าก็กวาดไปไว้เป็นกองที่**หลังต้นไม้**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 6)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำบุรพบทและคำขยายเป็นคำนามหรืออื่น ๆ เมื่อนำมารวมกันจะได้เป็นคำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ ได้แก่ **ของฉัน ในเมือง หลังต้นไม้**

3.3 คำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา

3.3.1 คำตัวตั้งเป็นคำกริยา คำขยายเป็นกรรม จากการศึกษาพบคำประสมดังตัวอย่างต่อไปนี้

“จากนั้นฉันก็ช่วยแม่ล้างจาน กวาดบ้าน ภูบ้าน” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 1)

3.3.2 คำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์ คำขยายเป็นคำนามที่เป็นชื่ออวัยวะของร่างกาย จากการศึกษาพบคำประสม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันรู้สึก**ดีใจ**ที่ได้ช่วยผู้อื่น” (เรื่องจากภาพทำงาน เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำกริยาและคำขยายเป็นกรรม ได้แก่ **ล้างจาน กวาดบ้าน ภูบ้าน** และคำประสมที่ประกอบด้วยคำตัวตั้งเป็นคำวิเศษณ์ คำขยายเป็นคำนามที่เป็นชื่ออวัยวะของร่างกาย ได้แก่ **ดีใจ** เมื่อนำมารวมกันจะได้เป็นคำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา

จากการศึกษาคำประสมจากการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนทั้ง 5 ภาพ พบคำประสมที่ใช้เป็นคำนาม คำประสมที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ และคำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา

4. คำซ้ำ หมายถึง คำคำเดียวกันที่นำมากล่าวสองครั้งมีความหมายเปลี่ยนแปลงไป อาจเน้นหนักขึ้น หรือเบาลงไปหรือไม่ก็เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นโดยมีเครื่องหมายไ้มยมกกำกับ จากการศึกษาคำซ้ำมีลักษณะดังนี้

4.1 คำซ้ำที่ซ้ำคำนามแสดงพหูพจน์ บอกว่านามนั้นมีมากกว่าหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันก็ตีใจมาก ๆ เลย แล้วฉันก็เล่นกับเพื่อน ๆ” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 5)

“ฉันไปกับเพื่อน ๆ อีกหลายคน (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำคำนามที่แสดงมากกว่าหนึ่ง ได้แก่คำว่า **เพื่อน ๆ** แสดงให้เห็นว่าเพื่อนที่กล่าวถึงมีมากกว่าหนึ่งคน

4.2 คำซ้ำที่ซ้ำขยายนามแสดงพหูพจน์ หรือเน้นลักษณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันเห็นคน**หลายมาก ๆ**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 6)

“แม่ก็**ลูบหัวฉันเบา ๆ**” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 1)

“ในวันเด็กของทุก ๆ ปีจะตรงกับวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคม” (เรื่องจากภาพวันเด็กแห่งชาติ เลขที่ 2)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำขยายนามแสดงพหูพจน์ หรือเน้นลักษณะ ได้แก่ คำว่า **หลายมาก ๆ** เป็นคำขยายของคำว่า คน ซึ่งเป็นคำนาม และ คำว่า **เบา ๆ** เป็นคำขยายของว่า หัวฉัน เป็นคำที่เน้นลักษณะ

4.3 คำซ้ำที่ซ้ำคำบุรพบท หรือคำขยาย ใช้ขยายกริยาบอกความเน้นเมื่อเป็นคำสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ช่วยกัน**ทำจะได้เสร็จไว ๆ**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 5)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำคำบุรพบท ได้แก่คำว่า **ไว ๆ** ใช้ขยายคำกริยา ในประโยคเป็นการเน้นให้เห็นลักษณะว่าช่วยกัน**ทำจะได้เสร็จไว**

จากการศึกษาเรื่องคำซ้ำพบว่า คำซ้ำในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 5 ภาพ ของนักเรียนพบคำซ้ำที่ใช้เขียนจะเป็นคำซ้ำที่ซ้ำคำนาม คำซ้ำที่ซ้ำคำขยายนามแสดงพหูพจน์ หรือเน้นลักษณะ และคำซ้ำที่ซ้ำคำบุรพบท หรือคำขยาย

5. คำซ้อน หมายถึง การนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกันมาซ้อนกันหรือแตกต่างกันมาซ้อนกันเพื่อให้เกิดความหมายใหม่ที่อาจจะเปลี่ยนความหมายไปจากเดิมหรือไม่ก็ได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ คำซ้อนเพื่อความหมายและคำซ้อนเพื่อเสียง

ซึ่งพบจากการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนดังนี้

5.1 คำซ้อนเพื่อความหมาย คือการนำคำเดี่ยวที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คล้ายคลึงกันหรือเป็นไปในทำนองเดียวกันหรืออาจจะตรงข้ามกันก็ได้ และเป็นคำที่ใช้ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กันซึ่งมีลักษณะการสร้างคำดังนี้

5.1.1 คำซ้อนที่มีความหมายเหมือนกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถ้าฉันโตฉันจะดูแลแม่เป็นอย่างดี” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 4)

“ฉันไปลอยกระทงเพื่อขอขมาแม่น้ำลำคลองที่เราเคยทำให้แม่น้ำลำคลองเน่าเสีย” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 4)

5.1.2 คำซ้อนที่มีความหมายคล้ายกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถ้าเราเติบโตขึ้นเราจะดูแลท่านอย่างกับท่านดูแลเรา” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“ฉันก็เห็นพระจันทร์สวยงาม” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 5)

5.1.3 คำซ้อนที่มีความหมายทำนองเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ลูกแมวนอนหลับบนตักย่า” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 3)

“เขามีการแสดงหลายอย่าง มีพ็อนรำ จุดพลุ และปล่อยโคมลอย” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย ได้แก่ คำว่า **ดูแล** กับ **เน่าเสีย** เป็นคำซ้อนที่มีความหมายเหมือนกัน ส่วนคำว่า **เติบโต** กับ **สวยงาม** เป็นคำซ้อนที่มีความหมายคล้ายกัน และคำว่า **นอนหลับ** กับ **พ็อนรำ** เป็นคำซ้อนที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกัน

5.2 คำซ้อนเพื่อเสียง คือ คำที่นำมาซ้อนกันนั้นไม่จำเป็นต้องมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่เสียงจะไปด้วยกันได้ ดังนั้น คำซ้อนเพื่อเสียงบางคำจึงสร้างขึ้นจากคำที่ไม่มี ความหมายหรือไม่มีที่ใช้ทั้งคำต้นและคำท้าย บางคำมีความหมายเฉพาะคำต้น บางคำมีความหมายเฉพาะคำท้าย บางคำมีความหมายทั้งคำต้นและคำท้าย ซึ่งมีลักษณะดังนี้

5.2.1 คำซ้อนที่สร้างขึ้นจากคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดียวกันแต่เสียงสระต่างกันมาซ้อนกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ครอบครัวของฉันมี พ่อ แม่ ย่า พี่ รวมทั้งฉันเป็นน้องเล็ก” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 4)

“ฉันก็นั่งลงแล้วปล่อยกระทงไป อธิษฐานว่าขอให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ ร่ำรวย” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 2)

“ฉันก็พูดโทรศัพท์กับเพื่อนหลายเรื่อง ทุกคนสนุกสนานเฮฮา”

5.2.2 คำซ้อนที่สร้างขึ้นจากคำที่มีเสียงสระเหมือนกันมาซ้อนกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในวันหยุดครอบครัวของฉัน**พร้อมหน้าพร้อมตา**กันมาที่ห้องนั่งเล่น”
(เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 1)

“เขามีการแสดงหลายอย่าง มีพ็อนรำ จุดพลุ และปล่อยโคมลอย มีการเล่น**มากมาย**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำซ้อนเพื่อเสียง ได้แก่ คำว่า **ครอบครัว รำรวย เฮฮา** เป็นคำซ้อนที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดียวกันแต่เสียงสระต่างกัน และคำว่า **พร้อมหน้าพร้อมตา มากมาย** เป็นคำซ้อนที่มีเสียงสระเหมือนกัน

จากการศึกษาเรื่องคำซ้อนพบว่า คำซ้อนในภาษาเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน ทั้ง 5 ภาพ พบคำซ้อนที่ใช้เขียนจะเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย มีลักษณะเป็นคำซ้อนความหมายเหมือนกัน คำซ้อนที่มีความหมายคล้ายกัน และคำซ้อนที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกัน ส่วนคำซ้อนเพื่อเสียง มีลักษณะเป็นคำซ้อนที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดียวกันแต่เสียงสระต่างกัน และคำซ้อนที่มีเสียงสระเหมือนกัน

6. คำเชื่อมหรือคำสันธาน คือ คำที่ใช้เชื่อมต่อด้อยคำให้เป็นความเดียวกัน ทั้งเชื่อมคำกับคำ เชื่อมประโยคกับประโยค และเชื่อมข้อความ จากการศึกษาการเขียนเรื่องจากภาพพบคำเชื่อมดังนี้

6.1 เชื่อมคำกับคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉัน**และ**ครอบครัวช่วยกันทำงานบ้านเสร็จ” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 3)

“พี่**และ**ฉันก็นั่งลงแล้วปล่อยกระทงไป” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 2)

“ฉันได้ขนม**และ**ไอศกรีม **และ**ของขวัญ” (เรื่องจากภาพวันเด็กแห่งชาติ เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเชื่อมคำกับคำ ได้แก่คำว่า **และ** เป็นการใช้เชื่อมคำกับคำในข้อความแรก และ จะใช้เชื่อมคำว่า ฉัน กับ ครอบครัว ในข้อความที่สอง และ จะใช้เชื่อมคำว่า พี่ กับ ฉัน และในข้อความที่สาม และ ใช้เชื่อมคำ ขนม กับ ไอศกรีม และของขวัญ

6.2 เชื่อมประโยคกับประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันอ่านหนังสือ**เพราะ**ฉันจะสอบแล้ว” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 3)

“ถ้าฉันเรียนจบฉันก็**หา**เงินมาให้แม่” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 4)

“พี่กึ่งมาช่วยทำด้วยแล้วฉันก็ขอบคุณพี่กึ่งที่มาช่วยฉัน” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 5)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้คำเชื่อมประโยคกับประโยค ได้แก่ คำว่า **เพราะ** ตัวอย่างแรกเป็นคำเชื่อมให้ความเป็นเหตุเป็นผลกัน ถ้า...ก็ ในตัวอย่างที่สองเป็นคำเชื่อมให้ความคล้ายตามกัน และ **แล้ว...ก็** ในตัวอย่างที่สามเป็นคำเชื่อมให้ความคล้ายตามกันเช่นกัน

จากการศึกษาเรื่องคำเชื่อมพบว่า คำเชื่อมในภาษาเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน ทั้ง 5 ภาพพบคำเชื่อมคำกับคำ และคำเชื่อมประโยคกับประโยค ส่วนคำเชื่อมข้อความไม่พบ

ลักษณะการผิด

ลักษณะการผิด ผลการศึกษาวิเคราะห์ 2 ด้าน ด้านการเขียนคำ และด้านการใช้ภาษาเขียน มีดังนี้

1. ด้านการเขียนคำ คือ การเขียนสะกดคำผิด ซึ่งเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น ใช้พยัญชนะผิด ไม่ทราบความหมายของคำ ใส่วรรณยุกต์ผิด ใส่ตัวการันต์ผิด การเขียนตามเสียงอ่าน ที่ออกเสียงผิด ไม่สามารถเขียนคำที่มาจากภาษาอังกฤษที่เขียนแตกต่างจากเสียงได้ มีประสบการณ์การเขียนผิด และไม่มีความรู้เรื่องหลักภาษาที่ชัดเจน จากการศึกษาพบลักษณะการเขียนผิด ดังนี้

1.1 ใช้พยัญชนะผิด ทั้งพยัญชนะต้น ตัวควบกล้ำผิด ตัวสะกดผิด ไม่มีอักษรนำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แม็กก็ตั้งใจที่ช่วยทำงานบ้านแล้วฉันก็**กลา**บแม่” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 1)

“ฉันจะดูแลแม่ให้เป็นอย่างดีแล้วไม่ให้ใครทำ**ล้าย**แม่” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

“ในวันแม่นี้ฉันกับ**น้อง**พากันไปเก็บดอกไม้ที่สวนดอกไม้” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 6)

“ฉันกับ**น้อง**เอาดอกไม้ไปให้แม่แล้วฉันกับ**น้อง**ก็**ไว้**แม่ของฉัน (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 6)

จากตัวอย่างข้างต้นลักษณะการเขียนผิดที่ใช้พยัญชนะตัวควบกล้ำผิด ได้แก่ คำว่า กลาบ ที่ถูกต้องคือคำว่า กราบ ใช้พยัญชนะต้นผิด คำว่า ล้าย ที่ถูกต้อง คือคำว่า ร้าย ตัวสะกดผิด คำว่า น้อง ที่ถูกต้องคือคำว่า น้อง และไม่มีอักษรนำ คำว่า ไว้ ที่ถูกต้องคือ คำว่า ไหว้

1.2 ใส่วรรณยุกต์ผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันจะ**ช่วย**แม่ล้างจาน” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือใส่วรรณยุกต์ผิด คำว่า ช่วย คำที่ถูกต้อง คือคำว่า ช่วย

1.3 ไม่เขียนวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“**แล้ว**ฉันก็รักทุกคนเหมือนกัน” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 5)

“วันนี้ฉันเห็นลมพัดแรงมาที่ใต้**ต้นไม้**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือไม่เขียนวรรณยุกต์ คำว่า แล้ว, ต้นไม้ คำที่ถูกต้อง คือ แล้ว ต้นไม้

1.4 เขียนสระผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันจะดูแลแม่ให้เป็นอย่างดีแล้วไม่ให้**ใคร**ทำร้ายแม่” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือเขียนสระผิด คำว่า ใคร คำที่ถูกต้องคือ ใคร

1.5 ไม่เขียนตัวสะกด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถ้าฉันโตขึ้นหนูจะหาเงินมาให้แม่และจะดูแลแม่ฉัน**ตลอด**ไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 5)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือไม่เขียนตัวสะกด คำว่า ตลอด คำที่ถูกต้องคือ ตลอด

1.6 การเขียนตามเสียงที่อ่านออกเสียงผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แม่**กิน**เล่าแต่วันระวัน” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

“แม่**ก็**ดีใจไป**ได้**วย” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

“ผมจะช่วยแม่**กว**ดบ้านแล้วผมจะเป็นคนดี**ตลอด**ไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือเขียนตามเสียงที่อ่านออกเสียงผิด คำว่า เล้า ได้วย กวด คำที่ถูกคือ เหล้า ด้วย กวาด

1.7 การใช้อักษรย่อผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันได้ไป **อ.บ.ต.** ด้วย” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 4)

จากตัวอย่างข้างต้นพบลักษณะการเขียนผิดคือเขียนอักษรย่อผิด ได้แก่ อ.บ.ต. อักษรย่อที่เขียนถูกต้องคือ อบต.

จากการศึกษาลักษณะการเขียนผิดพบว่า ในภาษาเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน ทั้ง 5 ภาพ พบลักษณะการเขียนผิด ใช้พยัญชนะผิด ทั้งพยัญชนะต้น ตัวควบกล้ำผิด ตัวสะกดผิด ไม่มีอักษรนำ ใส่วรรณยุกต์ผิด ไม่เขียนวรรณยุกต์ เขียนสระผิด ไม่เขียนตัวสะกด การเขียนตามเสียงที่อ่านออกเสียงผิด และการใช้อักษรย่อผิด

2. การใช้ภาษาเขียน หมายถึง การใช้ภาษาระดับคำและระดับประโยคในการเขียน มีข้อบกพร่อง จากการศึกษารายข้อพร่องของการใช้ภาษาเขียนในด้านการใช้คำและข้อบกพร่องในด้านการใช้ประโยค มีดังนี้

2.1 ด้านการใช้คำ ที่พบมีดังนี้

2.1.1 ใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผน ได้แก่ ใช้คำภาษาปาก ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“พี่และฉันนั่งลงแล้ว**ปล่อย**กระตังไป” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 2)

“ฉันกับน้องก็หาไม้ค้ำแล้วไปเล่น**บอล**” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 3)

“ฉันก็ดีใจมาก ๆ **เลย**” (เรื่องจากภาพวันเด็กแห่งชาติ เลขที่ 5)

2.1.2 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ตอนไปโรงเรียนแม่ก็มาส่ง**ผม**ฉันรักแม่แม่ก็รัก**ฉัน**” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 2)

“**ผม**จะช่วยแม่กวาดบ้านแล้ว**ผม**จะเป็นคนตีตลอดไปแล้วแม่ก็ส่ง**เรา**มาโรงเรียนด้วย” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“ถ้า**ฉัน**โตขึ้น**หนู**จะหาเงินมาให้แม่และจะดูแลแม่**ฉัน**ตลอดไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 5)

2.1.3 ใช้คำย่อไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันได้ไป อ.บ.ต. ด้วย” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 4)

2.1.4 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย เป็นการใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันก็เห็นใบไม้**หล่น**ลงมาและกิ่งไม้**หล่น**ลงมาด้วย” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 7)

“ฉันชวนพี่ไปลอยกระทงด้วยกัน มีคน**เยอะ**มาก” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 2)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเขียนด้านการใช้คำ

ได้แก่ ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน คำว่า ปล่อย บอล เลย ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน คำว่า ผม...ฉัน, ฉัน...หนู ใช้คำย่อไม่ถูกต้อง อ.บ.ต. และใช้คำไม่ตรงกับความหมาย เป็นการใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ คำว่า หล่น เยอะ

2.2 ด้านการใช้ประโยค ที่พบมีดังนี้

2.2.1 ใจความประโยคควรวนหรือกำกวม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถึงแม่กินแล้วแต่วันระวันฉันก็รักแม่” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

“ฉันก็ปล่อยกระทงกับแม่ แล้วฉันก็ว่าคำอธิษฐาน” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 3)

“ตอนที่มันมีดแล้วฉันก็ไปกับแม่” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 6)

จากตัวอย่างการใช้ประโยคพบข้อบกพร่องใจความประโยคควรวนหรือกำกวม ดังตัวอย่างประโยคแรก “ถึงแม่กินแล้วแต่วันระวันฉันก็รักแม่” ประโยคที่ถูกต้องถึงแม่จะกินเหล้าทุกวันฉันก็รักแม่ ตัวอย่างประโยคที่สอง “ฉันก็ปล่อยกระทงกับแม่ แล้วฉันก็ว่าคำอธิษฐาน” ประโยคที่ถูกต้อง ฉันกับแม่กล่าวคำอธิษฐานเสร็จแล้วก็นำกระทงลงไปลอยพร้อมกัน และตัวอย่างที่สาม “ตอนที่มันมีดแล้วฉันก็ไปกับแม่” ประโยคที่ถูกต้อง พอถึงเวลาค่ำฉันก็ไปลอยกระทงกับคุณแม่

2.2.2 เขียนประโยคยาวเกินไปเกิดจากการเขียนประโยคที่มีส่วนขยายออกเรื่อย ๆ ไม่จบความในประโยคเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในวันแม่นี้ฉันกับน้องพากันไปเก็บดอกไม้ที่สวนดอกไม้แล้วฉันกับน้องก็นำดอกไม้ไปให้แม่ฉันกับน้องเอาดอกไม้ไปให้แม่แล้วฉันกับน้องเอาดอกไม้ไปให้แม่แล้วฉันกับน้องก็ไว้แม่ของฉันแล้วก็ตอนที่ฉันกับน้องจะไปโรงเรียนแม่ก็ทำอาหารให้ฉันกับน้องกินแล้วแม่ก็ไปส่งฉันกับน้องไปโรงเรียนพอฉันกับน้องกลับบ้านแล้วแม่ก็ทำอาหารให้ฉันกับน้องขอบคุณแม่ที่ทำอาหารให้ฉันกับน้อง” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 6)

“วันเสาร์ฉันก็ไปกวาดใบไม้ที่สวนหลังบ้านให้ยายแล้วฉันก็กวาดต่อที่สวนหลังบ้านพี่กุงมาช่วยทำด้วยแล้วฉันก็ขอบคุณพี่กุงที่มาช่วยฉันช่วยกันทำจะได้เสร็จไว ๆ ฉันก็เห็นยายมาพยายมาถึงฉันก็พยายมาดูที่สวนหลังบ้านยายก็ดูว่าสะอาดมาก ๆ เลยแล้วบอกว่าให้ใครมาช่วย กุงเป็นคนมาช่วย ยายก็ดีใจมาก ๆ” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 5)

จากตัวอย่างทั้งสองเรื่องพบข้อบกพร่องการใช้ประโยค คือเขียนประโยคยาวเกินไปเกิดจากการเขียนประโยคที่มีส่วนขยายออกเรื่อย ๆ ไม่จบความในประโยคเดียวเป็นการเขียนเรื่องที่ไม่มีการเว้นวรรคตอน เขียนจนจบเรื่อง

2.2.3 เขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ตอนที่ฉันกับแม่ไป” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 6)

จากตัวอย่างเป็นการเขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป ถ้าไม่มีข้อความที่มาข้างหน้าหรือข้อความที่เขียนต่อจะไม่ว่าใจความเป็นอย่างไร “ตอนที่ฉันกับแม่ไป” ประโยคที่ถูกต้อง เมื่อฉันกับแม่ไปถึงที่เขาจัดงานลอยกระทง

2.2.4 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ คือขาดคำบุรพบท นำหน้าคำเชื่อมหรือขาดคำสันธานประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันก็ดูแลแม่ให้เป็นอย่างดีถ้าฉันโตขึ้นฉันจะหาเงินให้แม่ใช้” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 7)

“ฉันดีใจมากที่เป็นวันเด็กแห่งชาติ พ่อแม่บอกให้ฉัน พ่อจะพาไปวันเด็กแห่งชาติ” (เรื่องจากภาพวันเด็กแห่งชาติ เลขที่ 7)

จากตัวอย่างเป็นการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ ตัวอย่างแรก “ฉันก็ดูแลแม่ให้เป็นอย่างดี” ประโยคที่ถูกต้อง “ฉันจะดูแลแม่เป็นอย่างดี” และตัวอย่างที่สอง “...พ่อแม่บอกให้ฉัน...” ประโยคที่ถูกต้อง “...พ่อกับแม่บอกฉัน...”

2.2.5 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้องเกิดจากการไม่เว้นวรรคในสิ่งที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในวันเด็กแห่งชาติตรงกับวันเสาร์ที่ 2 ของเดือนมกราคมทุกปี ฉันขอพ่อแม่ไปเที่ยวงานวันเด็กฉันดีใจมาก ๆ ที่พ่อแม่พาฉันไปเที่ยวงานวันเด็ก” (เรื่องจากภาพวันเด็กแห่งชาติ เลขที่ 6)

“วันนี้เป็นวันหยุดครอบครัวของฉันอยู่พร้อมกันทุกวัน มีพ่อ แม่ มีพี่ น้อง มีแมว ทุกวันนี้ฉันมีความสุขกับครอบครัว มากตื่นเช้ามาพวกเราจะกินข้าวพร้อมกัน” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 7)

จากตัวอย่างเป็นการเขียนประโยคที่มีการเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง เกิดจากการไม่เว้นวรรคในสิ่งที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น ดังคำว่า ...ของเดือน..., ...วัน เด็ก..., ...วัน หยุด... และ ...ครอบครัว มาก...

จากการศึกษาการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนทั้ง 5 ภาพ พบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเขียนด้านการใช้ประโยค ได้แก่ การใช้ประโยคคววน หรือกำกวม การใช้ประโยคยาวเกินไปไม่มีการเว้นวรรค การเขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ และเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาลักษณะการผิดทั้ง 2 ด้านในภาษาเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน ทั้ง 5 ภาพพบลักษณะการผิด ด้านการเขียนผิดได้แก่ ใช้พยัญชนะผิด ทั้งพยัญชนะต้น ตัวควบกล้ำผิด ตัวสะกดผิด ไม่มีอักษรนำ ใส่วรรณยุกต์ผิด การเขียนตามเสียงที่อ่านออกเสียงผิด และการใช้อักษรย่อผิด และด้านการใช้ภาษาเขียน ได้แก่ ด้านการใช้คำ ขอบกพร่องที่พบมีดังนี้ ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ใช้คำย่อไม่ถูกต้อง และใช้คำไม่ตรงกับความหมาย ส่วนด้านการใช้ประโยค ขอบกพร่องที่พบมีดังนี้ การใช้ประโยคควนวน หรือกำกวม การใช้ประโยคยาวเกินไปไม่มีการเว้นวรรค การเขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ และเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง

ลักษณะประโยค

ประโยค หมายถึง ถ้อยคำที่นำมาเรียงกันแล้วเกิดใจความสมบูรณ์ ประโยคประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง ประโยคสามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน จากการศึกษาค้นพบว่าการใช้ประโยคในภาษาเขียนของนักเรียนมี 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน มีดังนี้

1. ประโยคความเดียว หรือประโยคสามัญ หรือเอกรรณประโยค เป็นประโยคที่มีใจความเดียวกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียว ประโยคความเดียวจะมีค่านามทำหน้าที่ประธาน 1 คำ มีกริยา 1 คำ ส่วนกรรมอาจไม่มีหรือมี 1 คำ หรือ 2 คำ ส่วนประกอบสำคัญของประโยคความเดียวมี 2 ส่วนคือ ภาคประธานและภาคแสดง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“คุณย่าดูโทรทัศน์” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 1)

“ฉันเห็นพระจันทร์สวยงาม” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 5)

“ฉันห่อของขวัญ” (เรื่องจากภาพวันเกิด เลขที่ 4)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นประโยคความเดียวจะมีค่านามทำหน้าที่ประธาน 1 คำ มีกริยา 1 คำ ส่วนกรรมอาจจะมีหรือไม่มี 1 คำ หรือ 2 คำ

2. ประโยคความซ้อนหรือสังกรประโยค หมายถึง ประโยคที่มีประโยคความเดียวซ้อนกันอยู่ 2 ประโยค โดยประโยคความเดียวหนึ่งทำหน้าที่ขยายส่วนของประโยคความเดียวอีกประโยคหนึ่งที่เป็นประโยคหลัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันได้อ่านหนังสือที่ชอบ” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 1)

“ฉันเห็นผู้ใหญ่มาที่วัดด้วย” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 7)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นประโยคความซ้อน ตัวอย่างแรก “ฉันได้อ่านหนังสือที่ชอบ” ประโยคหลักคือ ฉันได้อ่านหนังสือ ประโยคย่อยคือ ที่ชอบ ตัวอย่างที่สอง “ฉันเห็นผู้ใหญ่มากที่วัดด้วย” ประโยคหลักคือ ฉันเห็นผู้ใหญ่ ประโยคย่อยคือ มาที่วัดด้วย

3. ประโยคความรวม หมายถึง ประโยคที่เกิดจากการรวมประโยคความเดียวอย่างน้อย 2 ประโยคเข้าเป็นประโยคเดียวกันโดยใช้สันธานเป็นหน่วยเชื่อมให้เนื้อความกลมกลืนเป็นประโยคเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“คุณพ่อก็ขมนิคิดว่านิเป็นคนขยัน นิดดีใจที่พ่อชม” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 2)

“ต้นกล้าก็เห็นใบของมันกำลังออกดอกเป็นสีเหลือง และต้นกล้าก็เห็นใบที่มันแห้งแล้ว” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 6)

“พอฉันกับน้องมาบ้านแล้วแม่ก็ทำอาหารให้ฉันกับน้องขอบคุณครับแม่ที่ทำอาหารให้ฉันกับน้อง” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 6)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นประโยคความรวมที่เกิดจากการรวมประโยคความเดียวอย่างน้อย 2 ประโยคเข้าเป็นประโยคเดียวกันโดยใช้สันธานเป็นหน่วยเชื่อม มีคำว่า ก็ ก็...และ กับ แล้ว

จากการศึกษาการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนทั้ง 5 ภาพพบว่า มีการใช้ประโยคในภาษาเขียนของนักเรียนมี 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อนและประโยคความรวม

ลักษณะการเชื่อมโยงความ

การเชื่อมโยงความ (Cohesion) หมายถึง กระบวนการแสดงความสัมพันธ์กันทางความหมายของภาษาระดับข้อความ (Discourse) โดยมีกลไกทางภาษาที่แสดงการเชื่อมโยงความ (Cohesive Device) ปรากฏอยู่ในปริบททางภาษา เช่น การอ้างถึง (Reference) การละ (Ellipsis) การเชื่อม (Conjunction) และการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion)

การศึกษารูปการเชื่อมโยงความในผลงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นการพิจารณาจากข้อมูลภาษาระดับข้อความ 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง (Reference) การละ (Ellipsis) การใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สาร (Conjunction) และการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion)

1. การอ้างถึง (Reference) หมายถึง การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำหรือวลีเพื่ออ้างถึงคำหรือวลีที่มาข้างหน้า กลวิธีการอ้างถึงที่ใช้เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงความในสัมพันธ์สาร จากการศึกษพบว่า การเชื่อมโยงความโดยการอ้างถึงมี 3 ประเภท

คือการช้านามวลีเดิม การใช้บุรุษสรรพนาม และการใช้คำแทนที่

1.1 การอ้างถึงโดยการช้านามวลีเดิม การอ้างถึงข้อความที่มาข้างหน้าทำได้ โดยการช้านามวลีเดิมเป็นกลวิธีที่พบมากในภาษาไทย เพราะทำให้ข้อความชัดเจน ไม่มีข้อสงสัย จากการศึกษาพบว่า การอ้างถึงโดยการช้านามวลีเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เช้าวันนี้ฉันได้ไปช่วย**ผู้ใหญ่**กวาดใบไม้ เพราะคืนนี้มีฝนตกหนัก ทำให้ใบไม้ร่วง ฉันก็อาสาเข้าไปช่วยกวาดใบไม้กับ**ผู้ใหญ่** ฉันก็ตั้งใจที่ได้ช่วย**ผู้ใหญ่**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 1)

“วันนี้เป็นวันหยุด **ต้นกล้า**ก็ไปทำความสะอาดที่ได้ต้นไม้อัน **ต้นกล้า**ก็เห็นใบของมัน กำลังออกดอกเป็นสีเหลืองและ**ต้นกล้า**ก็เห็นใบที่มันแห้งแล้ว**ต้นกล้า**ก็กวาดใบไว้เป็นกอง ที่หลังต้นไม้อัน” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 6)

“วันนี้ฉันไปซื้อดอกไม้มาให้**แม่**แล้ว**แม่**ก็ดีใจแล้ว**แม่**ก็ลูบหัวฉันเบา ๆ จากนั้นฉันก็ช่วย**แม่**ล้างจานกวาดบ้านถูบ้าน **แม่**ก็ดีใจ” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 1)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการอ้างถึงโดยการช้านามวลีเดิม ได้แก่ คำว่า ผู้ใหญ่ ต้นกล้า และแม่ เป็นการอ้างถึงข้อความที่มาข้างหน้าโดยการช้านามวลีเดิม

1.2 การอ้างถึงโดยการใช้คำบุรุษสรรพนาม คำบุรุษสรรพนาม หมายถึง คำสรรพนามที่ใช้อ้างถึงคน สัตว์ หรือสิ่งของ ที่เป็นผู้พูดเอง (บุรุษที่หนึ่ง) เช่น ผม ฉัน ฯลฯ ผู้ที่เราพูดด้วย (บุรุษที่สอง) เช่น คุณ แก ฯลฯ และผู้ที่เราพูดถึง (บุรุษที่สาม) เช่น เขา มัน ฯลฯ จากการศึกษาการอ้างถึงโดยการใช้คำบุรุษสรรพนาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“วันเสาร์นี้**ฉัน**และครอบครัวช่วยกันทำงานบ้านเสร็จ และทุกคนก็มาห้องนั่งเล่น แล้ว**แม่**กับพ่อก็ชวนกันมานั่งโต๊ะ แล้วพี่ของ**ฉัน**โทรศัพท์หาเพื่อน และ**ฉัน**อ่านหนังสือ เพราะ**ฉัน**จะสอบแล้ว” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 3)

“**ผม**จะช่วย**แม่**กวาดบ้านแล้ว**ผม**จะเป็นคนดีตลอดไป” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“แล้ว**แม่**ก็ส่ง**เรา**มาโรงเรียนด้วย**ท่าน**ทำอาหารให้**เรา**ถ้า**เรา**เติบโตขึ้น**เรา**จะดูแล**ท่าน**อย่างกับ**ท่าน**ดูแล**เรา**” (เรื่องจากภาพวันแม่ เลขที่ 3)

“พี่บอกว่าไปดู**เขา**ร้องเพลงกันเถอะ **เขา**ร้องเพลงเสียงไพเราะมาก **ฉัน**ไปดู**เขา** ที่หลังเวทีอีกสวยมากเลย” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 2)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการอ้างถึงโดยการใช้คำบุรุษสรรพนามที่เป็นผู้พูดเอง (บุรุษที่หนึ่ง) คือคำว่า ฉัน ผม เรา การใช้คำบุรุษสรรพนามผู้ที่เราพูดถึง (บุรุษที่สาม) คือคำว่า ท่าน เขา และคำบุรุษสรรพนามที่กล่าวถึงนี้จัดเป็นการอ้างถึงข้อความที่มาข้างหน้า

โดยการซ้ำรูปนามวลีเดิมด้วย

1.3 การอ้างถึงโดยการใช้คำแทนที่ คำแทนที่ หมายถึง คำที่ใช้แทนคำหรือข้อความอื่นใช้แทนนามวลี กริยาวิเศษณ์ หรือประโยคที่มาข้างหน้า คำแทนที่มักเป็นคำนามหรือคำกริยาซึ่งมีความหมายเปรียบเทียบ เกี่ยวเนื่องหรือขยายความของคำหรือข้อความที่แทน เช่น เรื่อง สิ่งทำ ฯลฯ จากการศึกษาพบว่า การอ้างถึงโดยการใช้คำแทนที่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันก็ตั้งใจที่ได้ช่วย**ผู้ใหญ่**แล้วฉันก็ไปช่วยเก็บขยะข้างถนนกับ**ทุกคน** ฉันรู้สึกตั้งใจที่ได้ช่วย**ผู้อื่น**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 1)

“ครอบครัวของฉันมี **พ่อ แม่ ย่า พี่** รวมทั้ง**ฉัน**เป็นน้องเล็ก วันนี้เป็นวันหยุดพักผ่อนของครอบครัวฉัน ...**ทุกคน**สนุกสนานเฮฮา ฉันอยากให้**ทุกคน**มีความสุขอย่างนี้ทุกวัน” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 4)

“เช้าวันนี้ฉันได้ไปช่วย**ผู้ใหญ่วาดใบไม้** เพราะคืนนี้มีฝนตกหนัก ทำให้**ใบไม้**ร่วงฉันก็อาสาเข้าไปช่วยกวาด**ใบไม้**กับ**ผู้ใหญ่** ฉันก็ตั้งใจที่ได้ช่วย**ผู้ใหญ่**แล้วฉันก็ไปช่วยเก็บ**ขยะ**ข้างถนนกับ**ทุกคน**” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 1)

จากตัวอย่างการอ้างถึงโดยการใช้คำแทนที่ ได้แก่ คำว่า **ทุกคน ผู้อื่น** เป็นคำแทนที่อ้างถึง **ผู้ใหญ่** คำว่า **ทุกคน** ในตัวอย่างที่ 2 เป็นคำแทนที่อ้างถึง **พ่อ แม่ ย่า พี่** และคำว่า **ขยะ** ในตัวอย่างที่ 3 เป็นคำแทนที่อ้างถึง **ใบไม้**

1.4 การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบความมากน้อย โดยการใช้คำเปรียบบอกความมากน้อยของลักษณะหรือปริมาณ เช่น คำว่า กว่า ที่สุด จากการศึกษาพบว่า การอ้างถึงโดยการเปรียบบอกความมากน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันไปกับ**เพื่อน ๆ** อีก**หลายคน**แล้วเขา**มีการแสดงหลายอย่าง** มี**เพื่อนรำจุดพลุ และปล่อยโคมลอย** มี**การเล่นมากมาย** มี**ม้าหมุน**” (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่7)

จากตัวอย่างการอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบความมากน้อย ได้แก่ **หลายคน** อ้างถึง **เพื่อน ๆ** และ **การแสดงหลายอย่าง** อ้างถึง **เพื่อนรำ จุดพลุ และปล่อยโคมลอย** มี**การเล่นมากมาย** มี**ม้าหมุน**

จากการศึกษาการอ้างถึงในลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนทั้ง 5 ภาพ พบว่า มีการอ้างถึงโดยการใช้นามวลีเดิม การอ้างถึงโดยการใช้คำบุรุษสรรพนาม การอ้างถึงโดยการใช้คำแทนที่ และการอ้างถึงโดยการเปรียบบอกความมากน้อย

2. การเชื่อมโยงความด้วยการละ (Ellipsis) คือ การละไว้ในฐานที่เข้าใจ หรือการตัดข้อความที่ผู้พูดกับผู้ฟังรู้ดีอยู่แล้วออก ทำให้เกิดช่องว่างที่มีความเชื่อมโยงกับข้อความ

ที่มาข้างหน้า ข้อความที่ละอาจเป็นนามวลี กริยาวลี หรืออนุประโยค จากการศึกษาพบว่าการเชื่อมโยงความด้วยการละ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันก็ทำ**กระทง**มาลอยในลำคลอง # พอฉันเอา \emptyset มาลอย # ข้อความที่ละคือ **กระทง** (เรื่องจากภาพวันลอยกระทง เลขที่ 5)

ฉันกับน้องก็ไปเล่นฟุตบอลกัน และเห็น**ต้นไม้ที่เพิ่งปลูกล้ม** # ฉันกับน้องก็หาไม้ค้ำ \emptyset แล้วไปเล่นบอล # ข้อความที่ละคือ **ต้นไม้ที่เพิ่งปลูกล้ม** (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 3)

ฉันก็อาสาเข้าไปช่วย**กวาดใบไม้**กับผู้ใหญ่ # ฉันก็ตั้งใจที่ได้ช่วย \emptyset ผู้ใหญ่ # ข้อความที่ละคือ **กวาดใบไม้** (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 1)

ฉัน**อยาก**ให้ทุกคนมา**พร้อมหน้าพร้อมตา**กันอย่างนี้ทุกวันเลย # น้องฉันก็พูด \emptyset เหมือนกัน # ข้อความที่ละคือ **อยากให้ทุกคนมาพร้อมหน้าพร้อมตา**

3. การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร (Conjunction) คือการใช้คำเชื่อมระหว่างประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเพื่อให้ข้อความมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน จากการศึกษาพบคำเชื่อมสัมพันธสาร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“พี่ชายก็นั่งอ่านหนังสือการ์ตูน **และ**ฉันก็พูดโทรศัพท์กับเพื่อนหลายเรื่อง” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 4)

“แม่ของแ้งกลับมาแม่ได้ชื่นชมแ้ง**และ**แม่ก็บอกกับแ้งว่าลูกเป็นคนขยันจริง” (เรื่องจากภาพการทำงาน เลขที่ 4)

“ฉันดีใจ**และ**มีความสุขมากที่วันหยุดวันนี้ทุกคนมีความสุขมากที่ได้อยู่บ้านด้วยกันอย่างมีความสุข” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 6)

“ฉันได้ไปเที่ยวค่ายทหาร ฉันได้ขนม**และ**ไอศกรีม **และ**ของขวัญ **แล้ว**ฉันได้ไปเล่นกับเพื่อน ๆ **แล้ว**ฉันก็ได้แลกของขวัญกับเพื่อน” (เรื่องจากภาพวันเด็ก เลขที่ 1)

“ตื่นเข้ามาพวกเราจะกินข้าว**พร้อมกัน**ทุกวัน**แล้ว**แยกย้ายไปทำงาน” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 7)

จากตัวอย่างเป็นการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเป็นคำเชื่อมสมภาคจะมีคำว่า **และ** **กับ** และคำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความลำดับเวลาทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่แสดงลำดับเวลาก่อนหลัง จะมีคำว่า **แล้ว**

4. การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion) ทำได้ด้วยการใช้คำศัพท์ที่สัมพันธ์กัน จากการศึกษาพบเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันโดยใช้คำพ้องความหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในวันหยุดครอบครัวของฉัน**พร้อมหน้าพร้อมตา**กันมาที่ห้องนั่งเล่น” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 2)

“ฉันกับแม่เอากะทงไปลอยที่แม่น้ำเพื่อขอขมา**แม่น้ำคงคา**ที่เราทำสิ่งสกปรกลงในแม่น้ำ” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 7)

“ฉันก็ไปลอยกระทงเพื่อขอขมา**แม่น้ำลำคลอง**ที่เราเคยทำให้**แม่น้ำลำคลอง**เน่าเสีย” (เรื่องจากภาพลอยกระทง เลขที่ 4)

“วันนี้เป็นวันหยุด **ครอบครัว**ของฉันอยู่**พร้อมกัน**ทุกวัน มี**พ่อ แม่ มีพี่ น้อง มีแมว** ทุกวันนี้ฉันมีความสุขกับ**ครอบครัว**มาก” (เรื่องจากภาพครอบครัว เลขที่ 7)

จากตัวอย่างการใช้คำศัพท์ **พร้อมหน้าพร้อมตา** มีความหมายเหมือนกันพร้อมหน้า กับ **พร้อมตา** **แม่น้ำคงคา** มีความหมายเหมือนกัน แม่น้ำ กับ **คงคา** ส่วนคำว่า **แม่น้ำลำคลอง** คำหนึ่งเป็นส่วนย่อยของอีกคำหนึ่งคือลำคลองเป็นส่วนย่อยของ แม่น้ำ และ **ครอบครัว** เป็นคำศัพท์แทนคำว่า **มีพ่อ แม่ มีพี่ น้อง มีแมว**

จากการวิจัยการเชื่อมโยงความในผลงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการศึกษามี 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง พบว่า การเชื่อมโยงความโดยการอ้างถึงมี 3 ประเภท คือ การช้ชานามวลีเดิม การใช้บุรุษสรรพนาม และการใช้คำแทนที่ การละ มีทั้งการละนามวลี กริยาวลี และอนุประโยค การใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร เป็นคำเชื่อมสมภาคและคำเชื่อมความลำดับเวลา และการใช้คำศัพท์ เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันและคำหนึ่งเป็นส่วนย่อยของอีกคำหนึ่ง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

หลังจากผู้วิจัยทำวิจัยทุกขั้นตอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เริ่มตั้งแต่ตั้งโจทย์วิจัย กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง สร้างเครื่องมือเก็บข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ ข้อมูลกระทั่งไปสู่การเสนอผลการวิจัย สำหรับบทนี้เป็นบทสุดท้ายของการวิจัย มีสาระสำคัญที่จะกล่าวถึง 3 ประเด็น อันได้แก่

1. สรุปผล
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา” ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ กล่าวคือ เพื่อศึกษาลักษณะคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา เพื่อศึกษาลักษณะการผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก เพื่อศึกษาลักษณะประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา และเพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา ผลของการวิจัยจะแสดงถึงลักษณะคำ ลักษณะประโยค และลักษณะการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา

การวิจัยครั้งนี้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ชิ้นงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา จำนวน 35 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้ 5 ภาพ ได้แก่ ภาพครอบครัว ภาพการทำงาน ภาพวันแม่ ภาพวันลอยกระทง และภาพวันเด็ก

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ แบบบันทึกข้อมูลลักษณะคำ แบบบันทึกข้อมูลลักษณะการผิด แบบบันทึกข้อมูลลักษณะประโยค และแบบบันทึกข้อมูลลักษณะ

การเชื่อมโยงความ โดยจัดเป็นตารางบันทึกข้อมูล จากนั้นจึงเก็บข้อมูลโดยการอ่าน ชิ้นงานเขียนเรื่อง จากภาพทั้ง 35 เรื่องอย่างละเอียดโดยพิจารณาลักษณะคำ ลักษณะการขีด ลักษณะประโยค และลักษณะการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงความ แล้วบันทึกลงตารางบันทึก ข้อมูลในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การบันทึกข้อมูลดังกล่าวจะใช้ตารางบันทึกข้อมูล 4 ตาราง จากชิ้นงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน 1 คนต่อ 1 ภาพของข้อมูลแต่ละลักษณะ ภาพเดียวกันจะบันทึกไว้ในหน่วยเก็บข้อมูล (Folder) เดียวกัน หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูล เริ่มจากการจัดระบบข้อมูลโดยจำแนกตารางตามลักษณะดังกล่าวจากภาพทั้ง 5 ภาพ จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ลักษณะคำวิเคราะห์ 6 ด้าน ได้แก่ คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน และคำเชื่อม 2) ลักษณะการเขียนคำผิด วิเคราะห์ 2 ด้าน ได้แก่ การเขียนผิด และการใช้ภาษา 3) ลักษณะประโยควิเคราะห์ 3 ด้าน ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม 4) ลักษณะการเชื่อมโยง ความวิเคราะห์ 4 ด้าน ได้แก่ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการใช้คำศัพท์

ผลการวิจัยสรุปได้ 4 ประเด็นหลัก ๆ กล่าวคือ

1. ลักษณะคำ มีลักษณะการปรากฏทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน และคำเชื่อม

คำภาษาพูด ผลการวิจัยในการเขียนเรื่องจากภาพเป็นการใช้ภาษาพูดในการเขียน เรื่องของนักเรียนทั้ง 35 เรื่องมี 11 คำ ได้แก่ ทุกวันเลย, โตขึ้น, ตลอดไปเลยคะ, คนเยอะมาก, กมลลอย, สวยจัง, มานี่สิ, คนหลาย, สวยมากเลย, เลนบอล, และ มาก ๆ เลย

คำสรรพนาม ในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบคำสรรพนามที่ใช้ในการเขียน เรื่องทั้ง 35 เรื่อง ผลการวิจัยมี 5 ชนิด คือ บุรุษสรรพนามจำแนกเป็น 2 บุรุษ คือ บุรุษที่ 1 มี 4 คำ ได้แก่ ฉัน, ผม, เรา, พวกเรา และบุรุษที่ 3 มี 5 คำ ได้แก่ คุณย่า, คุณพ่อ, ท่าน, เขา และมัน นิยมสรรพนาม ในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจะพบคำนิยมสรรพนาม คือคำว่า นี้ มีเพียงคำเดียว ปฤจฉาสรรพนาม ในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบว่า มีคำปฤจฉาสรรพนาม คือ คำว่า ใคร มีเพียงคำเดียว วิภาคสรรพนาม ในการเขียนเรื่อง จากภาพของนักเรียนพบว่ามีคำวิภาคสรรพนาม คือ คำว่า กัน มีเพียงคำเดียว และประพันธสรรพนาม ในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบว่ามีคำประพันธสรรพนาม คือคำว่า ที่ มีเพียงคำเดียว

คำประสม ในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนพบคำประสมที่ใช้ในการเขียนเรื่อง ทั้ง 35 เรื่อง ผลการวิจัยมีคำประสมทั้งหมด 154 คำ มีคำประสมที่ใช้เป็นคำนาม คำประสมที่ใช้ เป็นคำคุณศัพท์ และคำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา

คำซ้ำ ผลการวิจัยในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 35 เรื่องของนักเรียนพบคำซ้ำที่ใช้เขียนจะเป็นคำซ้ำที่ซ้ำคำนามมี 1 คำ ได้แก่ เพื่อน ๆ คำซ้ำที่ซ้ำคำขยายนามแสดงพหูพจน์หรือเน้นลักษณะ มี 4 คำ ได้แก่ มาก ๆ, เบา ๆ, เก่ง ๆ, ทุก ๆ และคำซ้ำที่ซ้ำคำบุรพบท หรือคำขยายมี 1 คำ ได้แก่ ไว ๆ

คำซ้อน ผลการวิจัยในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 35 เรื่องของนักเรียนพบคำซ้อนที่ใช้เขียนจะเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย มี 9 คำ ได้แก่ นอนหลับ, แยกย้าย, เดิบโต, ดูแล, ใช้จ่าย, สวยงาม, มากมาย, พ้อนรำ และคำซ้อนเพื่อเสียงมี 11 คำ ได้แก่ ครอบครวั พร้อมหน้า พร้อมตา, เฮฮา, สนุกสนาน, คั่นคว่า, โรงเรียน, ชื่นชม, เด็กดี, ร่ำรวย, ม้าหมุน และกิจกรรม

คำเชื่อม ผลการวิจัยในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 35 เรื่องของนักเรียนพบคำเชื่อมที่ใช้เขียนจะเป็นคำเชื่อมคำกับคำ และ คำเชื่อมประโยคกับประโยค มี 9 คำ ได้แก่ และ, แล้ว, ก็, กับ, เพราะ, แล้ว...ก็, ส่วน, แต่, และพอถึง

2. ลักษณะการผิด มีลักษณะการปรากฏทั้ง 2 ประเด็น ได้แก่ การเขียนผิดและการใช้ภาษา

การเขียนผิด ผลการวิจัยในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 35 เรื่องของนักเรียนพบลักษณะการเขียนผิดใช้พยัญชนะผิด ทั้งพยัญชนะต้น ตัวควบกล้ำผิด ตัวสะกดผิด ไม่มีอักษรนำ ใส่วรรณยุกต์ผิด ไม่เขียนวรรณยุกต์ เขียนสระผิด ไม่เขียนตัวสะกด การเขียนตามเสียงที่อ่าน ออกเสียงผิด และการใช้อักษรย่อผิด มี 17 คำ ได้แก่ แลว (แล้ว), ต้นไม้ (ต้นไม้), กลาบ (กราบ), กวด (กวาด), ท่าา (ท่าน), ตลอ (ตลอด), น่อน (น้อง), ไร่ (ไร่), ช้วย (ช่วย), ไคร (ใคร), ทำลาย (ทำร้าย), ได้วย (ด้วย), กินเล้า (เหล้า), วันระวัน (บางวัน), ดูแม่ (ดูแลแม่), กมลอย (โคมลอย) และ อ.บ.ต. (อบต.)

การใช้ภาษา ผลการวิจัยในภาษาเขียนเรื่องจากภาพทั้ง 35 เรื่องของนักเรียนพบลักษณะการใช้ภาษาเขียน ได้แก่ ด้านการใช้คำ ขอบกพร่องที่พบมีดังนี้ ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ใช้คำย่อไม่ถูกต้อง และใช้คำไม่ตรงกับความหมาย ส่วนด้านการใช้ประโยค ขอบกพร่องที่พบมีดังนี้ การใช้ประโยคคววน หรือกำวม การใช้ประโยคยาวเกินไปไม่มีการเว้นวรรค การเขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ และเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง

3. ลักษณะประโยค ผลการวิจัยมีลักษณะการปรากฏทั้ง 3 ประเด็น ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม

4. ลักษณะการเชื่อมโยงความ ผลการวิจัยการเชื่อมโยงความในผลงานการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนทั้ง 35 เรื่อง มีลักษณะการปรากฏทั้ง 4 ประเด็น ได้แก่ การอ้างถึง การละ

การใช้คำเชื่อม และการใช้คำศัพท์ การอ้างถึง พบว่า การเชื่อมโยงความโดยการอ้างถึง มี 3 ประเภท คือ การช้ชานามวลีเดิม การใช้บุรุษสรรพนาม และการใช้คำแทนที่ การละ มีทั้งการละนามวลี กริยาวลี และอนุประโยค การใช้คำเชื่อมสัมพันธสาร เป็นคำเชื่อมสมภาค และคำเชื่อมความลำดับเวลา และการใช้คำศัพท์ เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน และคำหนึ่งเป็นส่วนย่อยของอีกคำหนึ่ง

อภิปรายผลการวิจัย

1. งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาเขียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา เป็นผลงาน การเขียนเรื่องจากภาพที่กำหนดให้ 5 ภาพ นักเรียนจำนวน 7 คน จะได้ผลงานการเขียนเรื่อง ทั้งหมด 35 เรื่อง ดังนั้นผลการวิจัยที่พบ จึงมีลักษณะเฉพาะตามลักษณะของข้อมูล หากในการวิจัยอื่น ๆ เปลี่ยนประชากรและกลุ่มตัวอย่างผลการวิจัยจะมีรายละเอียดปลีกย่อย ที่แตกต่างไปจากการวิจัยครั้งนี้

2. ผลการวิจัยลักษณะการเขียนคำในการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนนั้น จะใช้คำภาษาพูด คำสรรพนาม คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน คำเชื่อม ซึ่งเป็นคำง่าย ๆ ที่สื่อความหมายตามความคิดความเข้าใจของเด็ก ส่วนมากจะเป็นคำที่ใช้สื่อสารกัน ในชีวิตประจำวัน การเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจะเขียนคำตามที่ได้เห็นจากภาพ และคำที่นำมาเขียนเป็นคำง่าย ๆ ตามวัยของเด็กที่ได้รับการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะได้เรียนรู้คำที่ใช้ เป็นคำพื้นฐานไม่น้อยกว่า 600 คำ และในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะเรียนรู้คำพื้นฐานเพิ่ม จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่น้อยกว่า 800 คำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 6-7) นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กนักเรียนใช้ภาษาถิ่นในการเขียนด้วย ทั้งนี้เพราะภาษาถิ่นใช้พูด ในชีวิตประจำวันทั้งที่บ้านและโรงเรียน ที่มีใช้สถานการณ์การเรียนการสอน

3. ผลการวิจัยลักษณะการเขียนประโยค จะปรากฏทั้งประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม การเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนจะเป็น การเขียนคำ หรือข้อความนำมาเรียงต่อกันเพื่อเขียนสื่อสารเป็นเรื่องราวตามภาพ ตามความคิด ของนักเรียนแต่ละคน โดยมีคำสันธานมาเชื่อมซึ่งคำสันธานที่ใช้เป็นคำที่ใช้เขียนซ้ำ ๆ กัน เช่น แล้ว และ ไปจนจบเรื่อง

4. ลักษณะการเชื่อมโยงความผลการวิจัย การเชื่อมโยงความในผลงานการเขียนเรื่อง จากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มี 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง การละ การใช้

คำเชื่อมสัมพันธ์สาร และการใช้คำศัพท์ จากการศึกษาลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนที่พบมากจะเป็นการอ้างอิงโดยการช้านามวลีเดิมมากที่สุด อาจเนื่องมาจากการคิดคำศัพท์ใหม่ ๆ การเขียนคำศัพท์ใหม่ของนักเรียนยังขาดทักษะการคิด หรือเขียนไม่ได้ทำให้มีการเขียนช้านามวลีเดิมมาก อีกทั้งการเชื่อมโยงความเป็นกลไกทางภาษาที่มักเกิดขึ้นตามธรรมชาติอยู่แล้ว เมื่อใดก็ตามที่พูดข้อความขนาดยาว กลไกการเชื่อมโยงความก็ปรากฏเป็นการเชื่อมโยงทางความหมาย ดังนั้นบางครั้งนักเรียนอาจไม่ตั้งใจใช้กลวิธีทางภาษาดังกล่าวเท่าใดนัก แต่จะเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นอยู่แล้วในระบบสัมพันธ์สาร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะคำ ลักษณะประโยค และการเชื่อมโยงความ ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพให้มากขึ้น

2. ควรมีการจัดทำแบบฝึกทักษะเสริมการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนของนักเรียน และภาพที่ให้อาจเป็นภาพจากเหตุการณ์ที่เป็นจริง หรือจากข่าวเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันภาพจากหนังสือพิมพ์ ภาพจากหนังสือนิตยสารต่าง ๆ และภาพจากนิทาน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่า เพื่อพัฒนาการในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียน

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะภาษาเขียนของนักเรียนจากการเขียนบนสื่อออนไลน์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยพะเยา
UNIVERSITY OF PHAYAO

ศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษา

ภาคผนวก ก ชิ้นงานการเขียนเรื่องจากภาพ

ภาพครอบครัว

ภาพการทำงาน

ภาพวันแม่

ภาพวันลอยกระทง

ภาพวันเด็กแห่งชาติ

ชื่อ ชัยพร ไชยลังกา ชั้น ๑.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

เรื่อง ครอบครัวของฉัน

ในวันหยุดครอบครัวของฉันพร้อมหน้าพร้อมตากันมาหาของเล่นคล้ายกับพวงมาลัยแม่มาด้วยแม่ตัวน้อเจ้าเหลือของน้อซอกใส่หิ้งทุกคนพร้อมหน้าพร้อมตากันน้อว่านเล่นน้องฉันก็พูดเหมือนน้อกันน้องฉันพูดว่าอยากให้เป็นแบบนี้ทุกวันเลย

ชื่อ: เนททิพย์ สิกาลิย์ยวงค์ ชั้น ๑.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่อง ครอบครัวอบอุ่น

ครอบครัวอบอุ่นนั้นมี พ่อ แม่ ย่า พี่
รวมทั้งหมดเป็นครอบครัวที่มีเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร
ของครอบครัวนั้น พ่อ แม่ แม่ พี่คอยกันดูแล
งาน ส่วนคุณแม่ก็ดูแลที่ครอบครัว พี่ๆ ก็ช่วยกัน
หนึ่งสี่คนทั้งคุณแม่และพี่ๆ ก็ช่วยกันดูแล
หลายเรื่องทุกคนเล่นสนุกสนานเป็นนิตย์
ให้ทุกคนมีความสุขอย่างนี้ทุกวัน

ชื่อ กิตติพงษ์ดี เลขนาง ชั้น ๗๒

คำชี้แจง ให้นักเขียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

เรื่องครอบครัวของฉัน

ฉันมีพี่น้องหลายคนชื่อของฉันคือ กัญญาพร
 ครอบครัวของฉันมีพ่อแม่ของฉันและพี่สาวและพี่ชายของฉัน
 ที่เลี้ยงแม่ไว้ที่จังหวัดจันทบุรีที่ทำงานที่จังหวัดชลบุรี
 แล้วขายของในตลาดนัดและพ่อแม่ของฉันทำงานที่
 บ้านฉันดีใจและมีความสุขมากที่วันหยุดของฉัน
 พวกเขามีความสุขมากที่ได้อยู่บ้านด้วยกัน
 อย่างมีความสุข

ชื่อ พราภรณ์ สิริดี นวรงค์ ชั้น ๑/๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่อง

เรื่อง แม่ช่วยแม่ทำงานบ้าน
 วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุด
 แม่ก็มาทำความสะอาดที่บ้านซึ่งแม่ก็มา
 ภาจไปซื้อที่โต๊ะใหม่แม่บอกแม่
 ว่าแม่จะไปตลาดพ่อแม่ส่งแม่ไปตลาด
 แม่ก็กวาดห้องจนเสร็จแม่ส่งแม่ไปบ้านแม่
 ได้ขึ้นรถแม่ และแม่กับลูกแม่แม่
 เป็นคนขยันจริงๆ

ชื่อ กิตติพงษ์ นวนาว ชั้น ๑/๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

เรื่องทำความสะอาดใต้ต้นไม้
 วันหนึ่งเป็นวันหยุดฉันก็ไปทำ
 ความสะอาดที่ใต้ต้นไม้ฉันก็เห็น
 ใบของต้นไม้ที่ร่วงออกจากริมสีเหลืองและ
 ต้นกล้าก็เห็นใบที่มันแห้งแล้วต้นกล้า
 ก็กวาดใบไม้เป็นกองที่หลังต้นไม้ต้นกล้า
 ก็ไปบอกแม่ว่าวันหนึ่งฉันตั้งใจมากที่ได้
 ไปทำความสะอาดที่ใต้ต้นไม้ฉัน
 มีความสุขที่ได้ทำความสะอาดที่ใต้ต้นไม้

ชื่อ ชัยพร ไชยลังกา ชั้น ๒.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

เมื่อถึง นิตของเข้าน

ในวันหยุดนิตเห็นใบไม้หล่นที่
 หลังบ้านนิตถือไม้กวาดมากวาดที่
 ไม้กวาดนิตก็กวาดแล้วจึงกลับบ้าน
 บ้านมาเห็นต้นไม้อะเอียดตนพอก
 คมนิตว่านิตเป็นคนขยันนิตดีใจที่
 เห็นพ่อตมพอกกวาดอย่างนี้ให้ช่วยทุก
 วัน

ชื่อ กนกานา นามวงศ์ เลขที่ 17 ชั้น ป.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

คิดถึงแม่ของหนู
 หนูไปซื้อดอกไม้มาให้แม่
 แม่ก็ดีใจ แม่ก็ลูบหัวหนูเบาๆ จาก
 หนูก็ช่วยแม่ล้างจานที่ในบ้าน
 แม่ก็ดีใจที่ช่วยทำงานบ้านแล้วหนูก็
 แม่แล้วแม่ก็ดีใจ แม่ก็รักหนู หนูก็รักแม่
 แม่ก็ดีใจที่แม่ก็รักหนู แม่ก็รัก
 หนูก็ดีใจที่แม่จะหาเงินมาให้แม่

ชื่อ ชัยพล ไชยลังกา เลขที่ ๒ ชั้น ป.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่อง

เรื่องแม่

ในวันแม่ฉันเอาดอกไม้ไปให้แม่ฉันรักแม่
คืนเช้าแม่ก็ทำอาหารให้ฉันกินแม่ฉัน
ชอบดื่มเหล้าแต่ก็ดื่มเป็นบางครั้งถ้าฉันโต
ขึ้นมาฉันจะทำงานหาเงินมาให้แม่ตอนไป
โรงเรียนแม่ก็ส่งผมฉันรักแม่แม่ก็รักฉัน
ฉันจะช่วยแม่ทำงานบ้านทุกวัน
ครับ

ชื่อคุณที่สอนให้เขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งข้อเรื่อง เลขที่ 5 ชั้น ป. ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งข้อเรื่อง

เรื่องพี่สาวกับแม่

พี่สาวกับแม่กำลังนั่งเล่นหน้าสวนดอกไม้
 แม่กำลังรดน้ำต้นไม้ในสวนอย่างมีความสุข
 ถ้าเราดีกับพ่อแม่เราจะมีความสุขกับทุกคน
 เราเล่นเราจะมีความสุขกับทุกคน
 และมีความสุขกับทุกคน
 พ่อแม่เราเป็นคนที่รักเรา
 ดีๆ

ชื่อ นวาทิพย์ อธิษฐ์วงศ์ ชั้น ป.๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

เรื่อง วันลอยกระทง

วันนี้เป็นวันลอยกระทง ผมและครอบครัว
 ของฉันไปเที่ยวลอยกระทง พ่อคงจึ้นบอกฉันว่า
 วันลอยกระทงตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 12 เป็นวันที่
 พระจันทร์เต็มดวงและเป็นวันสำคัญของประเทศเรา
 และฉันก็ไปลอยกระทงเพื่อขอขมาแม่เจ้าลำดองที่เรา
 เคยทำให้แม่เจ้าลำดองเฝ้าเสียแทน ที่ขมขืนแม่เจ้าลำดอง
 และฉันอธิษฐานว่าจะไม่ทำให้แม่เจ้าลำดองโกรธและฉันจะ
 ช่วยดูแลรักษาแม่เจ้าลำดองให้สะอาด

ชื่อ ด.ช. ชัยพร ไชยลังกา ชั้น ป.2

คำชี้แจง ให้นักเขียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่อง

เรื่อง ลอยกระทง

วันนี้เป็นวันลอยกระทง ฉันชวนพี่ฉันไป
ลอยกระทงด้วยกัน มีคนเยอะมาก ฉันพาพี่
ไปซื้อกระทง พี่ของฉันก็พาฉันไปที่วัด
ฉันก็จัดกระทงถวายพระ แล้วก็ออกมาจากวัด
แล้วพี่ของฉันก็พาฉันไปที่คลอง พี่และฉัน
ก็นั่งลงแล้วก็ปล่อยกระทงไป อธิษฐานว่าขอให้
เรียนหนังสือเก่งๆ ง่าย และฉันกับพี่ก็กลับ
บ้านอย่างมีความสุข

ชื่อ: ญ. ปิยะดา ชื่อเล่น: กิ่งแก้ว ชั้น: ป.๒

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่อง: เรื่องการเล่น

ฉันเป็นนักเรียนที่ชอบเล่นสนุกกับแม่ที่ท่าเรือที่สวนสาธารณะ
 ฉันกับแม่ชอบเล่นที่สวนสาธารณะที่แม่ให้เพื่อขอขมาแม่ให้
 คมกที่เรามาเล่นที่สวนสาธารณะในเย็นวันนั้นไปกับ
 เพื่อนๆ อีกหลายคนแล้วเขามักจะเล่นสนุกอย่าง
 มีเพื่อนร่วมเล่นและปล่อยใจมสอยมักการเล่น
 มากมาย มีแม่ให้เล่นสนุกอย่าง
 สนุกมากแต่แม่ก็พาฉันกลับบ้าน

ชื่อ ชัยพล

ชื่อย่ ชัยพล

เลขที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพ

สิ่งที่ฉันรัก

ในสวนเด็กของฉันทุกๆวันจะตรงกับเสาร์ที่ ๒ ทุกวัน
 ฉันกับพี่ๆจะวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานและชอบเล่นอีกคือข
 พี่บอกว่าไปดูเขากล้องเพลงกันเถอะเขากล้องเพลงเสียง
 ไพเราะมากฉันไปดูเขาเต้นที่หลังเวทีก็มีความสุขมากเลย
 ฉันได้เล่นกับเพื่อนอีกเพื่อนฉันบอกว่าไปเล่นว่
 กันเถอะฉันก็เล่นว่กับเพื่อนอย่างสนุกสนาน

ชื่อ นรวิทย์ สิทธิรุ่งรงค์ เลขที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมกับตั้งชื่อเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพ

เรื่อง วันเด็กแห่งชาติ

วันเด็กแห่งชาติตรงกับวันที่ ๑ ของเดือน
ตุลาคมทุกปีและฉันได้ไปเล่นตบด้ายและฉันได้ไปเที่ยว
ในสวนกับแม่ด้วยฉันสนุกมากวันเด็กนั้นและเพื่อนได้
จากแม่และได้ของขวัญกับที่ห้องของพี่ด้วยเพื่อนและ
ฉันดีใจมากฉันชอบวันเด็กที่สนุกและฉันจะทำความดี
เพื่อโรงเรียนและพ่อแม่ฉันจะล้างจานทำความสะอาด
บ้านและทำทุกอย่างทุกวัน

๕๖

ชื่อ กฤษณา บุญรอด เลขที่ ๑

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพ

เรื่อง วันเด็กแห่งชาติ
 ในวันนี้ที่ ๒ ของเดือนมกราคมที่
 ฉันได้ไปเที่ยวที่ค่ายทหารฉันได้ขนมและได้เล่น
 และขลุ่ยแก้วฉันได้ไปเล่นกับเพื่อนแล้ว
 ฉันก็ได้เล่นขลุ่ยกับเพื่อนของฉัน
 เป็นฉันก็ได้ดูการแสดงเพื่อนของฉัน
 อย่างสนุกสนาน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ เลิศศิริ. (2550). ผลการใช้คอมพิวเตอร์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่องประโยค กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). **หลักภาษาไทย เล่ม 3.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรวรรณ พิษเนตร. (2552). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียน
ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่.**
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). **ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและ
การยืมคำ** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.**
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 :
ชนิดของคำ วลี ประโยคและสัมพันธสาร.** กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของ สกสศ.
- คณินิจ ทวีคำ. (2548). **ระบบอวัยวะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.** เอกสารอัดสำเนา.
- จงจิต นิมมานนรเทพ. (2551). **คู่มือหลักและการใช้ภาษาไทย ฉบับสมบูรณ์.** กรุงเทพฯ:
เดอะบุคส์.
- จริยาพร ต๊ะโพธิ์. (2545). **การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องชนิดของคำ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.

- จุฑามาศ มีชูवास. (2549). **การเชื่อมโยงความในวรรณกรรมคำวชภาคเหนือ**.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม, มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ฉันทพันธ์ เงินจันทร์. (2547). **การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์**. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม.,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ชลธิชา คำเฝ้า. (2554). **นิทานคุณธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. เอกสารอัดสำเนา.
- ดุสิตพร ชำนิโรตคานต์. (2526). **รวมบทความเรื่องภาษาและอักษรไทย**. กรุงเทพฯ:
กองวรรณคดีประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2554). **การพัฒนาทักษะการเขียน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ทัศนียา แก้วคงขำ. (2547). **การพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ คม.,
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, อุตรดิตถ์.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2553). **ไวยากรณ์ไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5)**. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2552). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 5).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2554). **ปัญหาการใช้ภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). มหาวิทยาลัย
รามคำแหง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2554). **ลักษณะภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประไพพิศ บุญหนัก. (2545). **ลักษณะการเขียนคำผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง**.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ประภาพร ธรรมวิพากย์. (2550). **การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค
จากการสอนโดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น**.
วิทยานิพนธ์ คม., มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2531). **การเขียนแบบสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- ประภาศรี สีหอำไพ และคนอื่นๆ. (2537). **หลักการเขียนคำในภาษาไทย 4**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาริชาติ เมืองมา. (2549). **การประดิษฐ์กระถงกรวยจากใบตอง**. เอกสารอัดสำเนา.
- เปรมจิต ชนะวงศ์. (2538). **หลักภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 8). นครศรีธรรมราช: โครงการตำรา และเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2533). **หลักภาษาไทย (อักขรวิธี วจีวิภาค วากยสัมพันธ์ จันท์ลักษณะ)**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภัตตินันท์ สายนาค. (2554). **การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำ ที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราแม่กนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- มณี บุญญาติศัย. (2548). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT กับการสอนปกติ**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2543). **การวิเคราะห์การใช้คำทับศัพท์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ภาษาไทยที่มีผลต่อการเขียนคำทับศัพท์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- รัชนีร์ ศิริไสยาสน์. (2551). **การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลง ในพจนานุกรมฉบับมติชน**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก. (2554). **แผนปฏิบัติการประจำปี 2554**. เอกสารอัดสำเนา.
- ฤทธิ์ดำรง มงคลสรรพ. (2547). **การเชื่อมโยงความในภาษาถิ่นเหนือ อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง**. วิทยานิพนธ์ คม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2544). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- วรรณวรรณ์ ศรียาภัย. (2544). **การเชื่อมโยงความในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- วรรณวรรณ์ ศรียาภัย. (2554). **ภาษาไทยเพื่อประยุกต์ใช้**. นนทบุรี: สัมปชัญญะ.

- วารุณี กีเอียน. (2552). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องการใช้ภาษาพูด และภาษาเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วิยะดา ตานี. (2544). การเชื่อมโยงความจารึกในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ศรีสุดา จริยากุล. (2552). ภาษาไทย 6 (การเขียนสำหรับครู). หน่วยที่ 1 การใช้ถ้อยคำ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ศศิธร (สุทธิแพทย์) ธัญญาลักษณ์ณันท์. (2530). การเขียนเชิงสร้างสรรค์. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยอีสานใต้.
- สถาบันภาษาไทย. (2554). บรรทัดไทย เล่ม 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์องค์การการค้าของ สกสค.
- สนอง ศิริกุลวัฒนา. (2546). คู่มือสอบบรรจุครู-อาจารย์ วิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาหลักสูตร.
- สนิท ตั้งทวี. (2538). การใช้ภาษาไทยเชิงปฏิบัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเอสพรีนติ้งเฮ้าส์.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. (2551). ภาษาไทย...ง่ายนิดเดียว. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนาพานิชย์ จำกัด.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2537). วนะวิเคราะห์การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- สมบัติ ตัญจรัยรัตน์, ปิณฑนา ศุภดล, ชุตินธร หัตถพนม, วิมลรัตน์ จันทนพิมพ์, ขนิษฐา ศิริพรรณ. (2549). เรียนรู้ภาษาไทยโดยเน้นกระบวนการคิด สอนให้คิด คิดแล้วเขียน เขียนจากความคิด. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สมพิศ มาพวง. (2541). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สรรค์ดี เชี่ยวชาญ. (2544). การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาพูดหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540).

แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). **การประเมิน
การอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2544.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). **หนังสือคู่มือ
การเรียนการสอน เรื่อง กระบวนการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อพัฒนาสมอง ช่วงชั้น
ที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3).** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การการค้าของสำนักงาน
คณะกรรมการ สกสค.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2553).
ภาษาไทยสาระที่ควรรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทยจำกัด.

สิริวรรณ นันทจันทร์. (2540). **ภาษาพูดกับภาษาเขียน.** กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

สุกัญญา บุญทวี. (2551). **ลักษณะการใช้ภาษาเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของวัยรุ่น :
กรณีศึกษา “ข้อความสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มศว
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)”.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
กรุงเทพฯ.

สุขศิริ ตำนานาวานิช. (2543). **กลวิธีการเชื่อมโยงความในนิทานพื้นบ้านเวียดนาม.**
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.

สุทธิรักษ์ สุภาวิน. (2550). **สัมพันธสารประเภทขบขันและปัญหาการตีความ.**
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

สุทิตา อุทัยคุปต์. (2542). **ผลการใช้หนังสือพิมพ์เป็นสื่อในการสอนการเขียนสร้างสรรค์
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.

สุพรรณิ ไชยเทพ. (2544). **การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการอ่านและการเขียนคำในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

- สุพรรณณี ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน **เรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่าง กลุ่มที่สอนแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลกับกลุ่มที่สอนแบบปกติ.** วิทยานิพนธ์ คม., มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, เพชรบูรณ์.
- สุภาพ ช่างทอง. (2549). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์ คม., มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร.
- สุวัฒน์ชัย คชเขต. (2553). **การเชื่อมโยงความในใจเรื่องเล่าของเด็กไทยอายุ 4-7 ปี ที่มีพื้นฐานสิ่งแวดล้อมต่างกัน.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- เส็นีย์ วิลาวรรณ, ชัยวัฒน์ สีแก้ว. (2543). **หลักการใช้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2.** กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช จำกัด.
- อรอุมา อินพูล่า. (2551). **การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เรื่องประโยคในภาษาไทย ตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- อัจฉรากร กัลยาจิตรโกศล. (2543). **ลักษณะการเชื่อมโยงความในกลอนนิราศ ของสุนทรภู่.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- อุไร วุฒิลิทธิ. (2541). **ผลการใช้แบบฝึกการเขียนสร้างสรรค์ที่มีต่อความสามารถ ทางการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี.

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ นามสกุล	จิราพร คำสมุทร
วัน เดือน ปี เกิด	28 สิงหาคม 2505
ที่อยู่ปัจจุบัน	209 หมู่ที่ 12 ตำบลแม่ใส อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา 56000
ที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านไร่ หมู่ที่ 13 ตำบลแม่ณาเรือ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา 56000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครู ชำนาญการพิเศษ
ประสบการณ์การทำงาน	
พ.ศ. 2542-ปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านไร่ อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
พ.ศ. 2539-2542	โรงเรียนบ้านแม่กา อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา
พ.ศ. 2532-2539	โรงเรียนบ้านยางขาม อำเภอจุน จังหวัดพะเยา
พ.ศ. 2527-2532	โรงเรียนบ้านแม่ทะลาย อำเภอจุน จังหวัดพะเยา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
พ.ศ. 2531	ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2526	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงราย
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพะเยาพิทยาคม